VIII. évfolyam, 31. szám 1952. július 30

Ludas Matyi

Az új főnök elfoglalja hivatalát

(MacCloyt leváltották, utódjaként az USA Donnellyt küldte Nyugat-Németországba.)

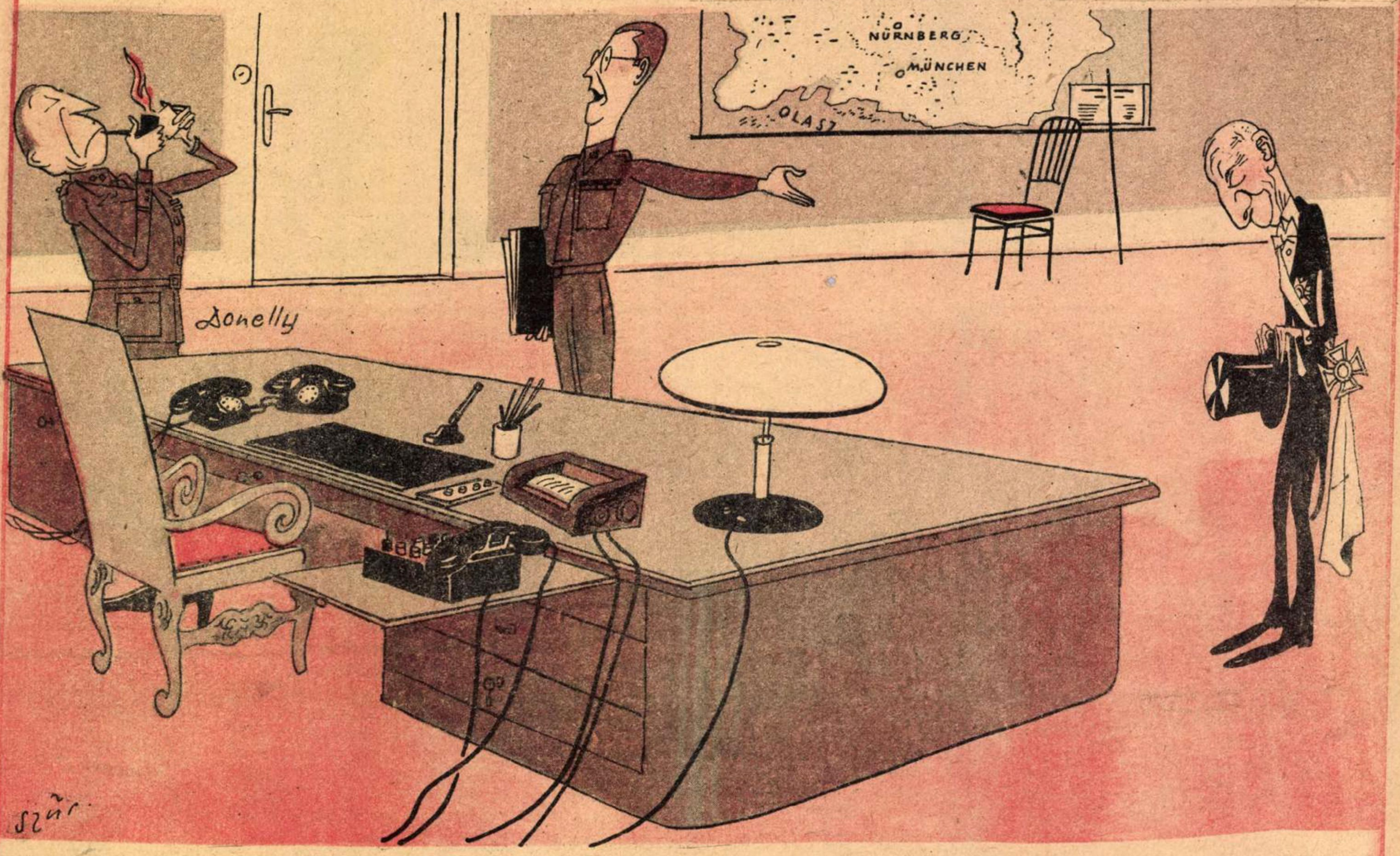

Titkár: Tábornok úr, a kulcsok a fiókban vannak, a mosdó itt van jobbra, és ez itt az Adenauer.

Alkonyatkor a Margitszigeten

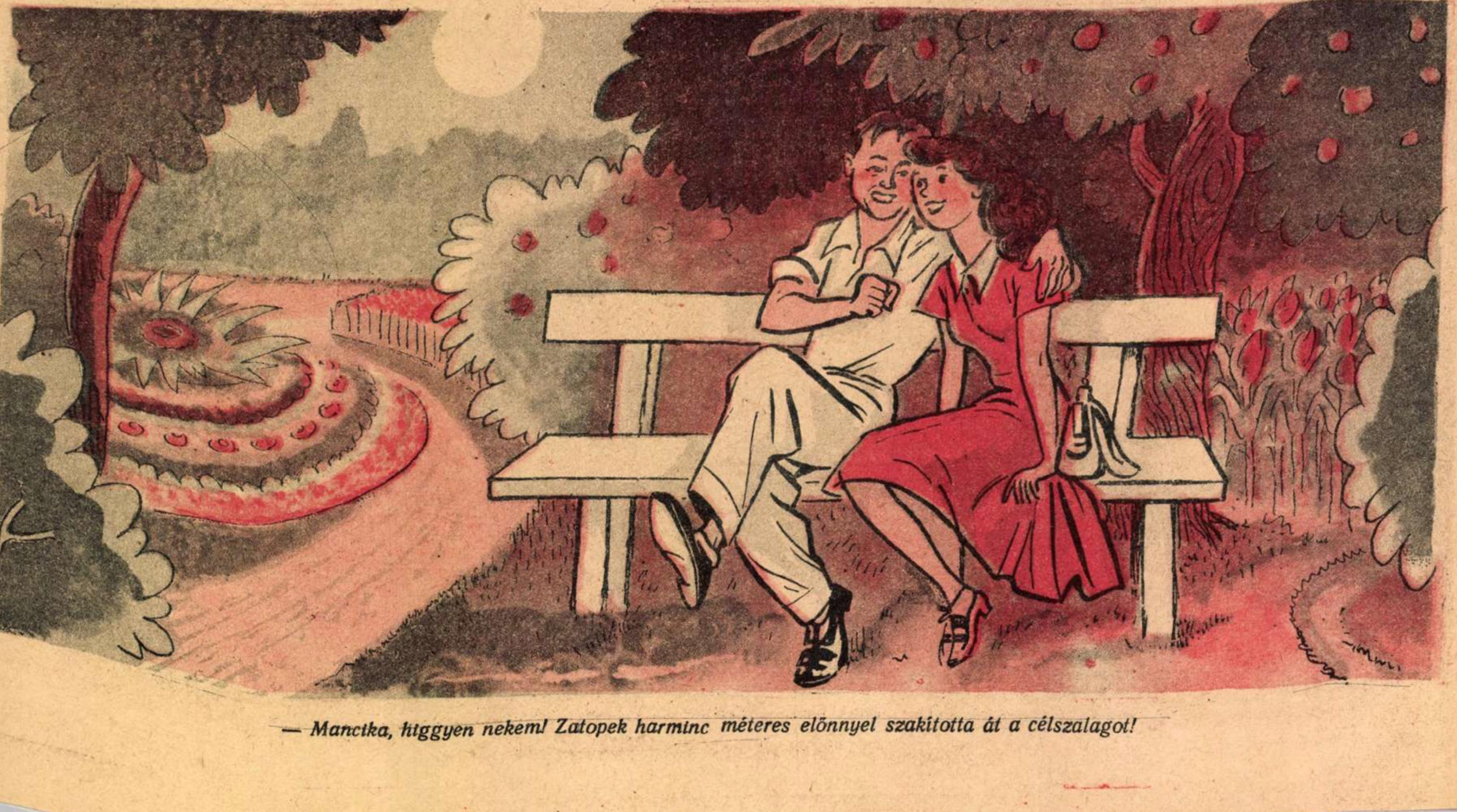

— *Mancika, higgyen nekem! Zatopek harminc méteres előnnyel szakította át a célszalagot!*

70 fillér

Ridgway Frankfurtba tette át főhadiszállását

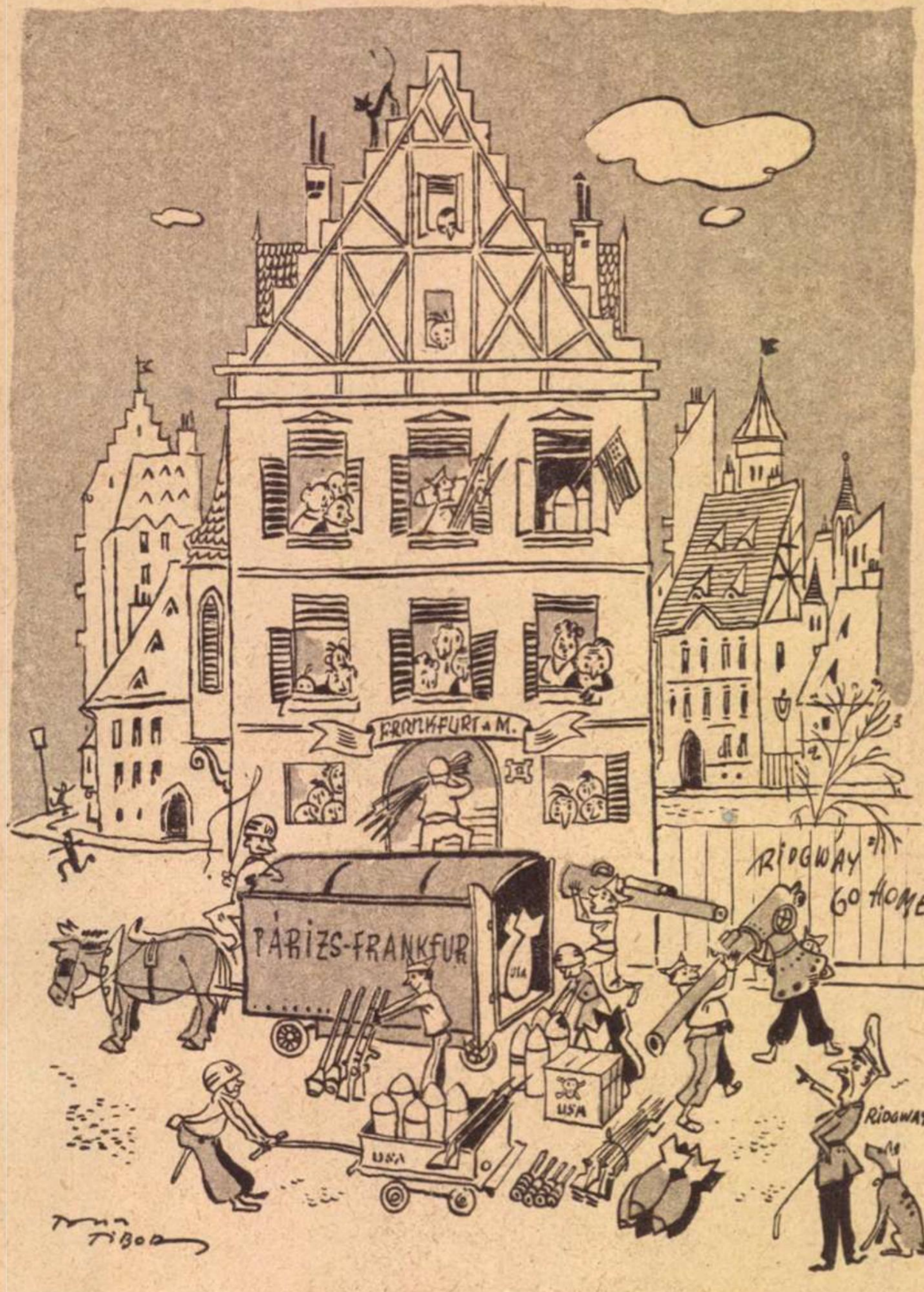

Az új lakó beköltözik.

Elnökválasztás előtt

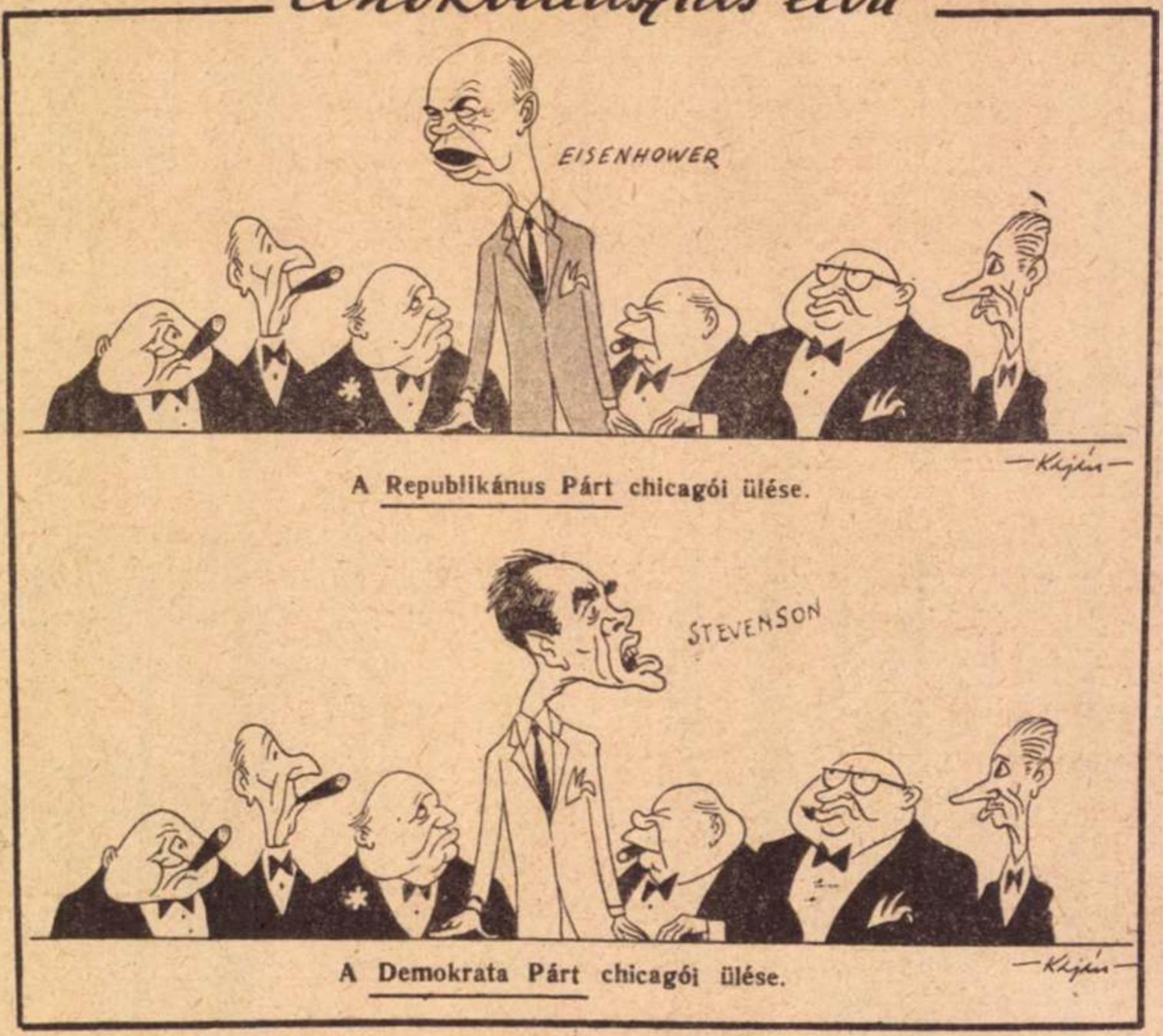

A Republikánus Párt chicagói ülése.

A Demokrata Párt chicagói ülése.

Babonás Benedek esete

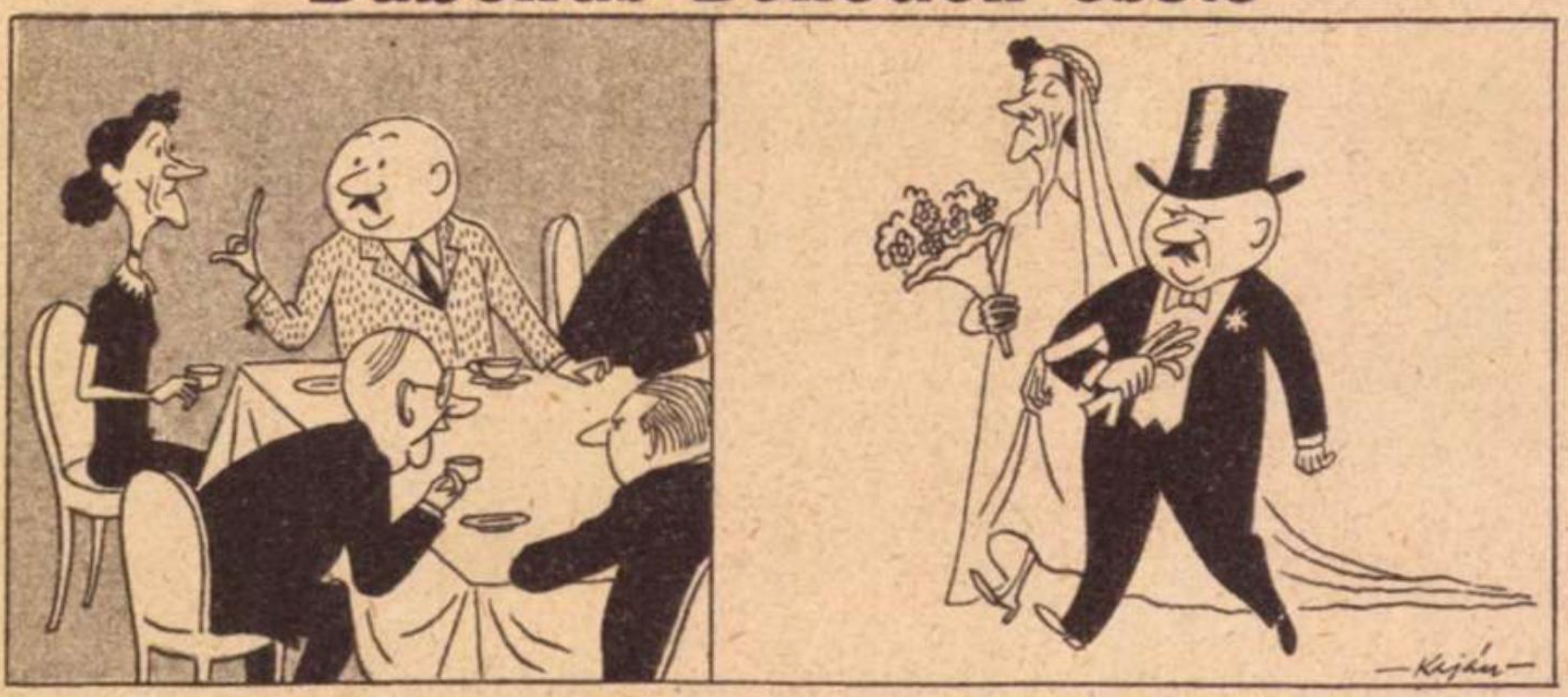

— Bocsánat, kisasszony, de figyelmeztetnem kell, hogy nem fog férjhez menni, ha az asztal sarkán ül...

A REKLÁMFŐNÖK

Irta: *Tabi László*

TBC POR
SZÍV-CSEPP

Azt a régi szép amerikai közmondást, amely szerint „jó cégérnek nem kell bor", senki jobban át nem érezte, mint Jim Thorne, a „Salubrity" gyógyszerárugyár reklámfőnöke. Teljesen érthető, hogy noha a gyár maga csak egy szerény pincehelyiségben s mindössze nyolc munkással dolgozott, Thorne propaganda-osztálya huszonhat munkaerőt vett igénybe, írókat, rajzolókat, fényképészeket és ötletembereket. Ezt a huszonhat-tagú zenekart Thorne dirigálta, a leleményben kifogyhatatlan Thorne, aki dicséretes szorgalommal éjt s napot egybeszőve hazudott, szóban, írásban, képben, minden hangnemben és minden dimenzióban. A jó munkának meg is volt az eredménye: a gyár nem gyárthatott olyan cikket, amit Thorne és zenekara rövid néhány hét alatt ne adott volna el tetszés szerinti mennyiségben, lett légyen az mosópor, szívcsepp, folttisztító vagy kenőcs, tüdővész ellen. Thorne egy alkalommal — merő virtusból — kőport adott el altatószernek, igaz, hogy ízléses csomagolásban, ami a Salubrity-készítmények közös erénye volt. Hatvanezer dollárt költött Thorne a Noctis-védjegyű garantáltan steril kőporból készült luminálra, viszont kilencvenezer dollárt vett be érte, amint az a készlet elfogytával kiderült. Jószántából vette a nép a Noctist? Legkevésbbé sem, Thorne sohasem bízta vásárlói tetszésére a dolgot. Amit ő propagált, meg kellett venni, mert aki csak rövid ideig is ellenállt körleveleinek, újsághirdetéseinek, rádióközleményeinek, elmés pukkanóbombáinak, az rövidesen olyan nyomást érzett az agyában, hogy „dögölj meg!" felkiáltással nemhogy kőport, de még sokkal céltalanabb anyagot is megvásárolt volna.

A Vénusz-gyártmányú köldökfényesítő csodaszert például úgy propagálta, hogy magánlakások ablakain át köveket dobatott be. A kövekhez boríték volt kötve, benne egy leírás a szer páratlan előnyeiről, továbbá egy utalvány, díjmentes ablaküvegezésre. A nagyközönség elismeréssel adózott a pompás reklámötletnek, foglalkozni kezdett a köldökfényesítés újnak látszó kérdésével, s vásárolni kezdte a Vénuszt. Hetek alatt ötvenezer adag köldökfényesítőt adott így el Thorne. Nem egyszer olyanok is megvették, akiknek nem is volt köldökük.

Kiváló eredményei arra késztették, hogy könyvet írjon a reklám lélektanáról. Ebből idézem ezeket a valóban figyelemreméltó sorokat:

„A jó reklám legyen meglepő és váratlan, mint az ötösikrek, legyen izgalmas, mint egy kéjgyilkosság, kényszerítőerejű, mint a sanfranciscói földrengés, és megrázó, mint a második világháború. Kacagtassa meg, vágja mellbe, döntse kétségbe, őrjítse meg a nagyközönséget. Mi lett volna Sekszpirből összes művei nélkül?"

Egészen természetes, hogy Thorne mesés fizetést húzott Nick Dewerstől, a Salubrity tulajdonosától, s még természetesebb, hogy Dewers egy lépést sem tett Thorne hozzájárulása nélkül.

— Nézze, Mr. Thorne — mondta egy napon Dewers — arra gondolok, hogy a jövő héten hajszeszt hozok forgalomba. Mi a véleménye?

— Oké — bólintott a zseni, hiszen neki teljesen mindegy volt, hogy hajszeszt, lúdtalpbetétet, könyvet, konyakot vagy zsilettpengét reklámoz-e.

— Egy fiatal vegyésztől vettem meg a receptet — folytatta Dewers — és a hajszeszt „Himalaya" néven szándékozom forgalomba hozni. Lásson munkához. Meg kell azonban mondanom, hogy a recept, amit vettem, jó. A készítmény csakugyan megszünteti a korpásodást, és táplálja a hajgyökereket. Ki van próbálva.

Thorne meghökkent, és a szemöldökét összevonta. Ez a közlés zavarba hozta, mert hasonló furcsaságra még nem volt példa eddigi gyakorlatában.

— A hajszesz valóban jó? — kérdezte, mint aki nem hisz a fülének.

— Kiváló — ismételte Mr. Dewers komoran. — Ez a körülmény engem is aggaszt. Nem kedvelem a szokatlan dolgokat.

— Hm. Ön valóban váratlan feladatok elé állít, Mr. Dewers. De azért megpróbáljuk.

A Salubrity-művek már napok óta teljes kapacitással gyártotta a Himalaya nevű hajszeszt ízléses csomagolásban, és Thorne még mindig nem tudta, mit kezdjen vele. Mintha megbénult volna az agya, semmi sem jutott az eszébe, s ha valami hosszas kínlódás után mégis az eszébe jutott, hamisan csengett, érdektelennek tűnt. Amilyen leleményes és lelkes volt, ha hazudnia kellett, úgy megbénult a képzelőereje, és elapadtak az ötletei most, hogy az igazat kellett hirdetnie. Azelőtt mindig alkimistának érezte magát egy kicsit, aki szemétből aranyat állít elő. Most szégyenkezve gondolt arra, hogy egyszerű kereskedővé züllött, aki pénzt pénzért cserél. Éjtszakákon át töprengett, mit csináljon a Himalayaval, s ha elaludt, nem egyszer felriadt, mert már álmában is a közhelyek üldözték.

Harmadnapra rá reggel beesett szemekkel, makacs fejfájással kereste fel Mr. Dewerst.

— Mondja csak, Mr. Dewers — kérdezte a sok nikotintól rekedt hangon —, mi a célja magának ezzel a Himalaya nevű szerrel?

Dewers eltűnődött a kérdésen.

— El akarom adni — felelte végül —, mi célom lehetne egyéb?

— Helyes. De vajjon mit akar eladni? Egy készítményt akar eladni, vagy hajszeszt akar eladni?

— A Himalayat akarom eladni. De minél előbb, mert már húszezer üveggel van raktáron.

Thorne felült az asztalra:

— Eladhatom, mint toroköblögetőt is?

Dewers vállat vont:

— Felőlem eladhatja, mint whiskyt is.

És Thorne egy pillanat alatt feléledt. Ruganyosan ugrott le az asztalról, irodájába sietett, s már útközben öt remek plakátszöveget jegyzett fel.

Két hét alatt eladta mind a húszezer üveget.

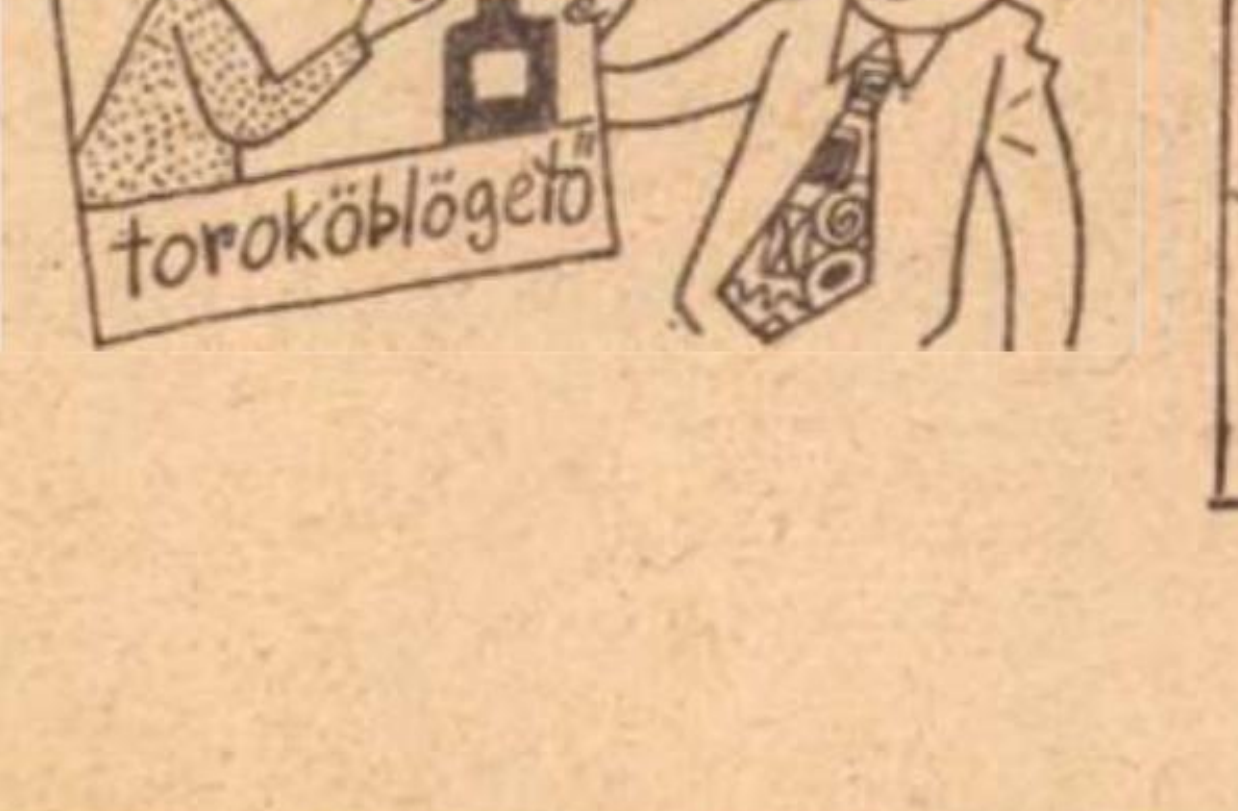

Emlékeztető

(A Ganz Vagongyárban készült Diesel-motort cukrosládában küldték Bombaybe.)

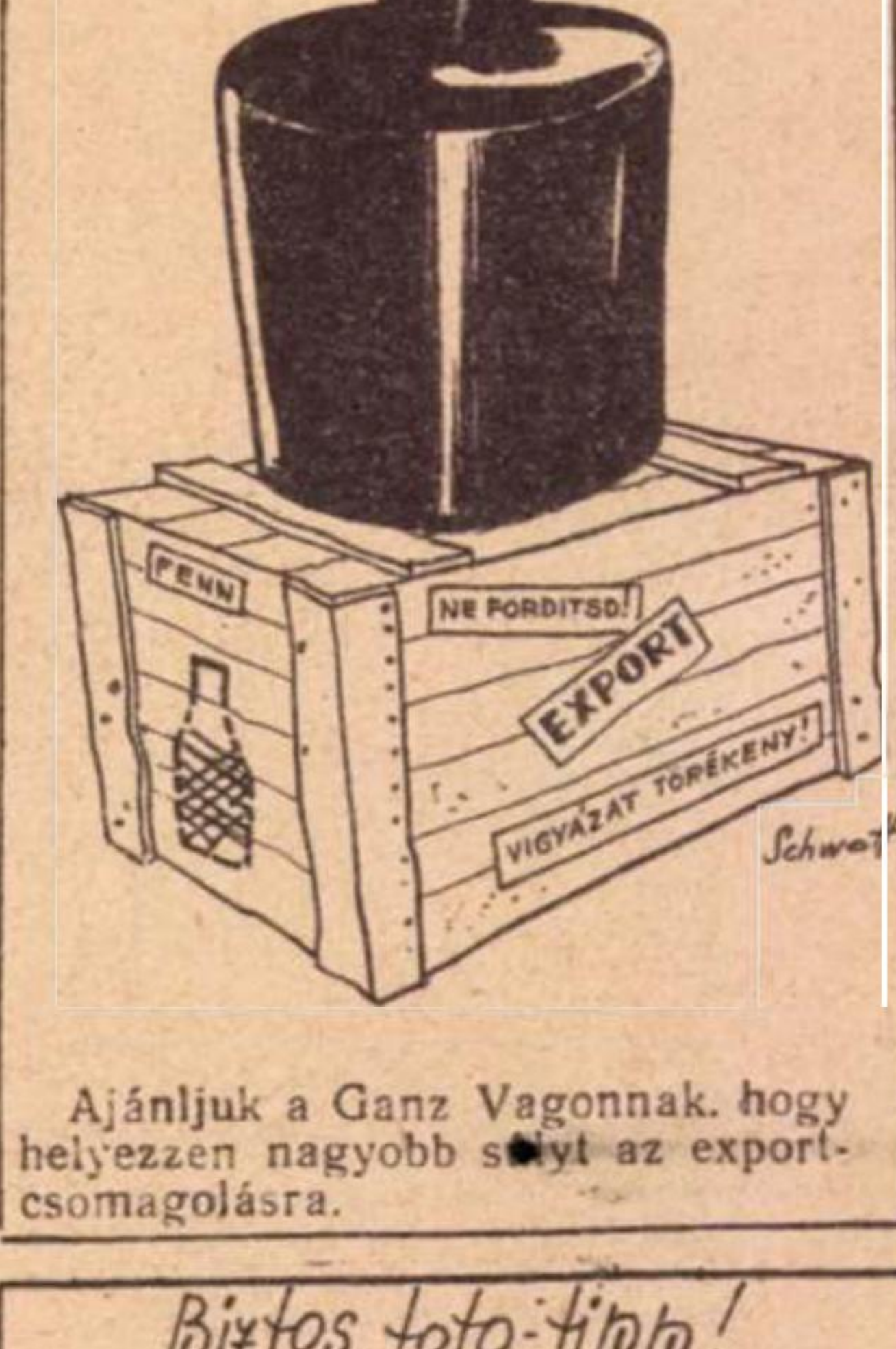

Ajánljuk a Ganz Vagonnak, hogy helyezzen nagyobb s[illegible]lyt az exportcsomagolásra.

Biztos toto-tipp!

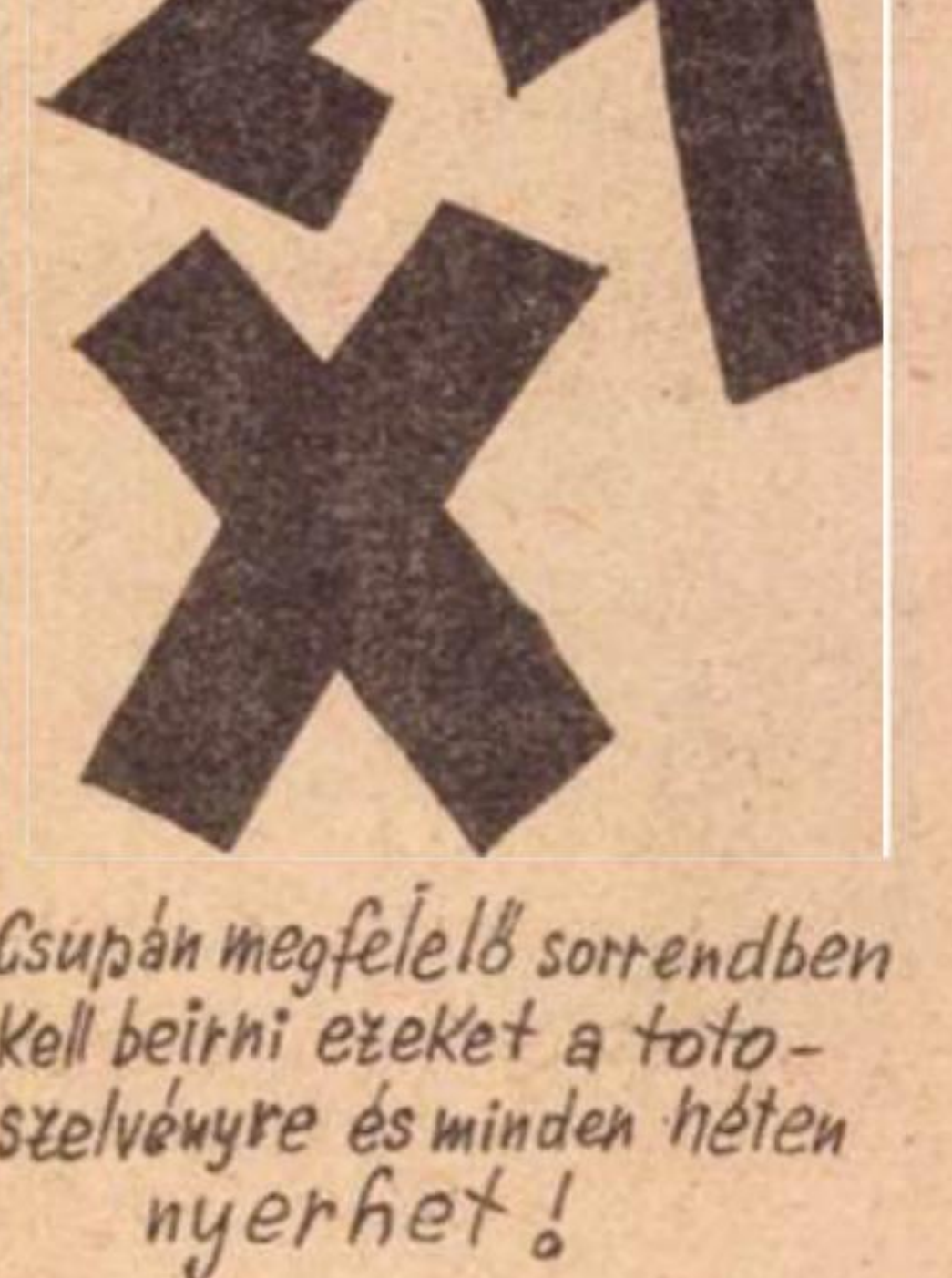

Csupán megfelelő sorrendben kell beirni ezeket a toto-szelvényre és minden héten nyerhet!

Tíz esztendő

1951. novemberében Varsóba utaztam. A repülőtérről autó vitt a szállodába. Azonnal hozzáfogtam, lemosni magamról az út porát — másfél óra mulva beszélnem kell egy békegyűlésen.

Mikor beszappanoztam magamat a beretválkozáshoz, megszólalt a szobában álló telefonkészülék. Energikusan csengett.

— Egészen biztosan tévedés! Senki sem tudhatja, hogy itt vagyok — gondoltam.

Mégis felvettem a kagylót.

Egy kemény hang szólalt meg. Oroszul. Ezt kérdezte:

— Te vagy az, Illés népfölkelő?

— Illés népfölkelő? — dadogtam.

— Itt Morozov alhadnagy. Illés népfölkelő, adj jelentést, a második raj állásáról.

— Morozov alhadnagy? Illés népfölkelő? Jelentés? Második raj?...

Végigsimítottam a homlokomat, behunytam a szemem, azután kinyitottam, és körülnéztem. Meleg, világos, nagyszerűen berendezett, kényelmes szoba. Függöny, szőnyeg...

— Nem lehet! — mondottam. Nem a kalinini erdőben vagyok, a havas kalinini erdőben, hanem egy varsói szállodában.

A telefon, melynek kagylóját görcsösen szorítottam fülemhez, mást állított.

— Illés népfölkelő, várom a jelentését!

Ismét homlokomhoz kaptam. Hát valóban 1941-et írunk? Kalinini erdő?... Harminchatfokos hideg... 28 napja szakadatlanul tűzben... Moszkvai ütközet... Morozov alhadnagy... Hát csak álmodtam? Elbóbiskoltam egy percre, és álmodtam — tíz esztendőt? A németek Moszkva alatt állnak? És mi.. Nem lehet! De mégis...

— Illés népfelkelő! Jelentsen!

Dideregtem... 38 fok... Távoli ágyúdörgés...

— Alhadnagy elvtárs — kezdtem bizonytalanul — parancsára Illés népfelkelő jelenti...

Jóízű, boldog nevetés szakította meg a jelentést.

— Nincs semmi baj, Béla! Nem bolondultál meg, és részeg sem vagy. Itt nem Morozov alhadnagy beszél, hanem Morozov ezredes. És nem a kalinini erdőben vagyunk, hanem a felszabadult Varsóban. Öt perc mulva nálad leszek.

Öt perc mulva Morozov alhadnagy-ezredes berontott a szobámba. Átöleltük egymást. Egy kicsit sírtunk is.

Különös emberek a katonák! Mikor az istennyila csapkod körülöttük, nyugodtak, legfeljebb káromkodnak egy kicsit. Mikor bajtársaikat temetik, némák, a szemük száraz. Mikor nagy örömük van, sírnak. Katonákról beszélek, nem szenynyes zsoldosokról.

Mikor Morozovot átöleltem, arcát, ruháját bekentem szappanhabbal. Észre sem vette.

*

Félóra mulva értem jött egy lengyel elvtárs, hogy induljak a békegyűlésre. Morozov ezredes megmagyarázta neki, miért nem vagyok készen.

— Persze, persze! Értem — mondotta a lengyel elvtárs. — Elbeszélgettek arról, hogy mi volt tíz esztendő előtt.

— Dehogyis arról beszélgettünk! — tiltakozott Morozov. Ami tíz esztendő előtt volt — 1941-ben, az volt. Nem felejtjük el, de most nem az fontos. Azzal töltöttük az időt, hogy igyekeztünk kiszámítani, mi lesz tíz esztendő mulva — 1961-ben. Amikor az elvtárs ránknyitott, már olyan magas volt az emberiség életszínvonala, hogy mindkettőnknek könnyes lett a szeme — az örömtől. Na, siess, Béla, a békegyűlésre!

Illés Béla

Értekezlet!

A Fűmagválogató Irodának
értekeznie mért kell nyakra-főre?!
Kerestem, hívtam, tárcsáztam: talán csak
elcsípek egyszer valakit belőle!
De minden keresésnek vége ez lett:
„Nem. Nincs itt. Ő sem. Ő sem. Értekezlet!"
Eszembe jut: vajjon mi lenne, ha
hirtelen a tetőn tűz ütne ki?
Az értekezők bátor csapata
legyintene: „Ej, oda se neki!"
Már lángol az ötödik emelet?
Lejjebb vonulnak ők és egyre lejjebb;
átízzik a plafon fejük felett,
inog a ház, de — áll az értekezlet!
Szinte látom: a lánggal hogy dacolnak
ezek az új pompéji katonák:
elszántan értekeznek ők tovább,
míg a láng és a füst arcukba nem vág
s míg rájuk nem szakadnak a gerendák.

Képes Géza

Sok hűhó semmiért

A sok hűhót, amely semmiért folyik, ezúttal nem az angol William Shakespeare írta, hanem az amerikai republikánus párt és demokrata párt csinálja. A republikánus párt konventjén késhegyig menő harc után lett Eisenhower a párt elnökjelöltje; még nagyobb az izgalom a demokrata párt kongresszusán az elnökjelölt személye körül. De miért ez a nagy izgalom? A két párt jelölőkongresszusán az amerikai nagytőke sakkozik — önmagával. Akár a fehér bábok győznek, akár a feketék, az nyer, aki a bábokat mozgatja. Teljesen érthetetlen, hogy miért lesi őrjöngve ez a magányos sakkozó a játszma kimenetelét.

Ha még sokáig tartanak ennek a játszmának az izgalmai, félő, hogy felugrik az asztaltól, és a saját fejéhez vágja a sakktáblát.

Ridgway a mult héten Görögországban járt

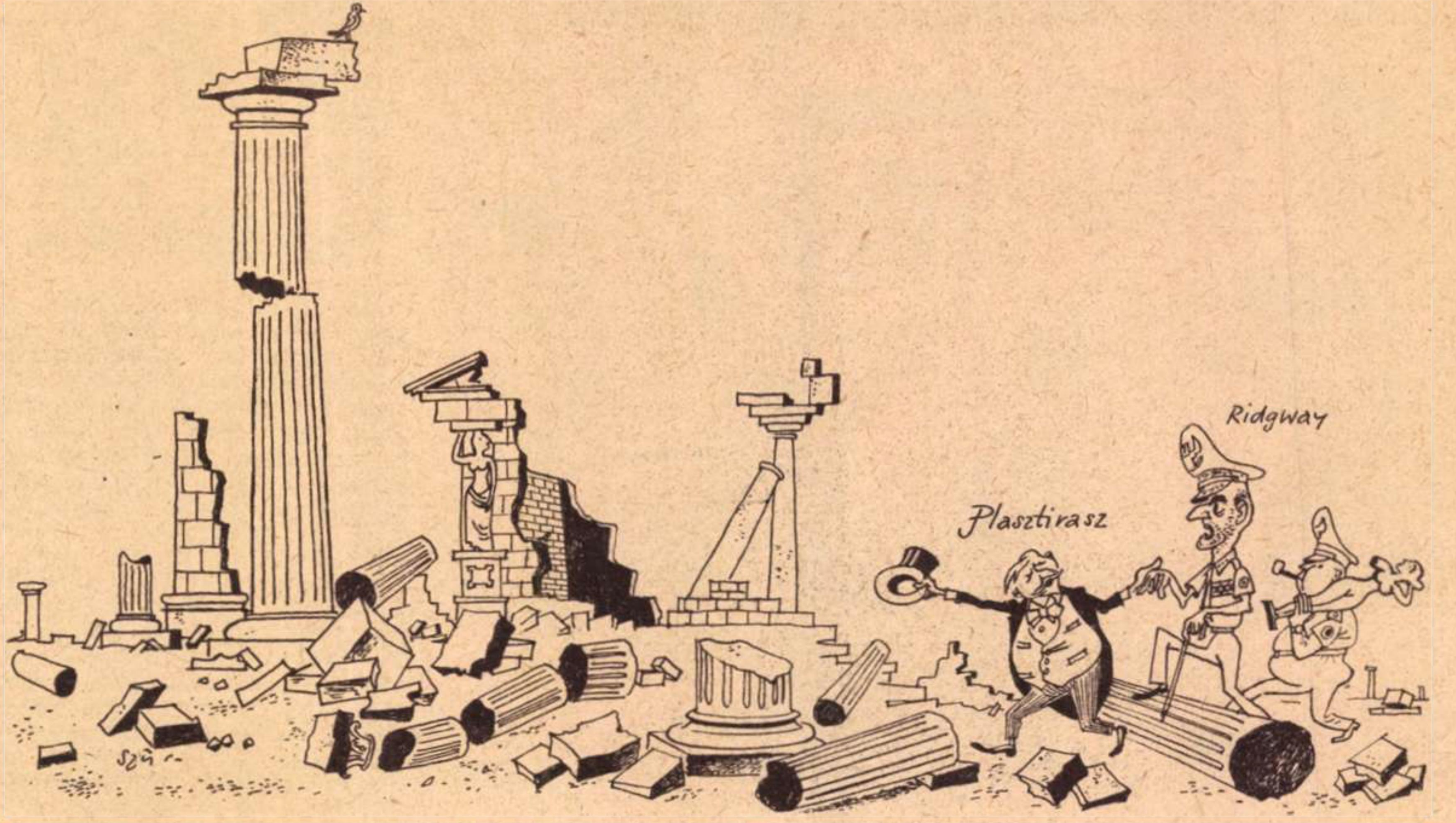

Plasztirasz: Tetszik látni, tábornok úr, ezek itt az Akropolisz sokezeréves romjai...
Ridgway: Hihetetlen! Olyan régi volna az amerikai segélynyujtási programm?

KULÁK ÜRÖM

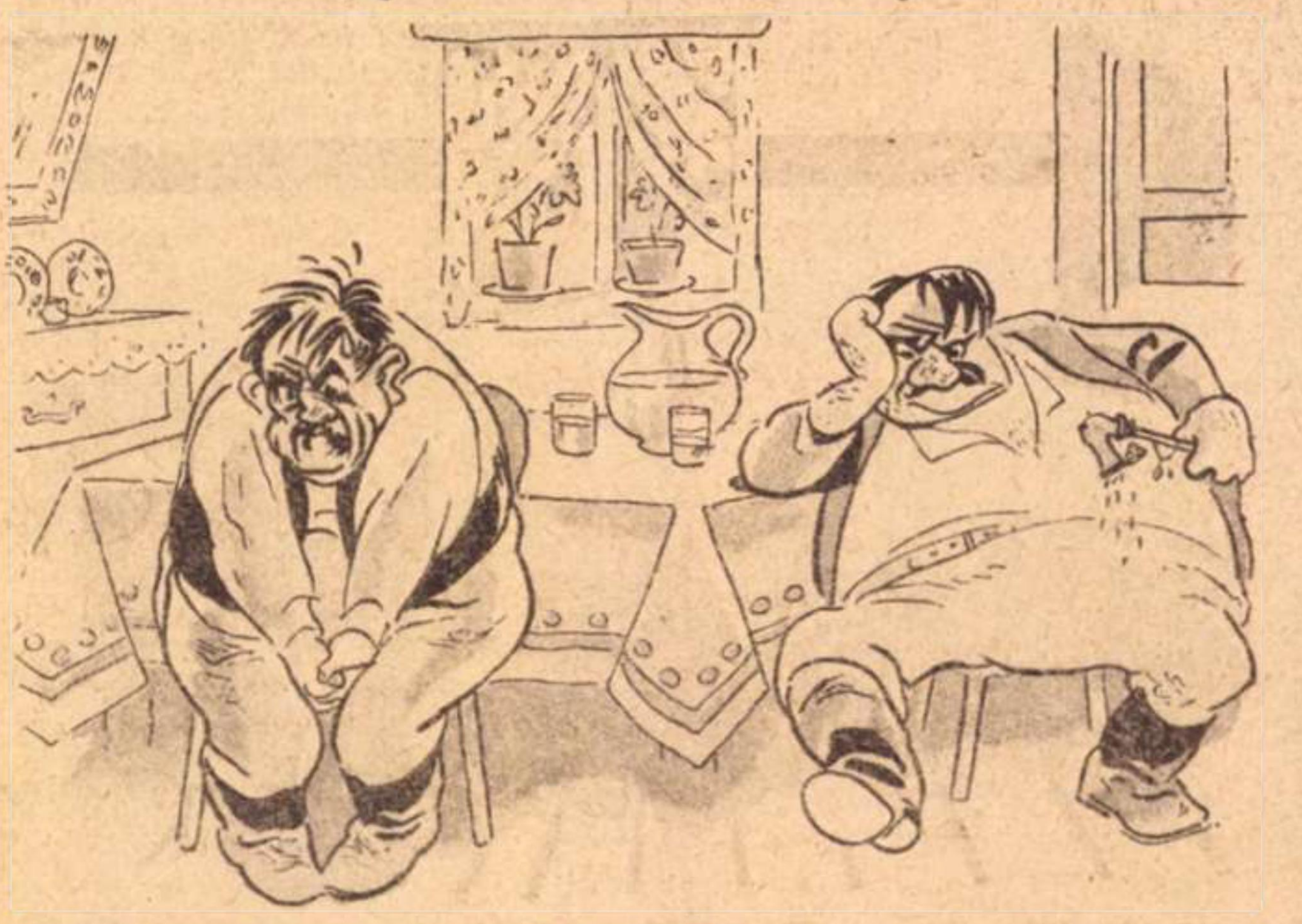

— Hármas típusú csoportok alakultak...
— Hajh, hajh, abban csak a dolgozó parasztoknak lesz befolyásuk...
— Megszűnik ez az egyes típusú csoport...
— Hajh, hajh, abban nekünk volt befolyásunk...

Kormányalakítási nehézségek Hollandiában

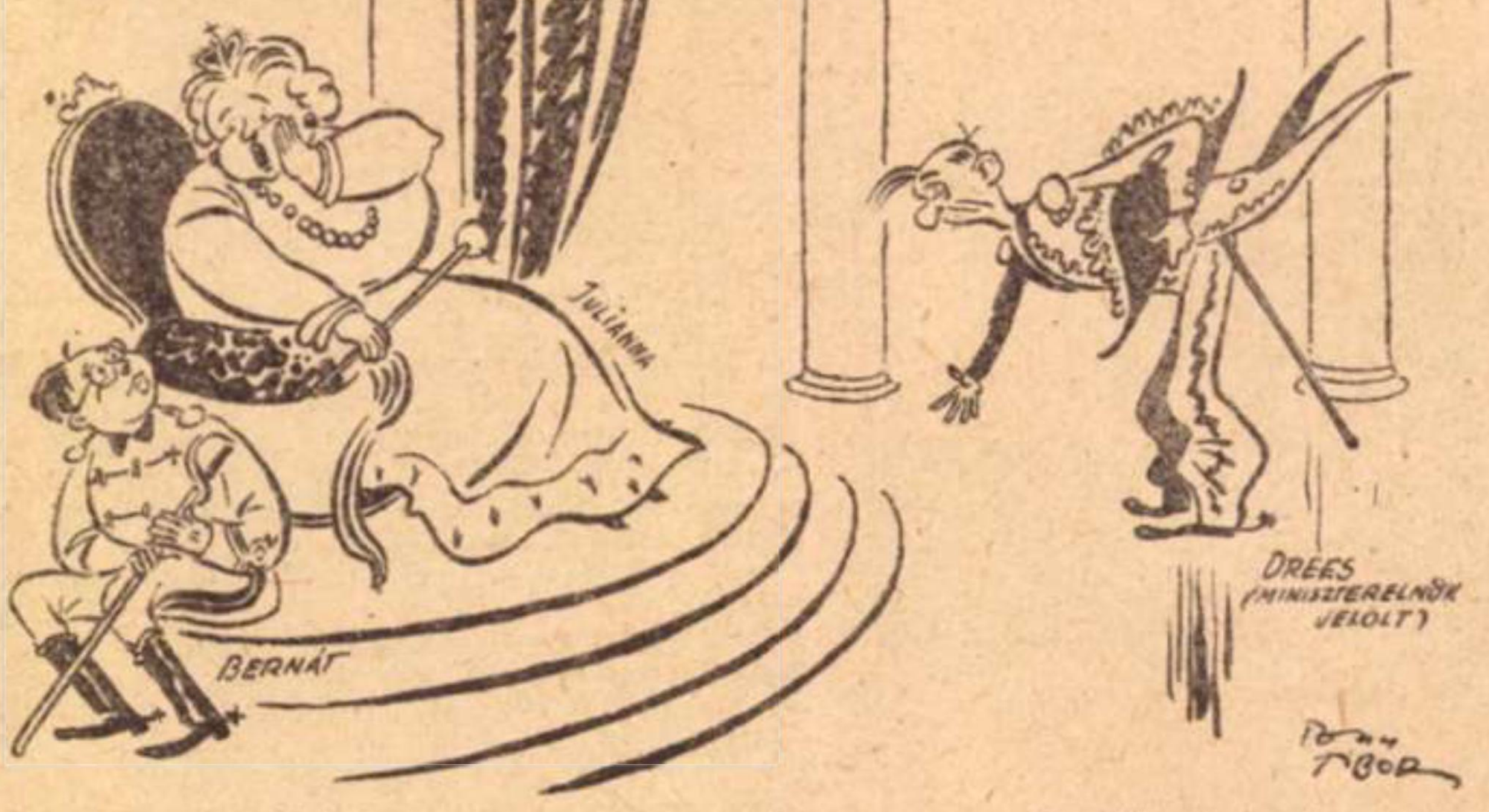

Drees: Felséges asszonyom, sajnos, nem sikerült kormányt alakítanom...

Julianna (férjéhez): Bernát, ne ülj itt tétlenül! Hozz gyorsan egy másik miniszterelnökjelöltet..

A klerikális reakció árnyékában

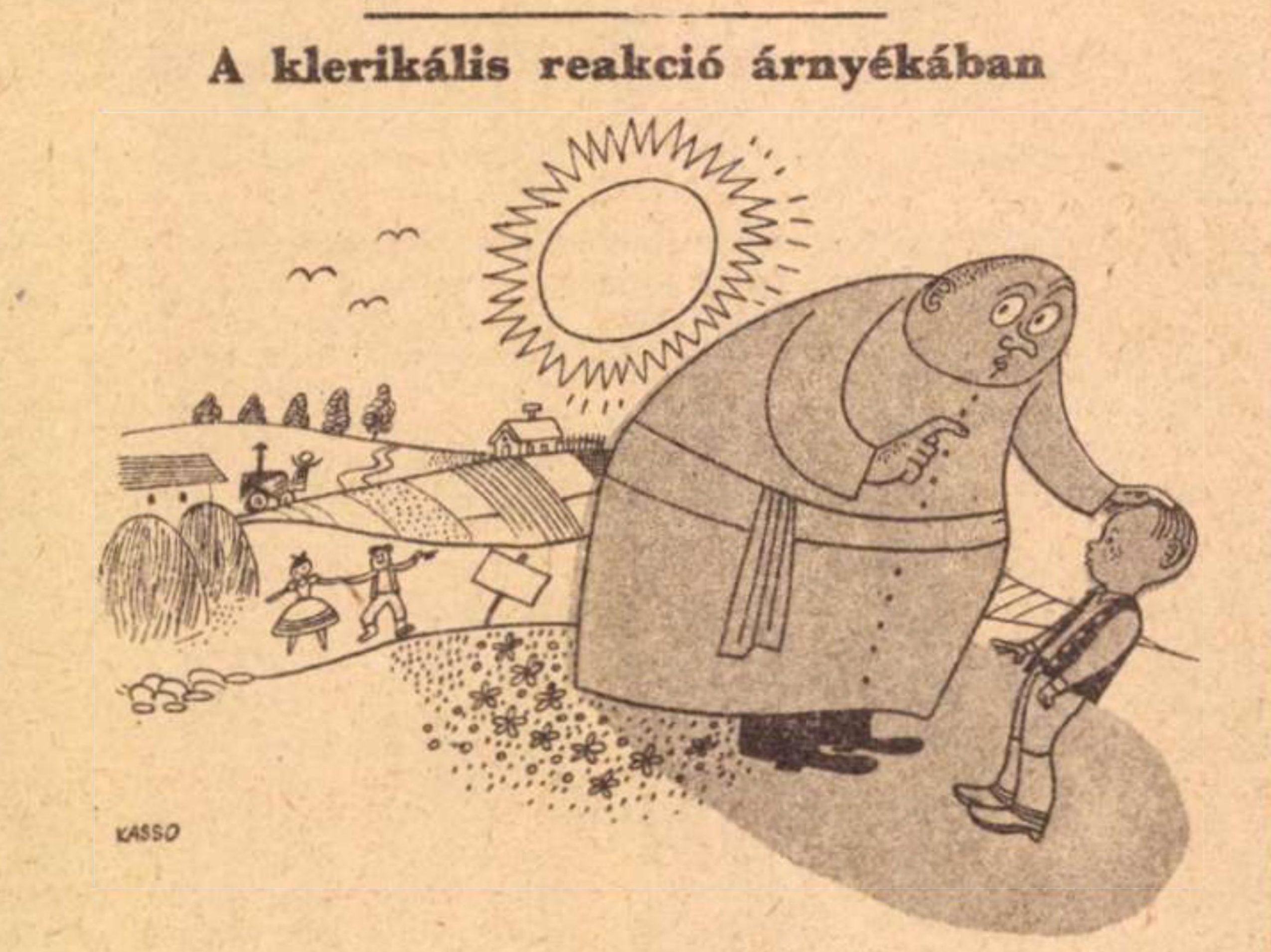

— Fiam, az élet szomorú és sötét..

Nagymama is szurkol...

A nagymama tegnap este rámemelte öregesen hunyorgó szemét és panaszos hangon motyogta:

— Képzeld édes fiam, ez a szegény Kovács nem jutott a döntőbe, mert szúrást kapott szegény, lelkem...

— Minek ment oda? — rántottam meg vállam, nem is tudva hirtelen, miről beszél nagyanyó, s ezzel azt hittem, el is van intézve a kérdés.

— Fiacskám, kedves gyermekem — korholt nagymama — hogy tudsz ilyet mondani? Mi dolog ez, téged nem érdekel az olimpia? Próbálnál csak te öt kilométert végigfutni, mi lenne a szívedből? Megkapnád az angina pectorist.

— Az lehet — feleltem — de én a sakk rajongója vagyok. Szép, kellemes sport, nyugalomra nevel, és bölccsé teszi az ember.

— Meg bolonddá — dohogott nagymama, és kikapta kezemből az ujságot, majd beletemetkezett a sportrovatba, és többet figyelemre sem méltatva, időnként félszavakat mormolt.

— Nahát ilyet, drága Korondi kislányom. Megnyerted a felemás korlátot... Jól van Zatopek lelkem, a Mimun utánad se szagolt... Ó, édes Puskás magzatom, te is milyen jól játszottál... Hát veled mi történt Bakos fiú, hogy lemaradtál mint a borravaló?

— Nagymama kérem — szakítottam félbe a duruzsolást — nem volna jó lefeküdni? Tudja, hogy megint rosszalkodik a veséje.

— Vesém, vesém — zsémbelt nagymama — számít is az én fájdalmam. De a Gurics furunkulussal bajlódik, pedig milyen jó birkózó. Meg is írom neki, hogy tegyen a kelésére égetett articsókát, aztán másnap egészséges lesz, mint a tigris.

Végre elfogadta a tanácsom, bemászott az ágyba, de alvásról még szó se volt. Bekapcsolta a rádiót, s amíg nem jelentkezett Helsinki, morózusan zsörtölődött velem:

— Már látom, te rosszaság, téged nem is érdekel a sport. Hallgasd csak a szomszéd Mácsikékat. Azok igen! Ott szeretik a sportot! Már két órája ordítoznak azon, hogy ki nyeri a toronyugrást.

Megszólalt a rádió, nagymama tágranyílt szemmel, még tágabbra nyílt füllel leste a hangokat, s gügyögő drukkolásba kezdett:

— Szilvásikám, drága kis gyöngyharmatom, kapd át a két vállát. Úgy, úgy... Jaj kisfiam, majdnem öntusst vétettél. Édes istenem, csak most sikerüljön a dupla-nelson... Jaj, mit is csináljak, hogy nyerjél? Ó, hogy nem lehetek ott ilyenkor... No jól van Miki... Győztél, bár azért szégyelhetnéd magad, hogy csak pontozással...

Én lassan elaludtam, s arra ébredtem, hogy nagyanyó lelkendezve rázogatja a vállamat:

— Te Józsi... képzeld, micsoda siker! Mialatt te itt lustálkodsz, az a drága, aranyos Csermák gyerek megnyerte a kalapácsvető olimpiai bajnokságot!

Nagy S. József

Panmindzsonban, az amerikai tárgyalóbizottság szállásán

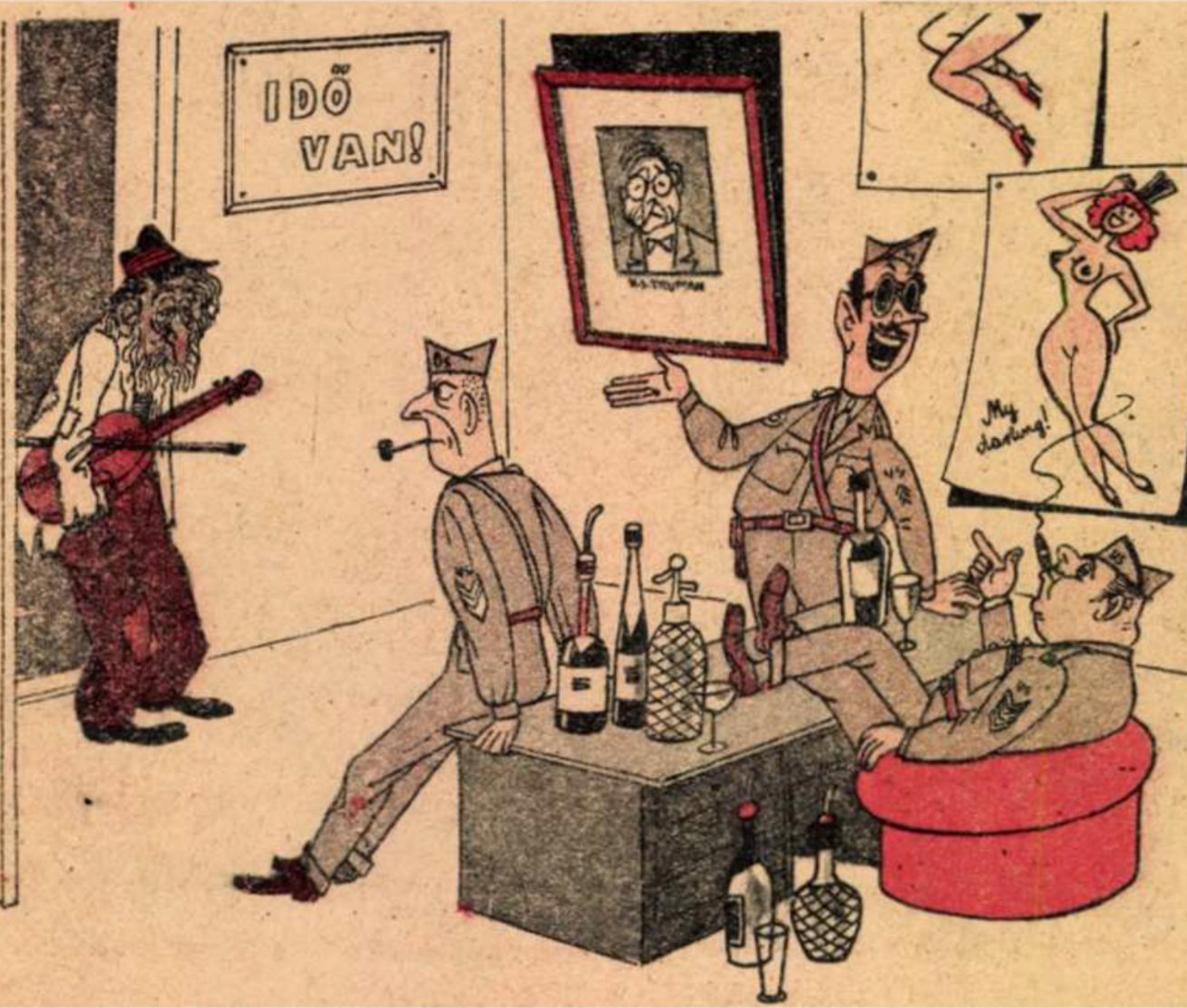
IDŐ VAN!
H.S.TRUMAN
My darling!

— Mit keres nálunk ez a *vén cigány?*
— Róla jut eszünkbe a legkitűnőbb jelszavunk: „Húzd, ki tudja, meddig húzhatod".

Ahol alszik az éberség...

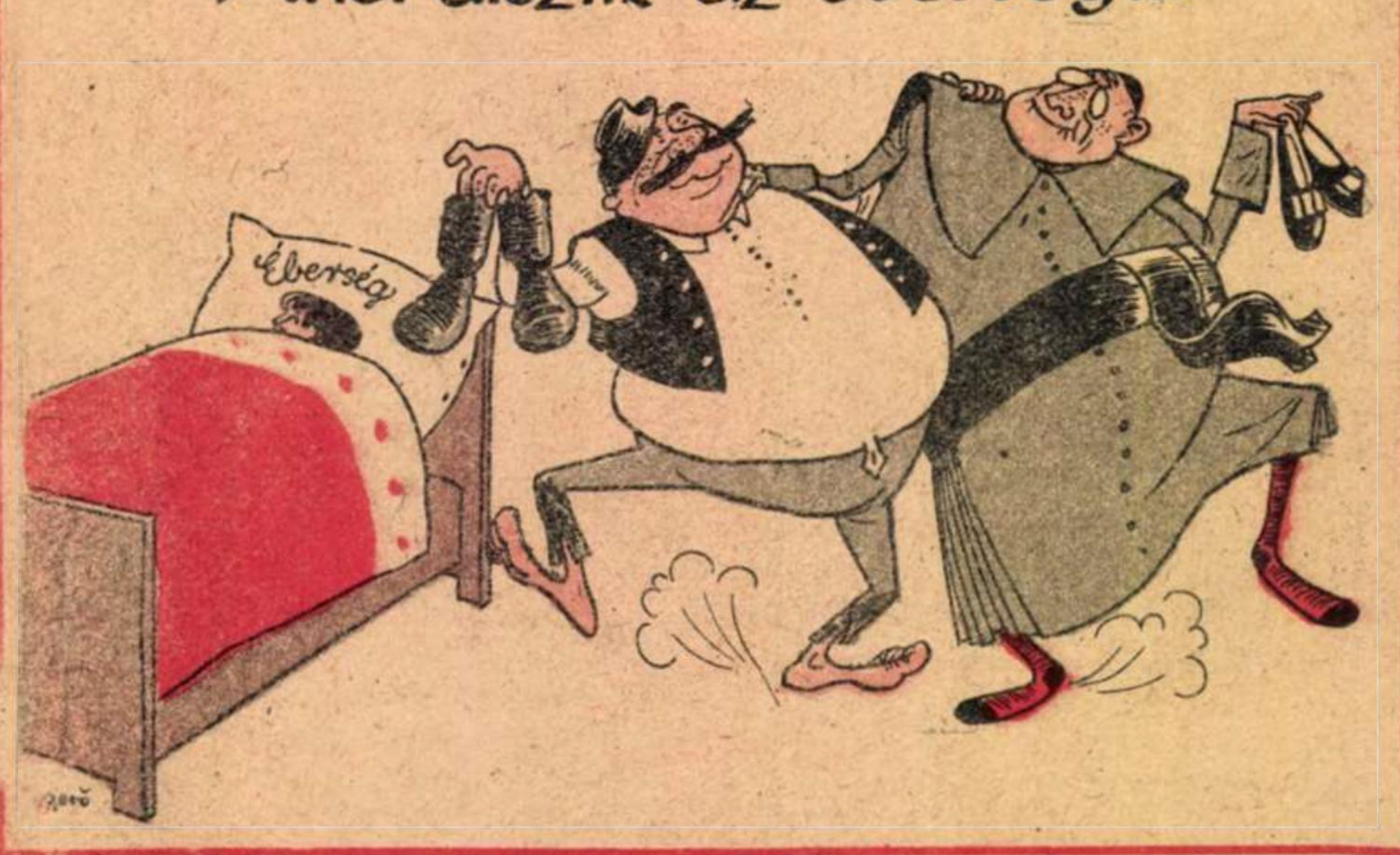

Az angol gazdasági helyzet

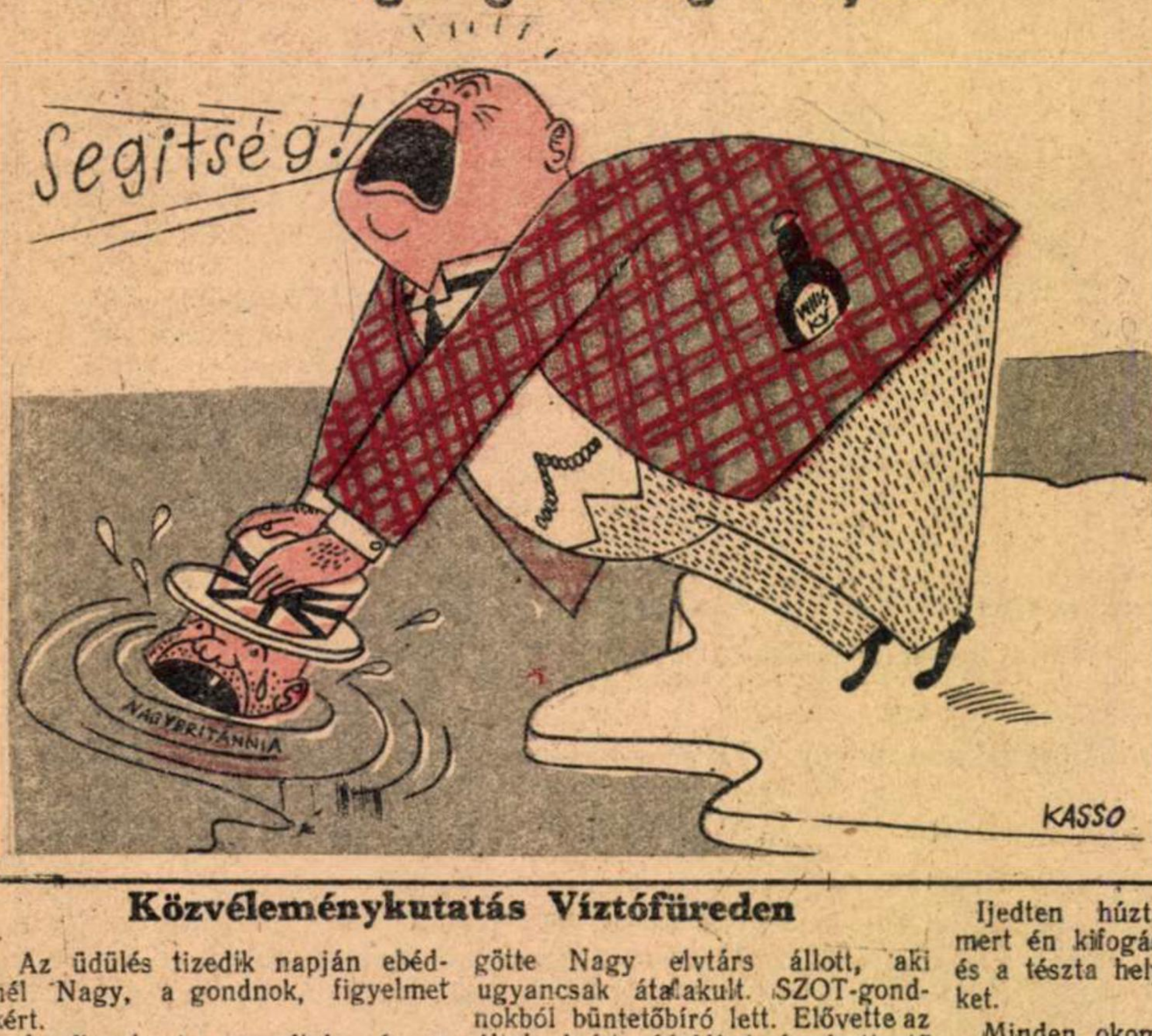

GÓLYAHÍR

Nagy öröm érte az elmúlt napokban az Állatkert lakóit. Új taggal szaporodott a víziló-család. Röviden arról van szó, hogy Kincsem, a víziló-mama, egy kis-vízilónak adott életet. Az újszülött 70 centi hosszú, súlya kb. 40 kilogramm. Ez alkalomból mindenki elismeréssel adózott a gólyának, hogy ilyen nehéz terhet el tudott a csőrében hozni, anélkül, hogy a Tejut igénybevette volna. Elsőnek a madarak értesültek az örvendetes családi eseményről, melyek aztán azonnal szárnyrakaptak, és minden állattal tudatták a kedves hírt. Még alig hajnalodott, mikor a víziló-medence szélén összesereglettek az állatok. Mindenki eljött, és igyekezett valamivel kedveskedni a kis vízilónak. A csimpánz almát hozott, a mókus mogyorót, a kenguru a fiát hozta magával. Egyedül a nyúl nem tudott eljönni, mert futóversenyre készült, és éppen edzést tartott, de a bivaly révén kimentette magát. Megható volt, mikor a mosómedve felajánlotta, hogy vállalja az újszülött mosdatását társadalmi munkában. Ezután egy ősz harkály lépett elő, és elöl-hátul megkopogtatta a kis víziló-csemetét, majd fennhangon kijelentette, hogy a „kicsi" egészséges, mint a makk. Ennek mindenki egyaránt örült, az öröm azonban akkor hágott a tetőfokára, amikor egy vízi dolgokban jártas teknősbéka friss vizet engedett a medencébe, s abban aztán reggelig folyt a dinom-dánom. Ekkor a víziló-mama a csöppséget a jelenlévő sokaságra való tekintettel szemérmesen a víz alatt megszoptatta, ami mindössze hat percet vett igénybe. Ezalatt az idő alatt fiatal struccok mókás mutatványokkal szórakoztatták az egybegyűlteket, és egy vén bagoly anekdótákat mesélt az emberekről. Végül az oroszlán bölcs tanácsokkal látta el az örömszülőket, majd a fülemülékből alakult kis kamarakórus ünnepi köszöntőt dalolt el, aminek az adott külön érdekességet, hogy zenéjét egy fiatal, tehetséges tücsök komponálta. A bensőséges házi ünnepség a késő reggeli órákban ért véget.

Sz. Gy.

Fokozatok Egyiptomban

— Csodálatos dolgot láttam tegnap, Ali!

— Mit láttál Omár?

— Személyesen láttam azt, aki ma a legnagyobb úr Egyiptomban! Élet és halál ura! Olyan nagy úr, mint maga Allah! A kezében van minden hatalom a földön és az égen! Allah il Allah! Allah khéri, Allah akhbar, Allah hu! Biszmillah!

— Ne imádkozzál már! Kiről beszélsz?

— Mohamed Nagib pasáról! Az övé egész Egyiptom! A kezében van minden hatalom! Hallottad volna, hogy ordított! Mint a sivatag oroszlánja! Csak úgy reszkettek előtte az emberek!

— Jaj!

— Jaj bizony! Ilyen hatalmas úr nincs több a világon! Még szerencse, hogy aztán odajött egy angol hadnagy és rászólt, hogy hallja, Mohamed, ne ordítson úgy, mert megsüketülök! De az angol hadnagy se volt ám sokáig nagy fiú! Egy perc alatt ilyen kicsi lett, ni!

— Allah il Allah! Mi történt?

— Odajött egy amerikai őrmester...

A Kovács család szurkolási olimpiája

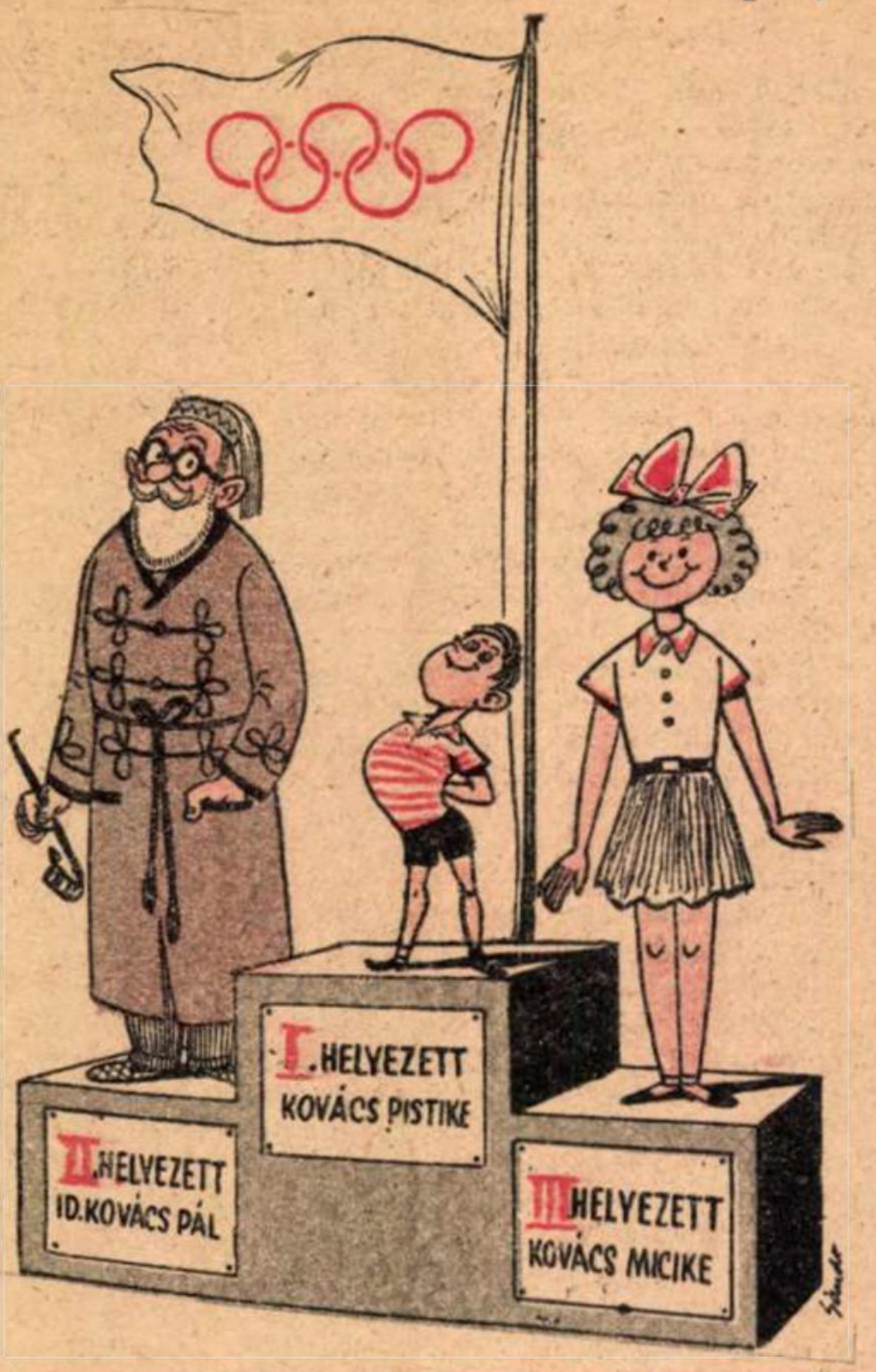
I. HELYEZETT KOVÁCS PISTIKE
II. HELYEZETT ID. KOVÁCS PÁL
III. HELYEZETT KOVÁCS MICIKE

Javaslatunk a túlzsúfolt strandok forgalmának szabályozására

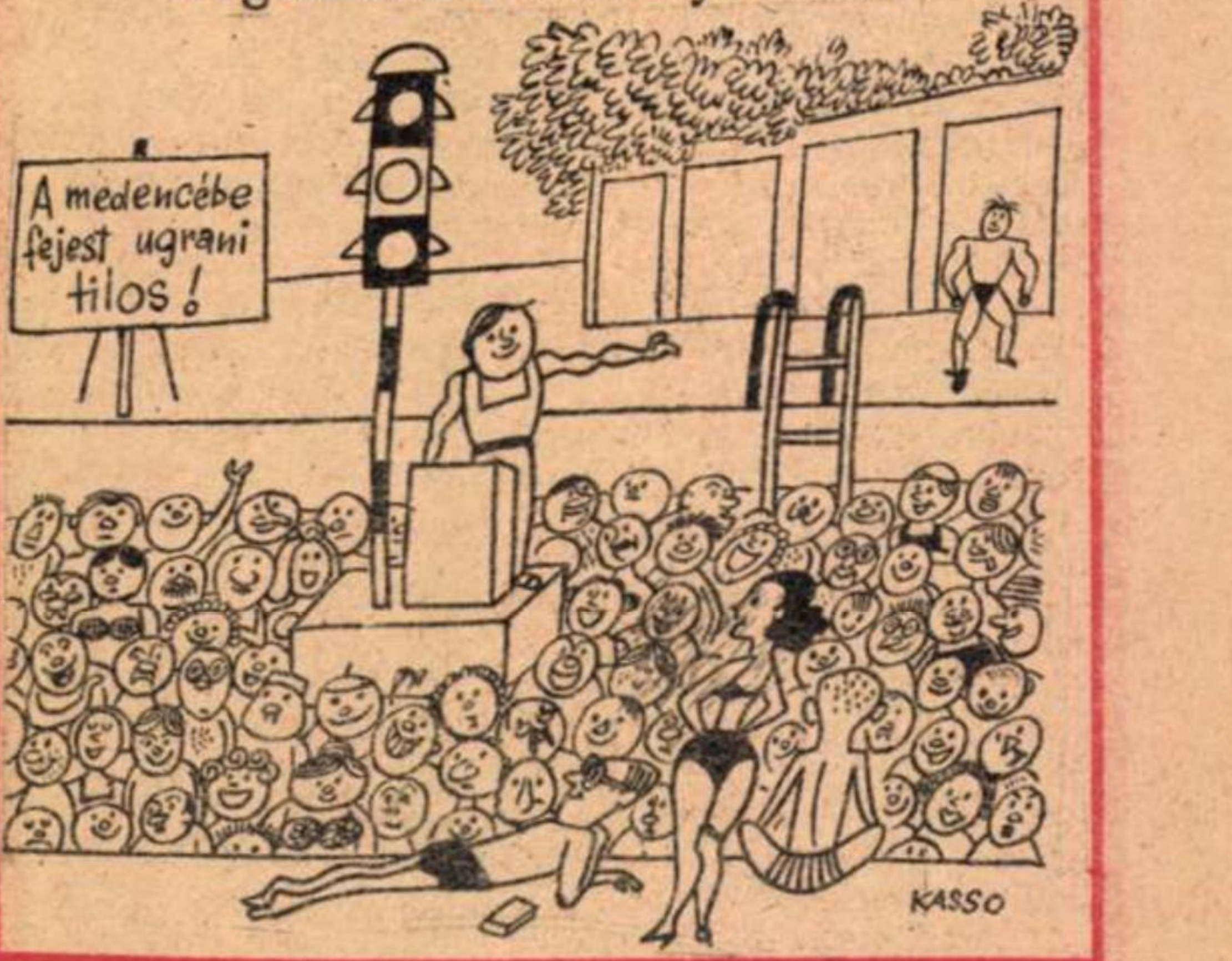
A medencébe fejest ugrani tilos!
KASSO

A rivális bosszúja!

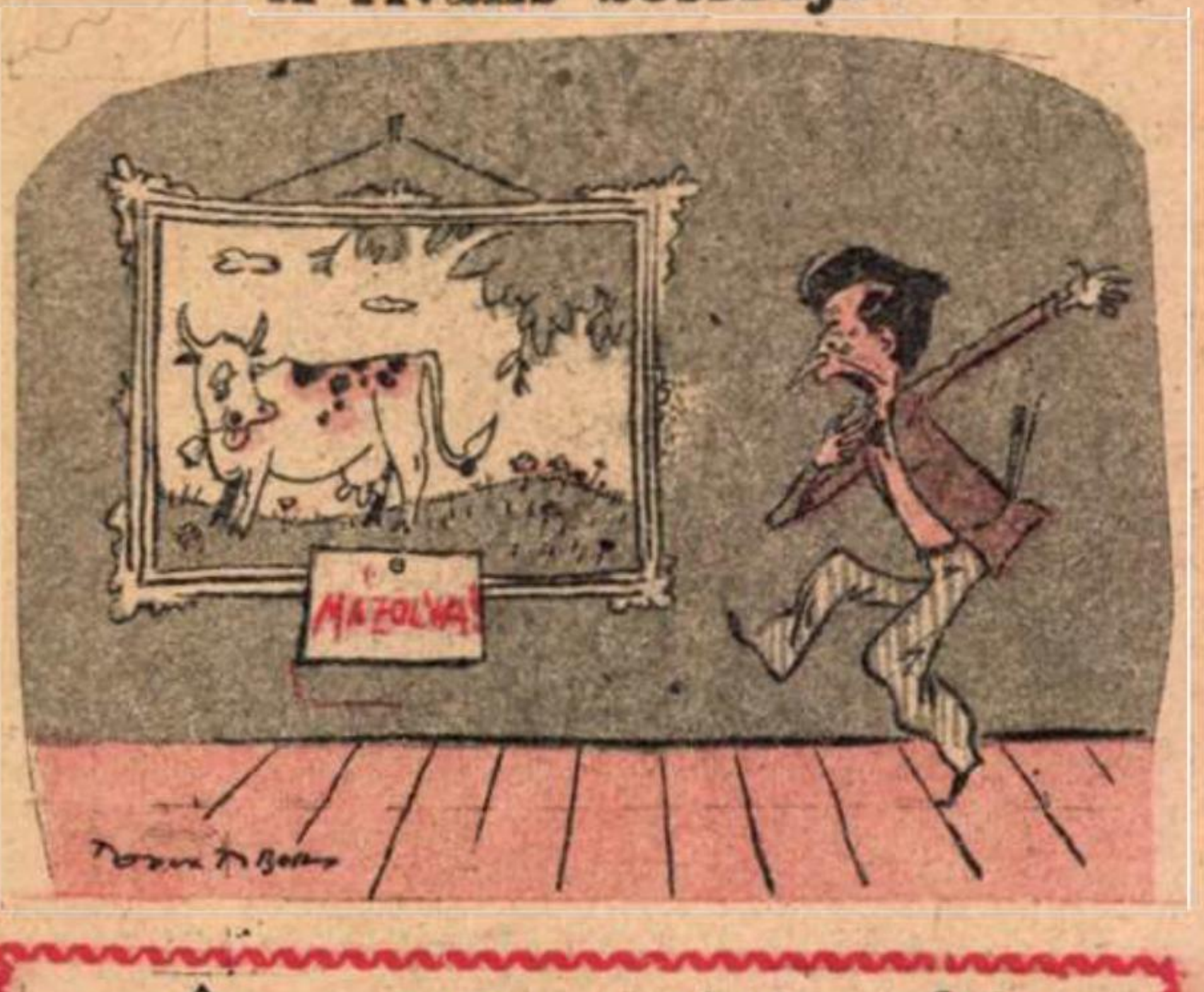

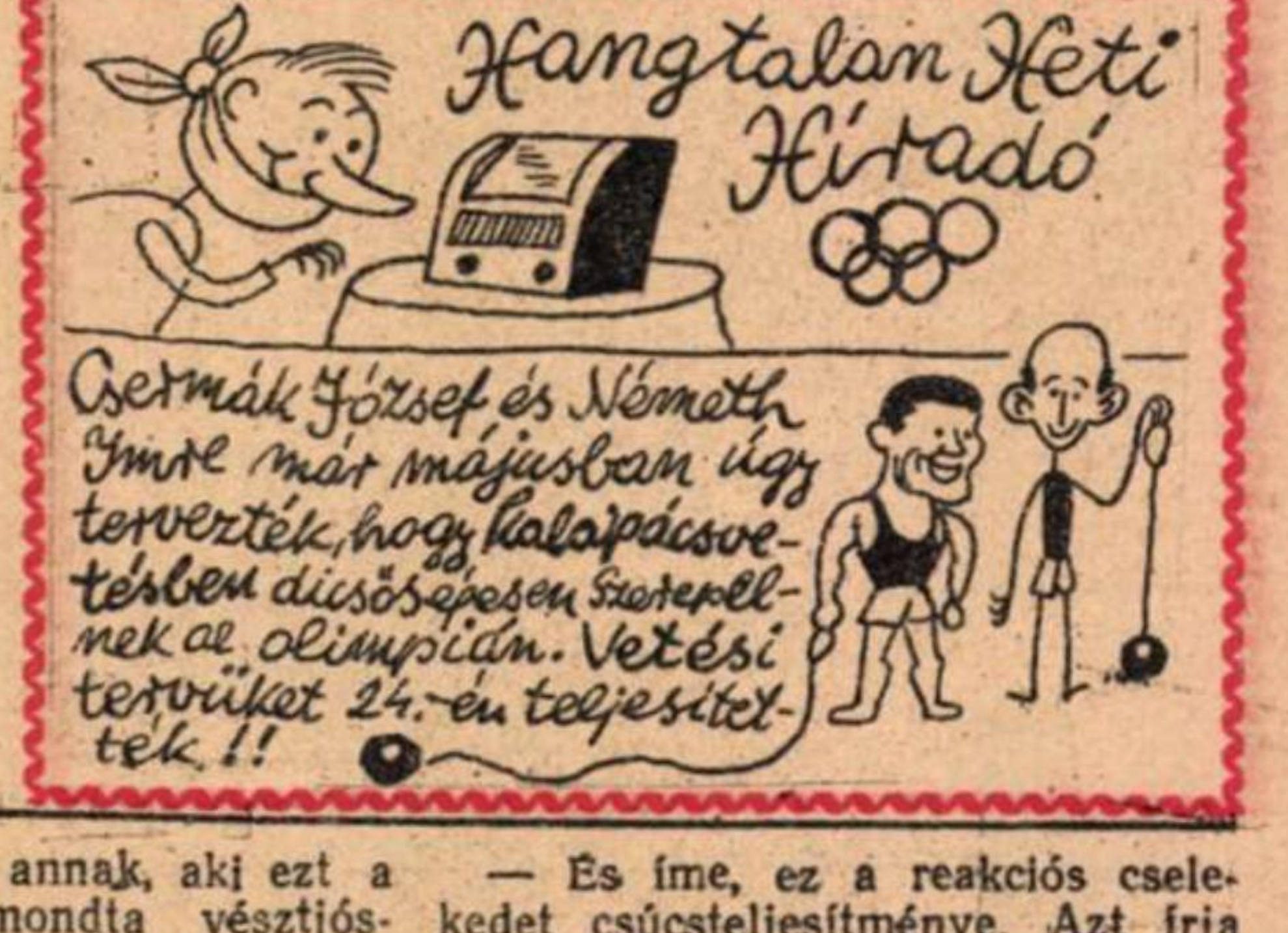

Hangtalan Heti Híradó

Csermák József és Németh Imre már májusban úgy tervezték, hogy kalapácsvetésben dicsőségesen szerepelnek az olimpián. Vetési tervüket 24-én teljesítették!!

Közvéleménykutatás Víztófüreden

Az üdülés tizedik napján ebédnél Nagy, a gondnok, figyelmet kért.

A figyelmet megadtuk, és a csendben — amelyet csak Branyiga zavart meg, aki a főzeléket nem feltéttel, hanem csámcsogással ette — megtudtuk, hogy este közvéleménykutatás lesz. Nagy elvtárs fogja kutatni a köz véleményét, mégpedig az étkezésről. Cédulákat osztott ki, ezekre kellett ráírnunk véleményünket a kalarábéról és a sajtos makaróniról.

Nagy elvtárs meghagyta, hogy kemény és őszinte kritikát gyakoroljunk.

Este az egyik ebédlőasztalt előadói pulpitussá alakították át. Mögötte Nagy elvtárs állott, aki ugyancsak átalakult. SZOT-gondnokból büntetőbíró lett. Elővette az általunk írt cédulákat, és elrettentő példának néhányat felolvasott azokból.

— Az egyik üdülő elvtárs azt írja — mondotta gúnyosan —, hogy a koszt remek, de a leves néha langyos. Eltekintve attól, hogy ami egyiknek langyos, az a másiknak meleg, micsoda szőrszálhasogatás az, ha ilyen csodálatos ellátásnál, amelyet én nyujtok, másba nem tudnak belekötni, csak a leves hőfokába? Igérem, hogy a SZOT-tól hőmérőket kérek, és minden levesbe egy hőmérőt is teszünk.

Ijedten húztam össze magam, mert én kifogásoltam a kalarábét és a tészta helyett tálalt vadkörtéket.

Minden okom megvolt az ijedtségre, mert a gondnok harsogó kacagással kezdte írásművem ismertetését.

— Fás volt a kalarábé! Nagyon jó! Már intézkedtem a Földművelésügyi Minisztérium illetékes osztályán, hogy külön termeljék a fát, külön a kalarábét, mert így együtt nincs sikere egyes üdülőinknél. Ugyancsak intézkedés történik, hogy a vadkörtéket szelídítsék meg. A jövőben a körték olyan szelídek lesznek, hogy minden üdülőnek pacsit adnak.

Elővette a harmadik írást.

— Igazat adok annak, aki ezt a panaszt írta — mondta vésztjóslóan halk hangon. — A tegnapelőtti csirkepaprikásban egy tízszemélyes asztalnál véletlenül mindenkinek nyak, láb, szárny és fej jutott. Ennek persze oka van. Az történt, hogy én hosszas biológiai kísérletezés után mell- és comb-nélküli csirkéket tenyésztettem ki, és ezeket tálaltattam.

Felemelte hangját, és mennydörögni kezdett:

— De vicc nélkül! Aki ilyen panaszt mer közvéleménykutatás ürügye alatt írni, az alá akarja ásni a népi demokráciát. Az illető az ellenség uszályába került, és nem érdemli meg az üdültetést.

Felkapott még egy cédulát.

— És íme, ez a reakciós cselekedet csúcsteljesítménye. Azt írja az egyik üdülő elvtárs, hogy a zöldbab szálkás volt. A babban meglátja a szálkát, de a saját szemében a gerendát nem veszi észre. Az ilyeneket örökre el kellene tiltani az üdüléstől. A többi cédulára egy szót sem vesztegetek. Tekintve azonban, hogy sokan tartózkodtak a kritikától, holnap újra közvéleménykutatást tartunk. Arra kérek mindenkit, hogy őszintén, bátran írja meg véleményét, hogy építő kritikájukat megszívleljem, és a következő csoportnál hasznosíthassam észrevételeiket.

Palásti László

Így beszél a papagáj

Írta: S. Kotlyar

Állatidomító ismerősömnek kutyáin kívül még egy Koko nevű beszélő papagája is volt. Ezzel a papagájjal azonban eddig még sehol sem lépett fel.

Be kell vallanom, hogy tulajdonképpen nem is tudom, kihez jártam, az állatidomítóhoz, vagy a papagájához? A papagájjal önálló és elég hosszú ideig tartó társalgást lehet folytatni. Ha például kopogsz, akkor egy, az „r"" betűket erősen recsegő hang válaszol:

— Entrez! ... Gyerrünk!

Ha beléptél, Koko nyomban helylyel kínál:

— Foglaljon helyet, kérem ... — És nyomban utána, megszakítás nélkül a következő monológ jön: — Hogy van? Lassacskán. És maga? Köszönöm. Hogy van a felesége? Drága életpárja? Fogadjon el tőlem egy tanácsot: sohase nősüljön. Mit csinálnak a gyerekek? A gyerek az élet öröme. Legalább kettő kell. Egy önálló fiú és egy kacér kislány. Mondjon, amit akar, de a gyerekeket verni kell. Ez a fia? Egészen az apja. Mit szól az időhöz? Kutya hideg. Hihetetlen hőség. Ronda eső. A gyógyszer nem használ. A betegség az ágyhoz köti. Üdvözlöm a feleségét! Köszönöm. Minden jót kívánok. Viszontlátásra. Majd telefonálion. Látogasson meg egyszer. Ugorjon fel hozzánk.

Mindennek egyhangú elsorolása után a papagáj megfordul és fölkiált:

— Adjatok cukrot! Adjatok diót!

— Bravó! — lelkesedtem ilyenkor rendszerint — bravó, Kokó! — és barátomhoz fordultam, hogy megkérdezzem tőle, mikor szánja már rá magát, hogy bemutatja a közönségnek is papagáját?

— Csak várjon — válaszolta az állatidomító. Gyűjtöm az anyagot ehhez a produkcióhoz...

Mikor ismét meglátogattam, kihúzott a fiókból egy csomag kartonlapot, mindegyiken egy-egy nagy betű állt.

— Nézze meg ezt az ábécét, Koko számára készült. Papagáj-ábécének hívom.

Szétrakta előttem a lapokat. Mindegyiken egy-egy feketével festett nagy betű alatt öt szó állt oszlopban, s mindegyik ugyanazzal a betűvel kezdődött. Így például az „A" betű alatt ez állt: „Anekdota", „Atmoszféra" stb., a „B" betű alatt pedig „Bestia", „Bürokrata", „Balett" és hasonlók.

— Ezeket a lapokat — magyarázta tovább barátom — szétosztom a közönség soraiban, és arra kérem őket, hogy olvassanak fel minden betű alól egy-két szót. Ebben az esetben... Dehát miért ne mutatnám ezt be magának?

Ránéztem a papagájra. A papagáj szemtelen várakozással nézett vissza rám.

— Hát akkor mondjuk — kezdtem habozva — mondjuk ezt, hogy „Taps".

A papagáj egy pillanatra lehúnyta szemét, aztán újra rámnézett, és magától értetődően mondta:

— Viharos...

— Aha, már értem — mondtam. — A taps mindig viharos. No jó. „Atmoszféra".

— Barátságos.

Persze, barátságos légkör. Helyes. Igazán érdekes.

— „Ostobaság?"

— Magától értetődő.

— „Munka?"

— Szorgalmas.

— Helyes — szólt közbe az idomító.

— Eredményes.

— „Figyelem?"

— Feszült...

— Ez úgy hangzik — szakítottam félbe a beszélgetést — mint egy újságíró megjegyzéseinek idézése.

És ismét folytattam a papagáj vizsgáztatását. Tökéletes volt. Alighogy kimondtam egy szót, ő már rávágta a magáét. Végül már annak örültem, hogy ezt a rávágó szót kitalálom, mielőtt a papagáj kimondaná, annyira megszoktuk ezeket a szavakat összekapcsolva látni és hallani a „papagáj ábécé" szavaival.

— „Halál" — olvastam.

És a papagáj nyomban válaszolt:

— Idő előtti.

— „Logika?"

— Vas...

— „Üdvözlés?"

— Szívélyes... — vágta rá biztosan a papagáj és hozzátette: — Adjatok mogyorót!

Hajlott csőrével kibontotta a magot, megette, és ismét várakozásteljesen rámnézett. Folytattam:

— „Javaslat?"

— Konkrét.

— Hm — dünnyögtem — nézzük csak ezt a madarat! Esküszöm ezzel olyan siker...

— Hallatlan — vágott szavamba a papagáj.

— Hm — csóváltam ismét a fejem és leraktam a lapokat. — Tudja mit fognak magáról mondani a kritikusok, ha ezzel a madárral fellép a porondon?

— No, mondd meg, Koko, mit fognak írni rólunk a kritikusok?

— Mind megpukkad a nevetéstől — recsegte a papagáj. — Fulánk nélküli humor! Rágalmazó hadjárat.

Csak legyintettem.

Este, mikor lefeküdtem, elgondolkodtam: „Mindez nagyon jó. De nem csúnya hálátlanság-e kifogásolni a kifinomult stílus hiányát olyan embereknél, akik a társadalmi élet kérdéseivel foglalkoznak?"

És ekkor elképzeltem, ahogy kérdezem a papagájt, és a papagáj válaszol: „Hálátlanság?" — „Csúnya". „Stílus?" — „Kifinomult". „Kérdés?" — „Társadalmi".

Dupla, vagy semmi!

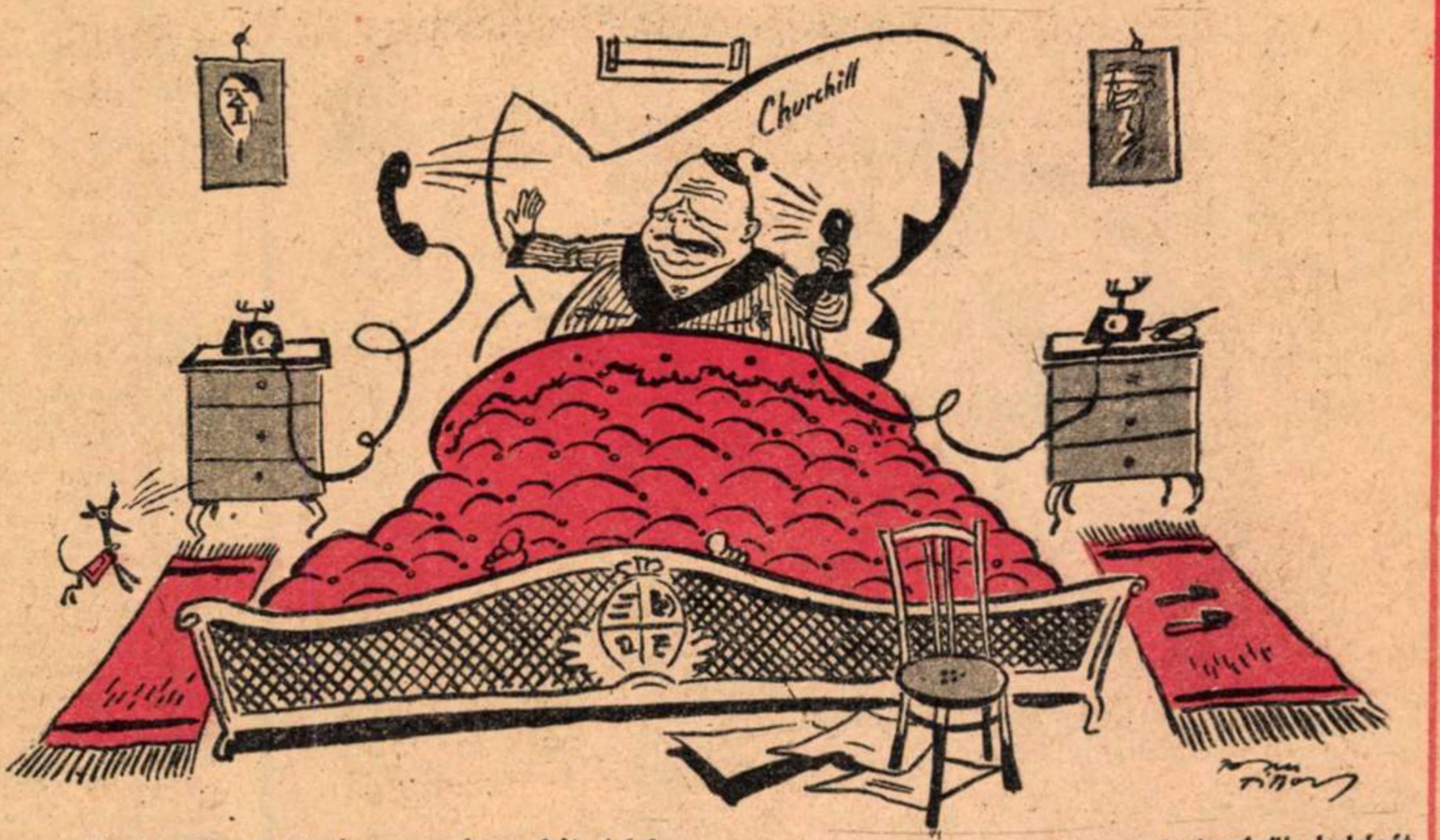

— Na tessék! Ezért legyen nekem két telefonom... Az egyiken a perzsa miniszterelnök bukását mondják be, a másikon meg az egyiptomit!

Tito fogadószobájában

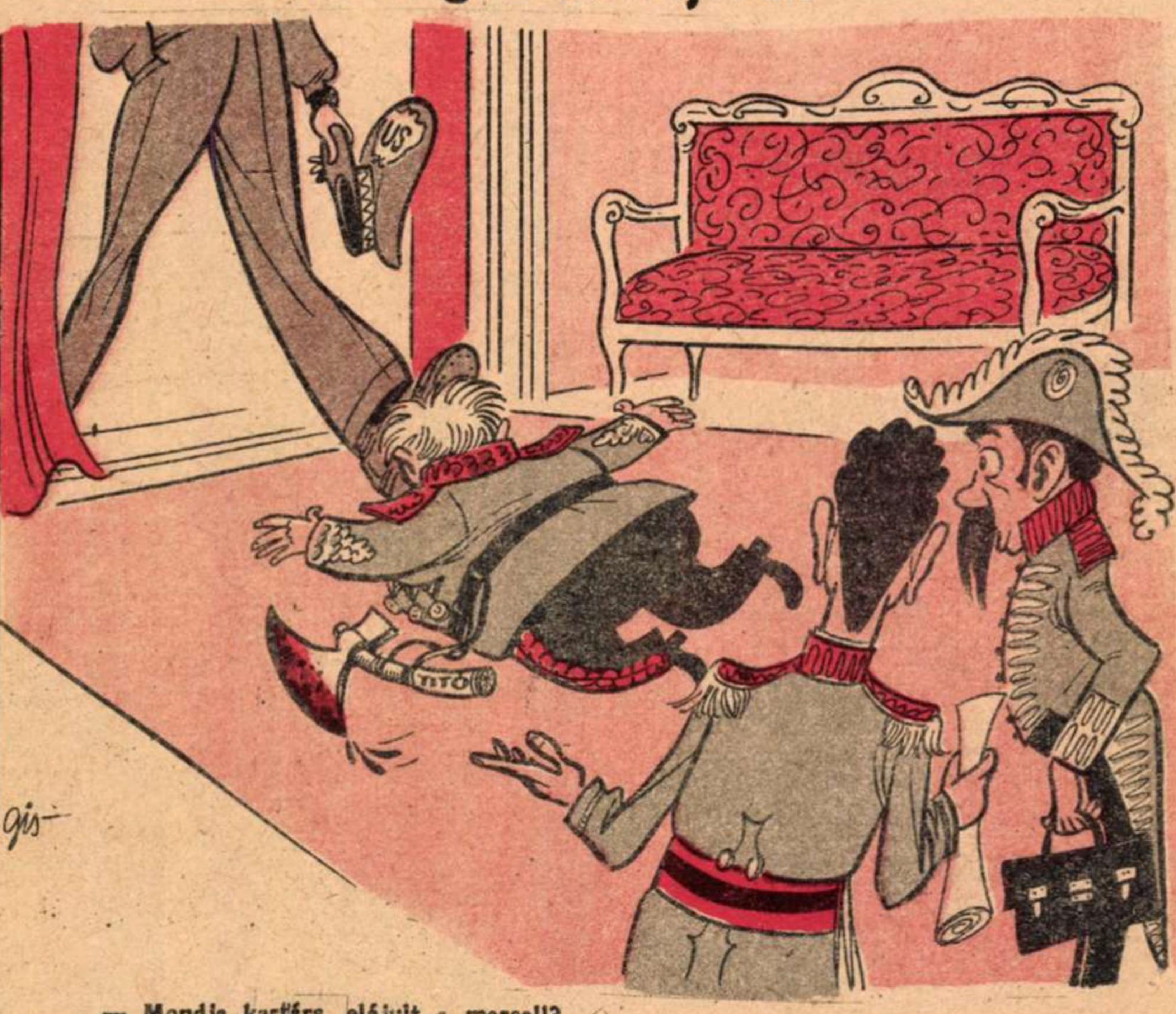

— Mondja kartárs, elájult a marsall?
— Fenét. Megjött a gazdája, annak a talpát csókolja...

A hó végén nem tudunk készárut szállítani, mert:

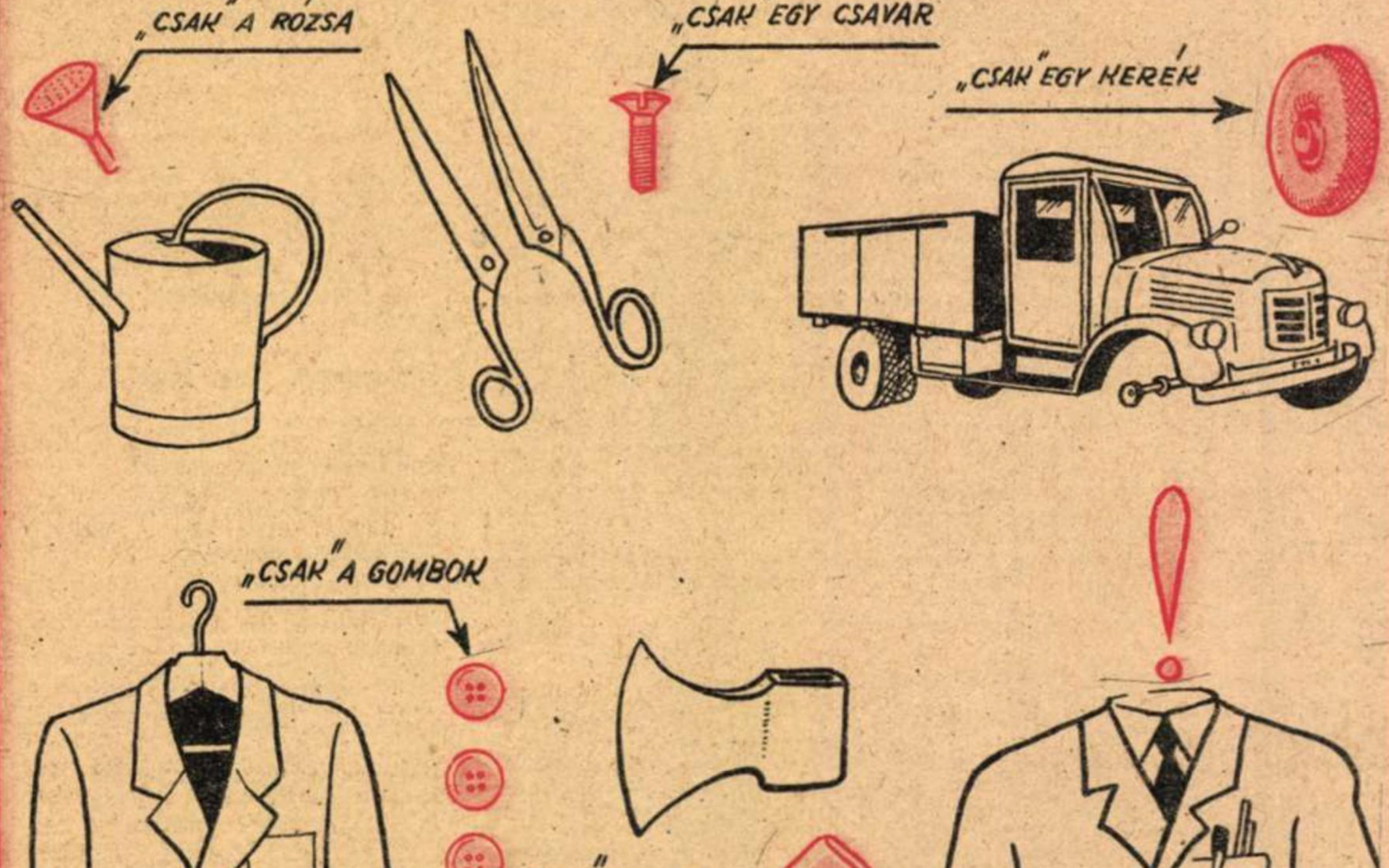

Beszéljünk a légpuskáról

Mikor én még gyerekcipőben jártam, a bodzafapuska mellett a csuzli már nehéz fegyvernemnek számított. Csuzlival ugyanis már nemcsak célozni, hanem bizonyos időközönként, ha szerencséje volt a vadásznak, még kárt is lehetett csinálni. (Ablak, villanykörte stb.) Mostanában, a gyerekek legnagyobb örömére, egy újabb fegyvernem jelentkezett a láthatáron: a légpuska. A légpuskának az a tulajdonsága, és az az előnye a többi fegyverrel szemben, hogy hangtalan, és hogy a találat százszázalékkal biztosabb, mint a maradi csuzlinál. És ez a baj...

Kora tavasszal nagy örömmel állapítottam meg, hogy kertünkben egy csiz- és egy rigó-család ütötte fel a tanyáját. A csiz a kerítésen lévő postaládában, a rigó a barackfán. Hosszú heteken keresztül kellemes rigófütty volt a mindennapos ébresztőnk. Sokkal jobb, mint a vekkeróra, sohase kellett felhúzni. Június eleje táján már családot is alapítottak. De a családot, a légpuskázók jóvoltából, nem tudták felnevelni. Egyik reggel elmaradt a rigófütty, hiába vártam. Megnéztem a fészket, még nem volt semmi baj, a fiókák nyujtogatták kis nyakukat, tátogatták éhes szájukat. De nem sokáig, estére már kettő, majd reggelre a másik kettő is kirepült az életből. Ugyanez volt a sorsa egy hét múlva a csiz-családnak is. Napokig kutattam, míg megtudtam, hogy a családfenntartó madarak miért hagyták el a családi fészket. Az egyik orgonabokor tövében megtaláltam az örökre elnémult rigó-mamát egy ólomdarabkával a szárnyatövében. A csiz nem került elő, azt az eltűntek listáján könyveltem el. A napokban azután világosság derült a rejtélyes ügyre. A tőlünk harmadik szomszédban lakó Jóska gyerek, aki a tizedik születénapjára légpuskát kapott ajándékba, csupa vadászszenvedélyből a szomszéd ház tetején tollászkodó fecskepár egyikét lepuffantotta úgy, mint a nagyok.

Igen, igen, mint a nagyok, mert sajnos, ugyanilyen vadászjelenetet láttam egy kirándulásom alkalmával a zugligeti erdőben is, avval a különbséggel, hogy ott már embernyi emberek vadászgattak az éppen a puska csövére kerülő különböző hasznos madarakra. Jó lenne, sőt nagyon is jó lenne, ha az a szülő, aki légpuskát vesz a csemetéjének, nemcsak arra oktatná ki a gyereket, hogyan kell a légpuskát használni, hanem arra is, hogy ne lövöldözzön hasznos és dolgos madarakra, mert ha ez így folytatódik, jövőre már nem a gólya hozza a gyereket, hanem a veréb.

Bernáth Ede

Öt rossz neki . . .

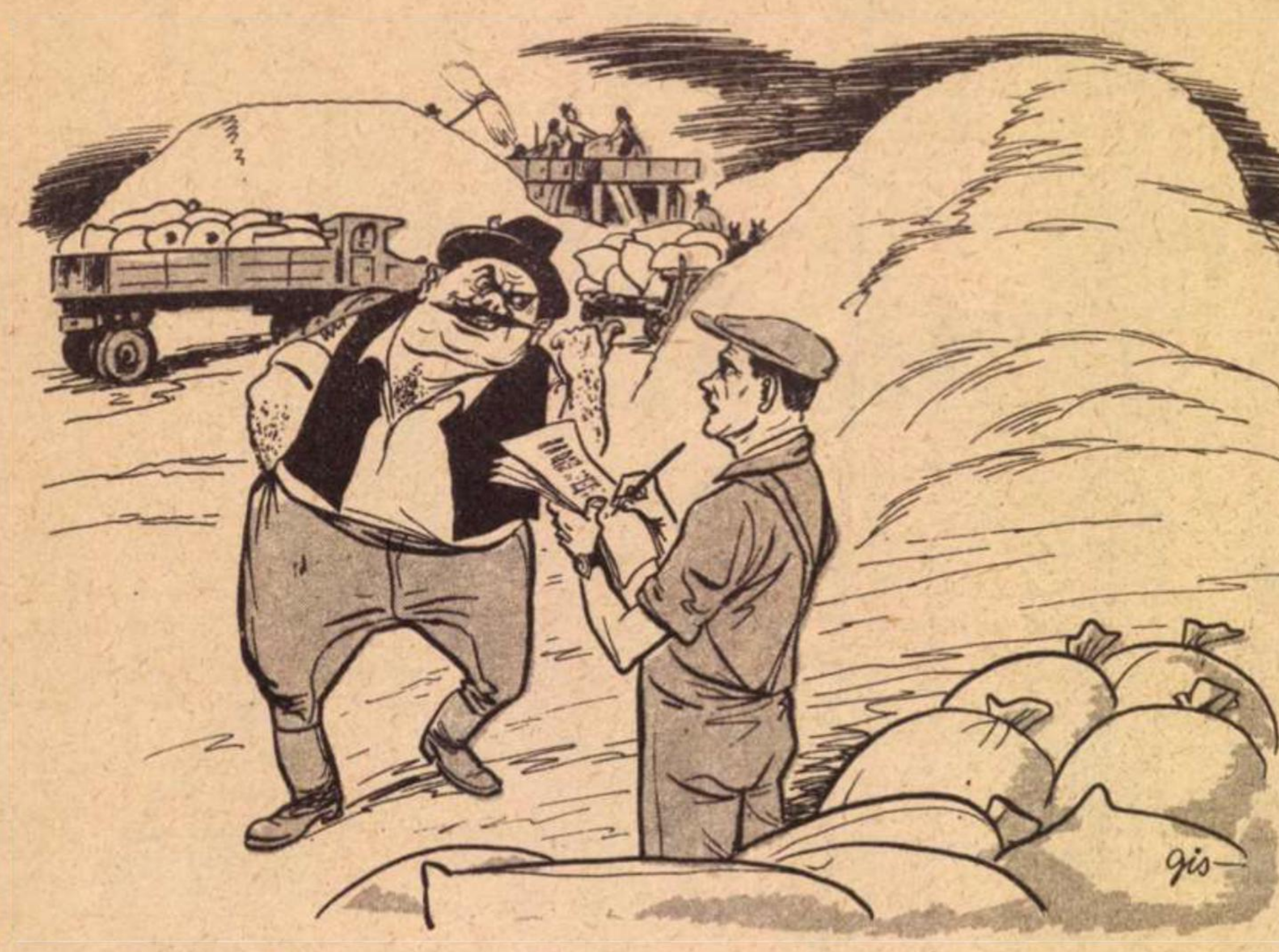

— Ha behunyja a szemét az én cséplésemnél, kap öt százast.
— Én nem hunyom be a szemem, viszont maga, Zsíros úr, kap öt évet . .

Jól sikerült beadás . .

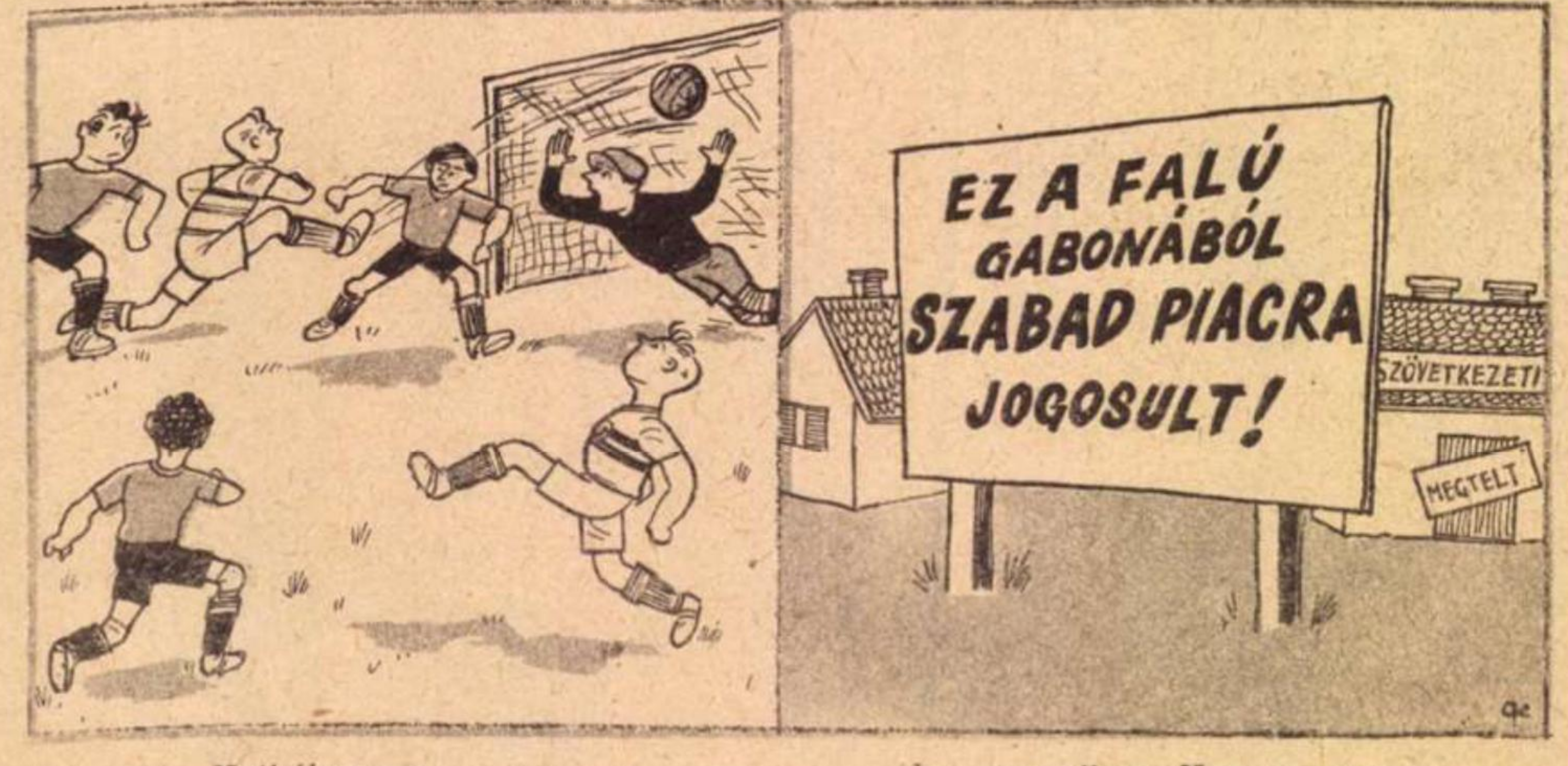
EZ A FALÚ GABONÁBÓL SZABAD PIACRA JOGOSULT!
SZÖVETKEZETI
MEGTELT

Kotkában, a magyar-török mérkőzésen

Vas megyében, Kercaszomoron.

Ez is megesik

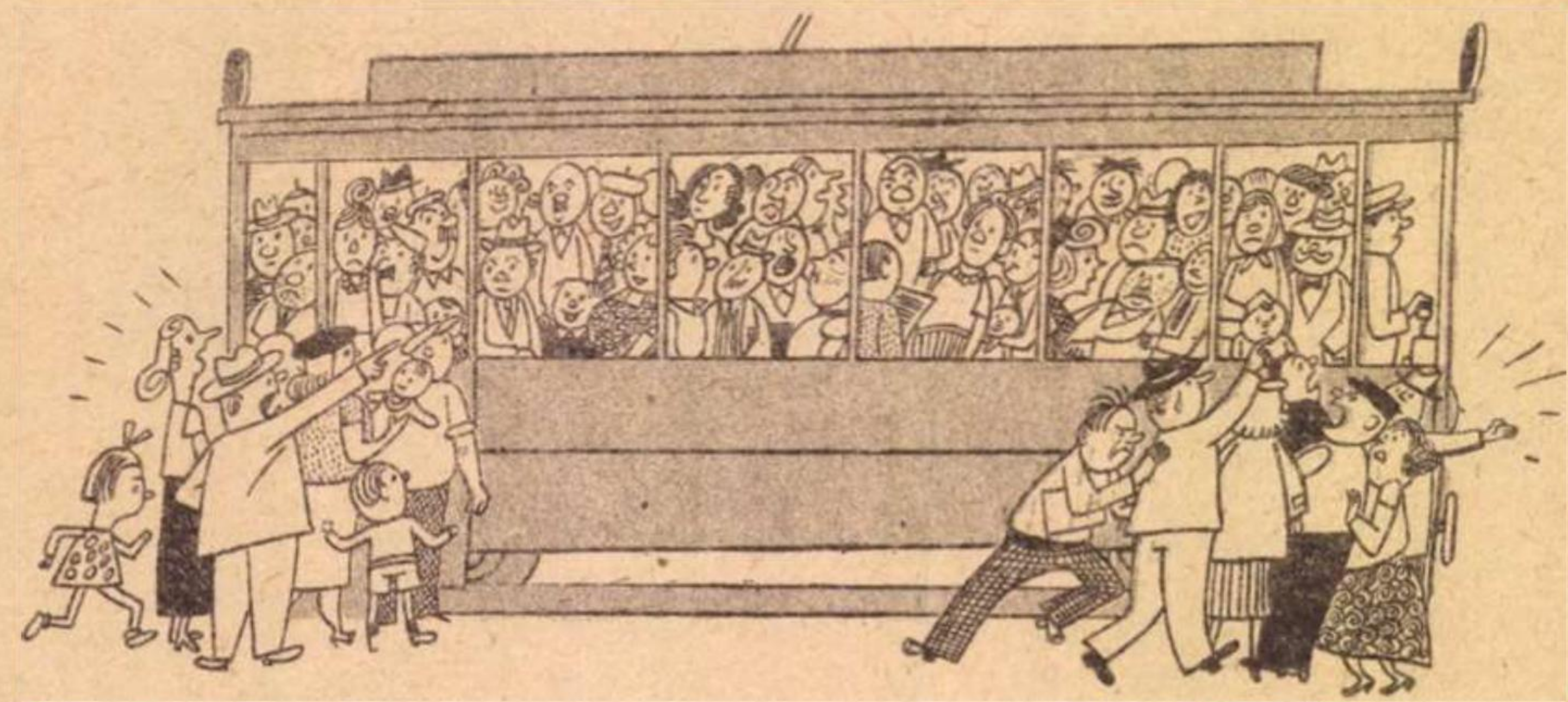

— Felháborító! A kocsi belül egészen üres!

Állatóvoda létesült az Állatkertben

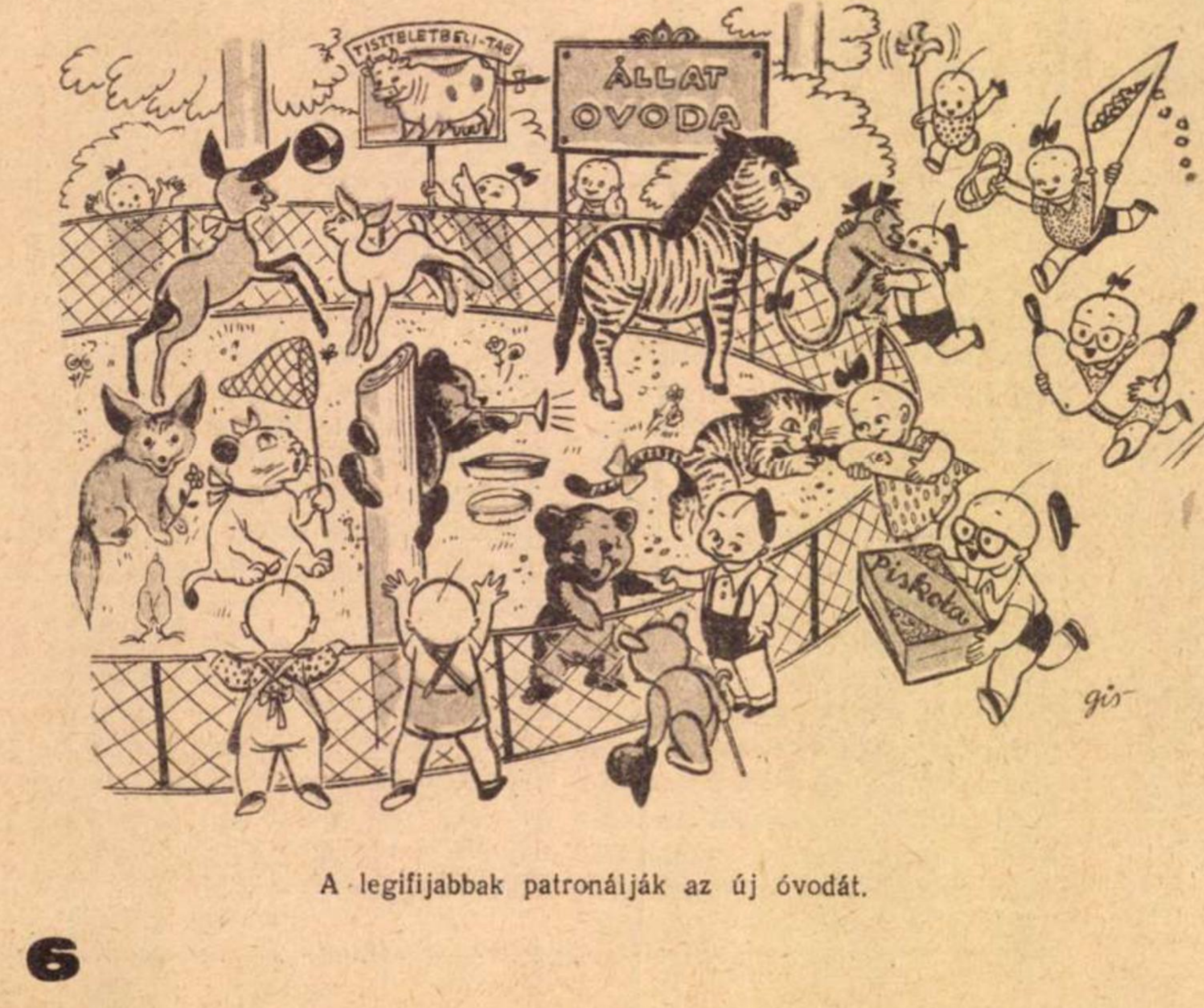

A legifijabbak patronálják az új óvodát.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Gyöngyösön elaludtak

Ötéves tervünk egyik büszkesége a Gyöngyösi Váltógyár. A gyár mellett az Egri-úton munkáslakások épülnek. Már a hároméves terv során megépült az egyik ház. Ezt onnan lehet tudni, hogy a ház homlokzatán hatalmas, olajfestékkel festett tábla van, amelyen a következő felirat olvasható:

„MI A HÁROMÉVES TERV MEGVALÓSITÁSÁN DOLGOZUNK!"

Úgy látszik, a gyöngyösi tanács vezetői elaludtak. Még mindig nem tudják, hogy az ötéves terv sikeres megvalósításáért dolgozunk, és arról sincsenek tájékozva, hogy annakidején a hároméves tervet sikeresen, határidő előtt befejeztük.

Bérczes György,
Gyöngyös.

Kesztyűs kézzel bánjunk a kesztyűvel

Gyárunkba elektromos kesztyűket szállitottak. A kesztyűk zárt borítékban voltak. A borítékra vastag betűkkel a következő szöveget nyomták:

„ELEKTROMOSKESZTYŰ az Ipari Minőségellenőrző Intézet által 10.000 Volt feszültséggel levizsgálva.
FIGYELMEZTETÉS! A 10.000 Volttal való megvizsgálás csak azt jelenti, hogy a boríték felbontásakor a kesztyűk épek és sértetlenek. A kesztyűk feszültség alatt álló berendezéseken való munkánál nem nyujtanak feltétlen biztonságot."

Tehát a kesztyűk feszültség alatt álló berendezéseknél való munkánál nem nyujtanak biztonságot. Felmerül a kérdés, hogy ezek után minek készülnek ilyen kesztyűk?

Egy telefongyári dolgozó

Fogas kérdés Szigetmonostoron

A szentendrei járási tanácstól 79/25—1952. szám alatt rendeletet kaptunk, amelynek 3. pontja így hangzik: „A behordást nem végzik megfelelő ütemben. Azt nagyon sokszor az aratás után akarják megkezdeni."

Most nagy bajban vagyunk. A szentendrei parancs szerint az aratás előtt kellene behordani a gabonát. Hogy teljesítsük ezt a rendelkezést?

Száraz János V. B.-elnök,
Szigetmonostor.

A rádióról van szó

1.

Lázas érdeklődéssel lestük a helsinki rádiót. Szepesi György rádióbeszámolóját figyeltük. És egyszerre elszégyeltük magunkat. Az történt, hogy Szepesi az olimpiai bajnok Zatopekhez fordult és ezt mondta: „Sie waren wunderschön, Sie haben sehr gut geläuft!"

Ami magyarul pontosan így hangzik:

„Ön csodaszép volt, ön nagyon jól szaladozgálta."

Szepesit senki sem kényszerítette arra, hogy németül beszéljen Zatopekkal. Aki nem tud arabusul, az ne beszéljen arabusul, — még a mikrofon előtt sem.

Több rádióhallgató

2.

Július 13-án 13 és 14 óra között csárdást énekeltek a rádióban ezzel a szöveggel: „Rézsarkantyúm lovam szügyébe vágom . . ."

Többször olvastam, hogy a rádió harcot indított a kávéházi stílusú magyar nóták ellen. Úgy látszik, ez a szöveg elkerülte figyelmüket. Ugyanis a legkisebb falusi gyerek is tudja, hogy a lónak hol a szügye. Még olyan hosszúlábú ember nem született, akinek a ló hátáról a ló szügyéig elérne a lába.

Szendrői Sándor,
MÁVAG-technikus,
Hunyadi János-u. 23.

Erdő mellett nem jó lakni!

Doboz községben lakunk, az állami erdő mellett. Tíz tanya van itt a Körös jobbpartján. A környéken nagyon elszaporodott a róka. Elhordja a szárnyasjószág legnagyobb részét. De nemcsak a háziállatokat, hanem az erdőben lévő nyulakat és fácánokat is irtja. Több vadőr kellene, hogy megmentse a környék állatállományát a garázdálkodó rókáktól. A tanya dolgozói nap-nap után megállapítják a kárt, és azt a tényt, hogy nem jó az olyan erdő mellett lakni, ahol sok a róka.

Nagy Gy. Mihály,
Doboz.

Mégis Strauss győzött!

Strauss-est az ÉDOSZ-kertben . . . A kitűzött időpontban Strauss helyett Chopin hangzik fel. Chopint azonban nem a hangverseny színhelyén, hanem a szomszédban zongorázzák, de kitűnően áthallatszik. Végre nagy késés után konferálni kezdenek. Egy szót sem hallani, mert Chopin elnyomja. A következő percben a bemondón kívül Chopint és a mikrofon próbahangjait élvezzük. Strauss még sehol.

Végre megkezdődik a hangverseny. Most egyszerre van műsoron Chopin, Strauss és a mikrofonpróba. Két perccel később Rossini is csatlakozik a versenyhez, a szomszéd házban ugyanis a „Tolvaj szarká"-t kezdi bömbölni a rádió. Még tart a hangzavar, amikor a szomszédos Moszkva-kerthelyiség tánczenekara is megszólal.

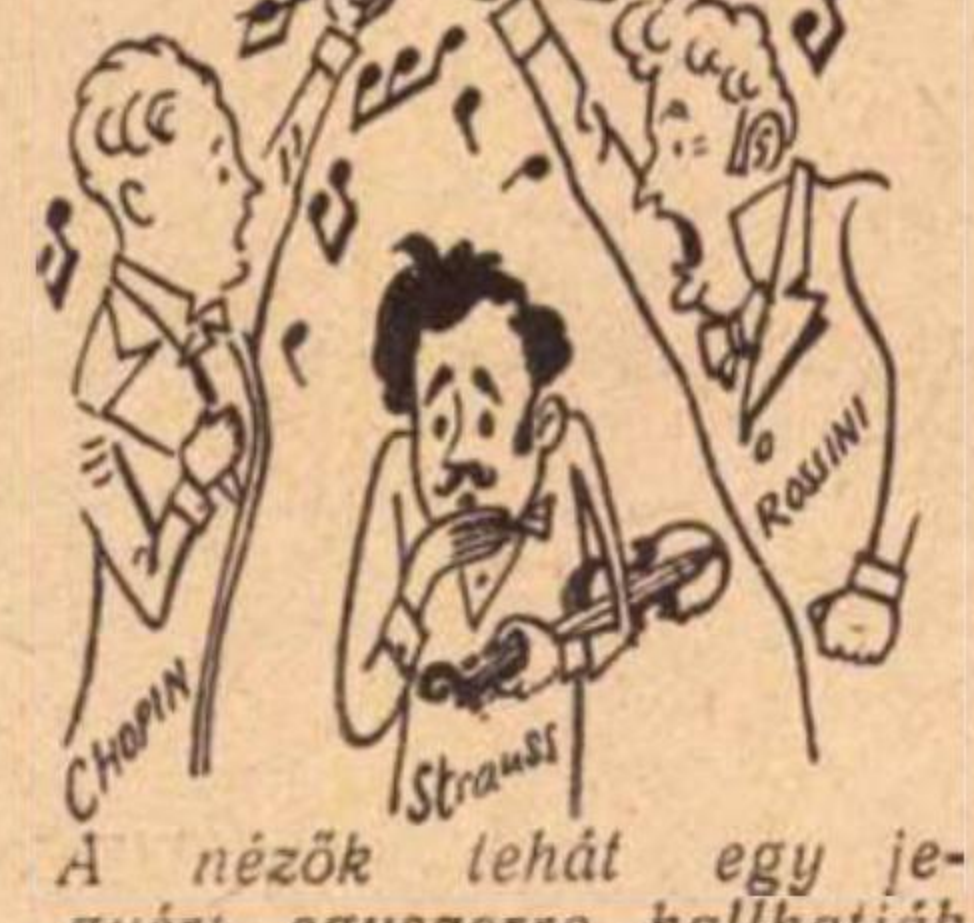

A nézők tehát egy jegyért egyszerre hallhatják Strausst, Rossinit, a Moszkva-zenekart, Chopint s egy síró kisgyermeket is. Mindezekből Strauss alig hallható, tehát az első menetben súlyos vereséget szenvedett.

A második menetben Strauss és az egyre fütyülő mikrofon volt a győztes. Mire vége felé ért a hangverseny, végre az eredeti műsort élvezhettük. Chopin elhallgatott, a Moszkva-zenekar szünetet tartott és így a végén mégis csak Strauss győzött.

A szünetet sem dicsérhetem meg, mert nem kaptam ásványvizet. Indokolás: a víz a málnaszörphöz kell. Az ózondús esti levegőt azonban sokáig élvezhettük, mert a kijárat nagy vasajtaját zárva tartották és csak egy kis, egy személy részére alkalmas ajtót hagytak nyitva a kitóduló közönség számára.

Wittinger Kálmán
VII., Dohány-u. 46.

Ludas Matyi elintézte

A margitszigeti strand jegyárusításával kapcsolatban igyekszünk a strandoló dolgozók kényelmét szolgálni. Ezért tíz helyen árusítanak jegyeket. A Ludas Matyi olvasója azt javasolja, hogy a városban is árulják jegyfüzeteket. Ez a terv nem valósítható meg, mert hiába van jegy, csúcsforgalmi időben vetkőzőhelyet nem lehet biztosítani.

A jegykiadás folyamatosságát zavarta, hogy a pénztárak előtt álló embertömegtől a már jeggyel rendelkezők nem tudtak közlekedni. Ezen segítettünk azzal, hogy meghosszabbított korlátokat helyeztünk el. Ezáltal csökkentettük a várakozás idejét. Ezenkívül még több pénztárt állítottunk fel, hogy a fürdőzők minél előbb vízbe juthassanak.

Fővárosi Gyógyfürdők,
Virág Sándor.

„Miért nincs 4,5 × 6-os film?" c. közleménnyel kapcsolatban vizsgálat indult. A Minisztérium megállapította, hogy a Forte-gyár eddig kis mennyiségben gyártott ilyen filmet. Tekintettel arra, hogy most már több nyersanyag van, a 4,5 × 6-os film korlátlanul kapható.

Belkereskedelmi
Minisztérium

Köszönjük, hogy a Ludas Matyi ismertette Ónod község szülésznő-hiányát. A Ludas Matyi cikke nyomán eddig már három szülésznő adta be pályázatát. Kinevezésük napokon belül megtörténik.

Nyerják József,
V. B. elnök.

Feleket idegesítő Kirendeltség

Levelemnek talán ezt az alcímet adhatnám: „FIK-nél kilátásban lévő lakásomat elcserélném egy azonnal beköltözhetőért. Aki ki tudja várni, megérdemli".

Könnyű kitalálni, hogy lakásról van szó. Tatár Lajosné vagyok, a XII., Nagyenyed-u. 16. III. em. 3. sz. alatt lakom albérletben. Férjem katona, én a Statisztikai Hivatalban dolgozom. A lakás, ahol albérletben lakunk, kétszobás és heten lakunk benne. A főbérlőnek két kisgyermeke van, s az ő szobájukon keresztül járunk a mi szobánkba. Nem csoda, hogy lakáshoz szeretnénk jutni.

Elmentem a FIK-hez. Megtudtam, hogy a kérvényre az illetékes szerveknek rá kell írni, hogy a lakásvásárlást javasolják. Amikor ezeket az írásokat bevittem a FIK-hez, pótlólag közölték, hogy a Fővárosi Tanács V. B. elnökének, vagy helyettesének aláírására is szükség van. Megszereztem.

Június 14-én bevittem a gyönyörűen dekorált kérvényt a FIK-hez. Biztattak, hogy július elején elintézik ügyemet. Már június végén két címet kaptam, bejelentettem a FIK-nek. Megtudtam, hogy nincs akadálya a szerződés megkötésének. Mielőtt azonban a szerződést megköthettük volna, a FIK értesített, hogy a lakást másnak adták oda. Megkezdődött az új címvadászat. Amelyik lakás megfelelt, azt a FIK-kirendeltség „nem tudta odaadni". Mondanom sem kell, hogy minden egyes lakásnézésnél 2—3 órára ott kellett hagynom munkahelyemet. Végre egy Barcsay-utcai házban alkalmas lakást találtam. A FIK-nél állandóan húzták a szerződés megkötését. Egy napon azután jött az örömhír, hogy rövidesen beköltözhetünk. Gyorsan OKÁ-részletet kértünk bútorra. Meg is vettük a bútort, de valószínű, hogy csak a szabad ég alatt használhatjuk, mert a lakásba nem lehetett beköltözni.

Az történt, hogy a FIK, amely érthetetlenül három hétig húzta a szerződés megkötését, végül berendelte az összes ki- és beköltözendő feleket és megkötöttük a szerződést. Igaz, hogy még külön 200 forintot kértek azon a címen, hogy rosszul számoltak, de boldogok voltunk, hogy 2200 forintért megkaptuk az egyszobás társbérleti lakást. Másnap derült égből a mennykőcsapás, jött a hír, hogy mégis baj van a lakással. Hogy mi ez a baj, azt nem mondották meg. A szerződést felbontották. Nyomoztunk az ok után és megtudtuk, hogy a FIK szerint egy lakót, aki egyszobás társbérletről mond le, nem helyezhetik be háromszobás főbérletbe. Hiába magyaráztuk, hogy az egyszobás társbérlő azért mondott le, hogy lányához költözzön mint családtag a háromszobás főbérletbe. A FIK ezt nem akarta megérteni.

Új cím után szaladgáltam. Találtam lakást. A FIK indokolás nélkül kijelentette, hogy ezt a lakást se kaphatom meg.

Sok FIK-ügyféllel együtt úgy érezzük, hogy nem így kell a dolgozók érdekeit képviselni. Jó lenne, ha erre a Ludas Matyi figyelmeztetné a FIK-et, amelyet az ügyfelek Feleket Idegesítő Kirendeltségnek neveztek el.

Tatár Lajosné,
XII., Nagyenyed-u. 16.

Mi van a mozi alatt?

Budaörs . . . Zsúfolva van a község egyetlen mozija. Gyönyörű filmet játszanak. A hős és a hősnő virágtól pompázó kertben sétálnak. Az ember szinte érzi a rózsák bódító illatát.

De hirtelen más illat csapja meg a nézők orrát. Nem is illat ez, hanem szag. Nem is szag, hanem bűz. Gondozatlan mellékhelyiség penetráns szaga. Most fölsikolt valaki. A széksorok között patkányok futkároznak. Szünet, világosság. A nézők ijedten, megdöbbenve látják, hogy egyre több patkány bújik ki a vetítővászon alól. Onnan jön a szag is. Többen odamennek a vetítővászon előtt lévő színpadhoz és megrettenve látják, hogy a színpad és a vetítővászon alatt falusi latrina van. A mozi alá építették a latrinát, amelynek bejárata az udvaron keresztül van.

Sürgősen intézkedni kell, mert nincs az a szép film, amelyet két órán keresztül fejfájdító bűzben élvezni lehetne. Telepítsék ki a vécét a színpad alól!

Budaörsi mozilátogatók

Az „USA-Áruházban", elnökválasztás előtt

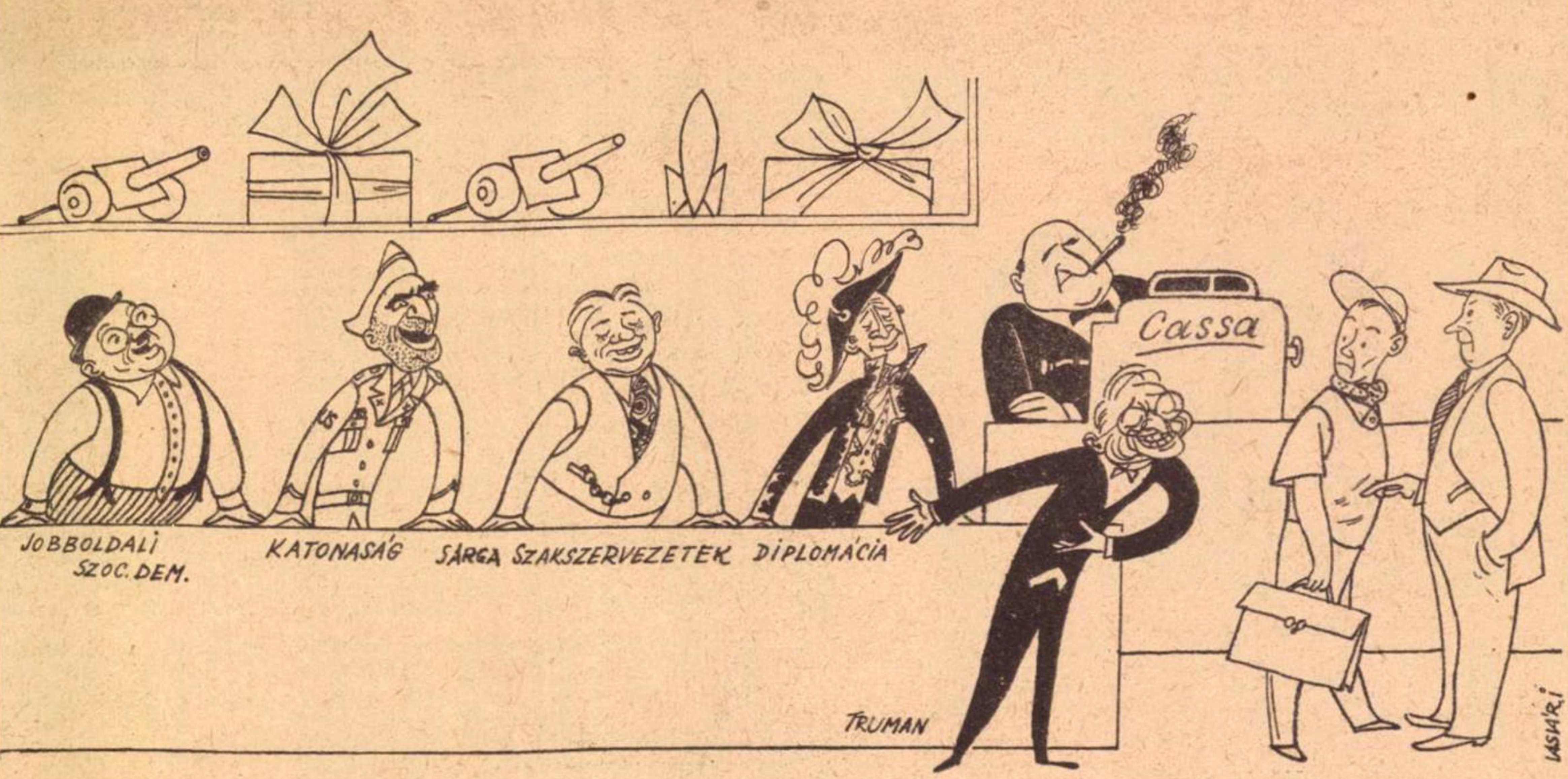

— Hallotta, hogy új vezetés lesz?
— Ugyan dehogy, csak az üzletvezető változik, a tulajdonos marad a régi.

Az orvostudomány titkai

Az alábbi történet a tiszta igazságot tartalmazza. Úgy írom le, ahogy hallottam B. P. barátomtól.

Fenti ismerősömet üzeme külföldi üdülésre jelölte. Érthetően nagyon boldog volt s amikor közölték vele, hogy igazolást kell hoznia arról, hogy egészséges, haladéktalanul elsietett a legközelebbi SZTK-rendelőbe, az írást beszerezni.

Az intézetben természetesen várnia kellett. A várakozás alatt megtudta, hogy az éppen rendelő orvos nem örvend nagy népszerűségnek a betegek közt. Igen szigorú, rosszmodorú ember hírében áll. Rettegnek tőle az álbetegek (ami persze nem hibái közé tartozik), de nem szeretik az igazi betegek sem. Az öreg belgyógyászoknak ahhoz a fajtájához tartozik — mint ez a panaszokból kiderült — akik egyedül a sztetoszkópot ismerik el szükséges orvosi műszernek, és a sebészetet az egyetlen szükséges kiegészítő orvoslásmódnak. Azt nehezményezték nála különösképpen, hogy nem hajlandó senkit semmiféle egyéb vizsgálatra vagy kezelésre átutalni. A maga resszortjában akar elvégezni mindent.

Ismerősömet — a többi várakozóval ellentétben — mindez igen megnyugtatta. „No — gondolta magában — itt hamar végzek. Még tán örülni is fog, hogy nem zaklatom semmiféle kéréssel."

Mikor rákerült a sor, harmadmagával belépett a rendelőbe. Délcegen kihúzta magát, hogy már külső megjelenése is az egészséget sugározza, ellentétben a szomszédjával, egy fiatalemberrel, aki szenvedő pofával. görnyedezve lépett az orvos elé, s végtelen panaszsort mondott el. Közben pedig nagy szakismeretről téve tanúságot egész sor különvizsgálatot, kezelést kért.

Az öreg doktor az ifjút bizalmatlan arccal figyelte, majd elővette a sztetoszkópot, alaposan végighallgatta, végigkopogtatta, majd rámordult:

— Nem küldöm én semilyen vizsgálatra, nincsen magának semmi különösebb baja.

Ennyit mondotet, s máris fordult a soronkövetkező B. P. felé.

— Hát magának mi baja? — kérdezte, ha lehet, még morózusabban.

— Semmi! — vágta ki büszkén ismerősöm.

— Semmi? Hát akkor mit akar itt? — nézett rá gyanakodva.

— Egy igazolványt arról, hogy egészséges vagyok.

— Igazolványt arról, hogy egészséges?

— Igen!

— S maga biztos abban, hogy tényleg egészséges?

— Egészen biztos — erősítgette B. P. — öt év óta még náthás sem voltam.

— Hm! — ráncolta össze homlokát az orvos. — Hm! Sosem lehet azt tudni... — mondta, és az íróasztalhoz lépve írni kezdett blokktömbjére.

— Mindenesetre jó lesz, ha előbb elmegy egy pár vizsgálatra... izé... mondjuk ekágére, röntgenre, krógra, próbareggelire, Wassermannra — elgondolkozott — no igen, és a vérsüllyedését is meg kell nézni...

— De, kedves doktor elvtárs — motyogta elképedten ismerősöm — hiszen még a legbetegebb embert sem küldi ennyi vizsgálatra!

— Hja, az más dolog barátocskám — dörrent rá az orvos. — A betegséghez én is értek. De az egészség, az nem tréfadolog. Annak jól utána kell nézni.

— bán —

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Melyik dicsőbb, melyik nagyobb?

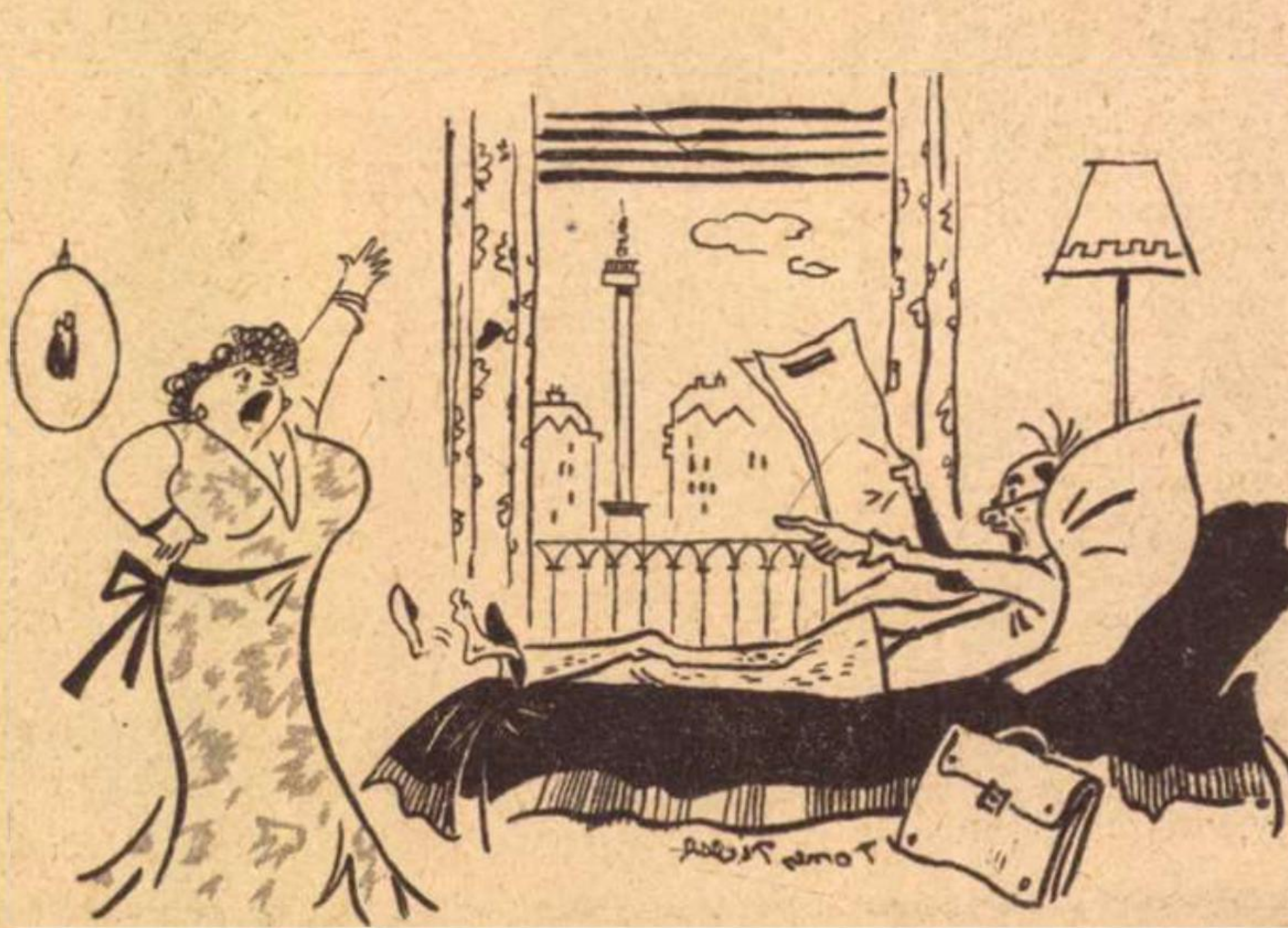

EGY FRANCIA ÜGYÉSZ: Mindig elégedetlenkedsz velem, te asszony! Én mégis csak szereztem harmincezer frankot meg egy aktatáskát Duclostól, a Stil ügyésze meg semmit se lopott...

OLIMPIAI LÁZ

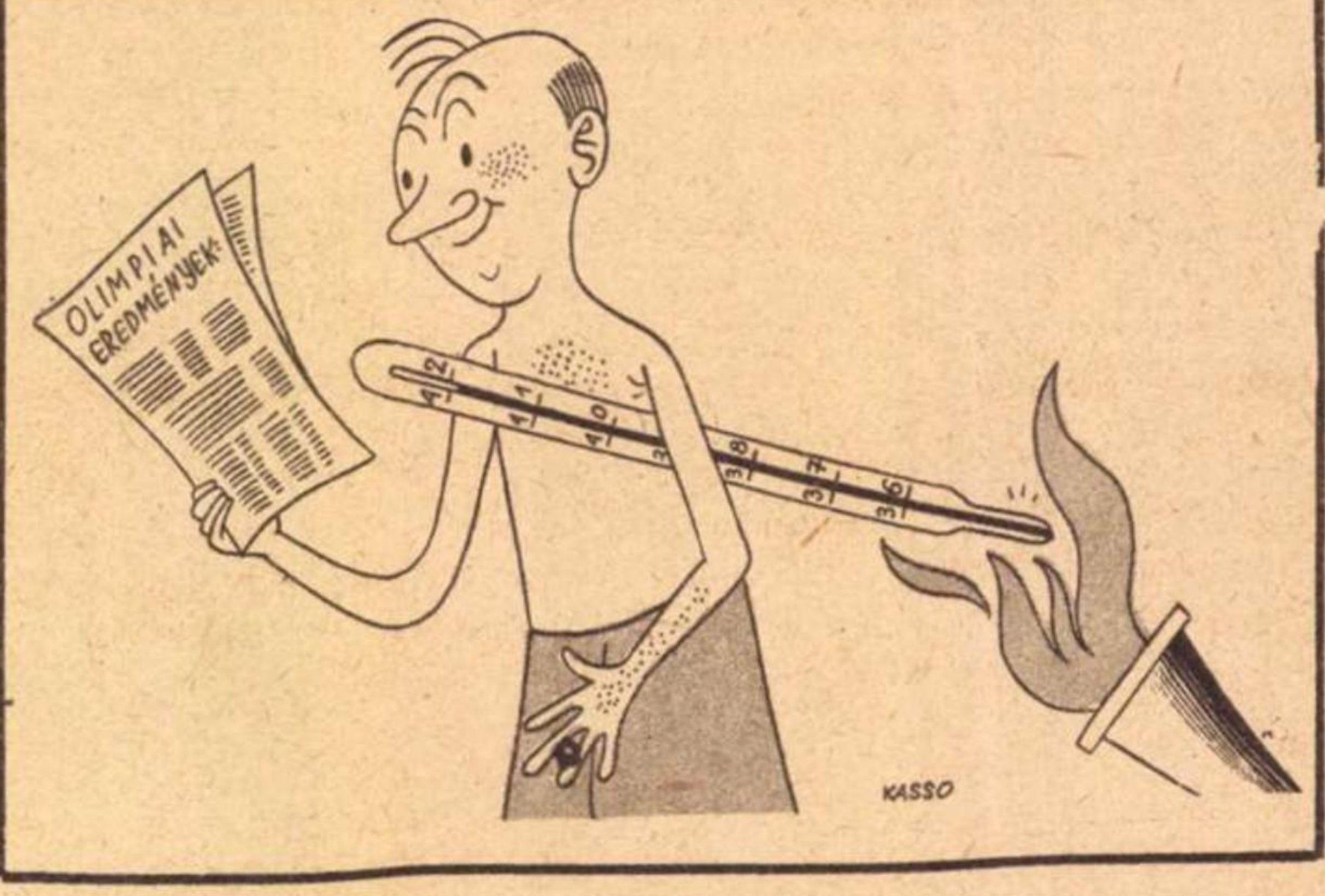

EBADTA ÁLMA

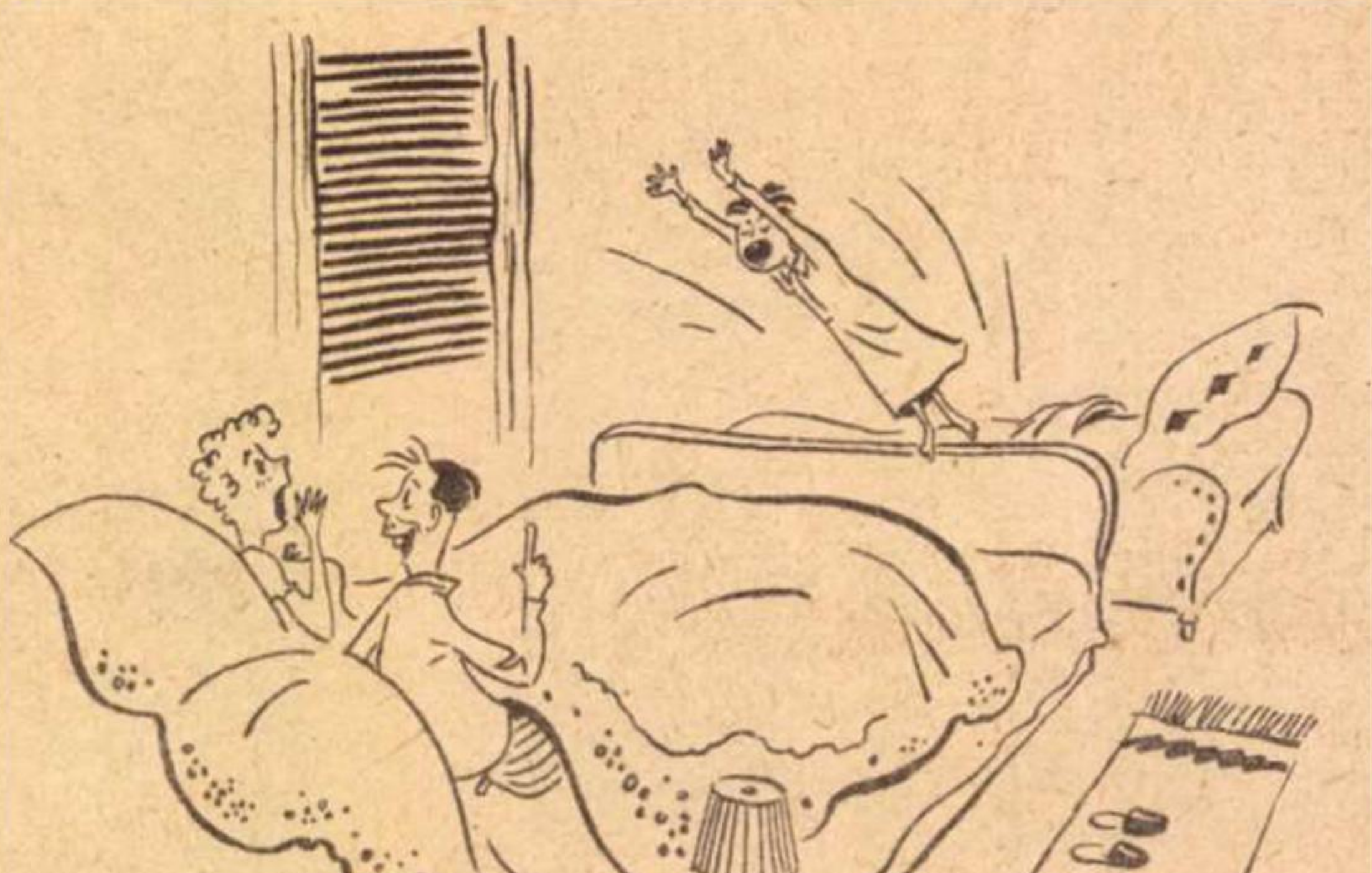

— Pszt, anyus, fel ne ébreszd! Azt álmodja, hogy ő a kapus..

Gyermektasak

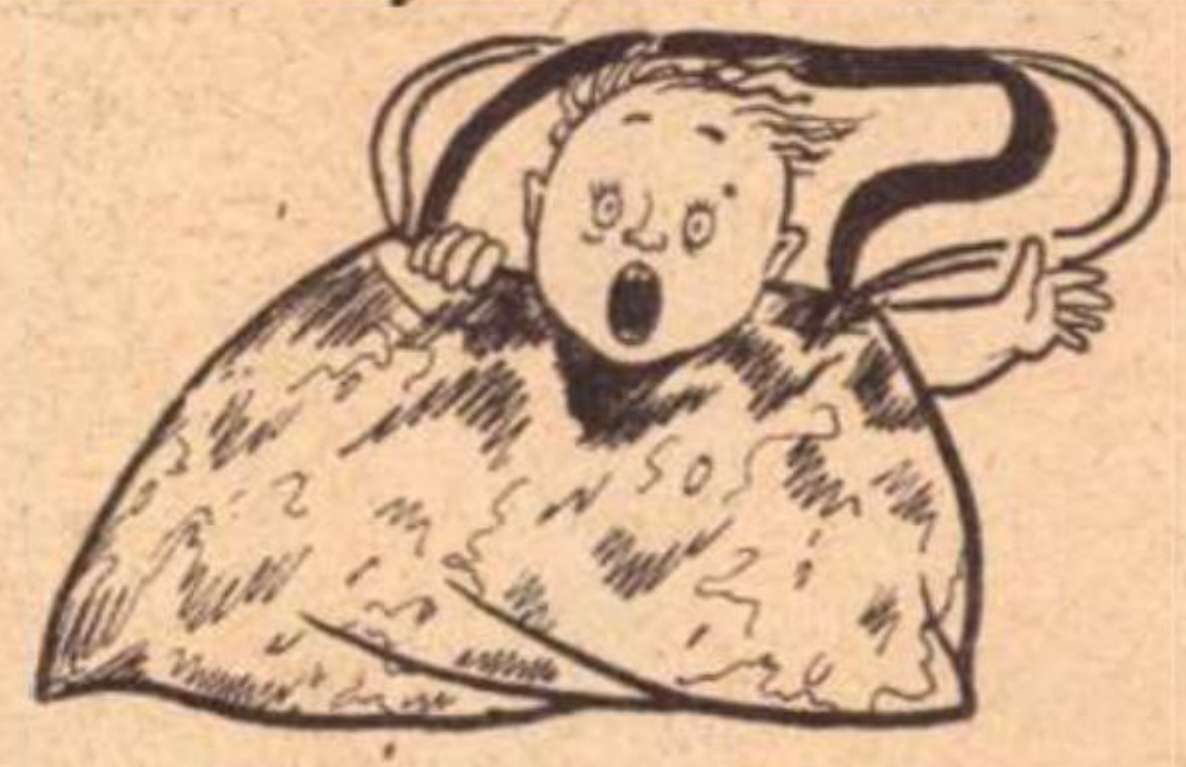

(A Független Magyarország július 14-i száma „Visszük a kisbabát" címmel azt javasolja, hogy a cikkhez mellékelt rajz szerint bútorvászonból készült táskában vigyük a kisgyerekeket a strandra.)

Olvasva a Független Magyarország káprázatos ötletét, kedélyállapotom felhőbe hanyatlott afeletti búsongásomban, hogy én immáron nem vagyok kisbaba, és nem élvezhetem ezt a strandcekkert. Ó, mily jó is lehet izzadni ebben a bútorszövetből készült szatyorban! Ó, be üdítő is lehet ebben tanyázni némi kis- és nagyszükség után! Ah, mily gonosz és rátarti volt az én édesapám, aki csökönyösen nem engedett abból, hogy kézenfogva vagy karonülve mehessek vele a strandra!

Remek, óriási! A Független Magyarország szerény cikkírója tán nem is sejti, milyen hálás lesz neki az egyébként hálátlannak tartott utókor. Talán a zseniális szerző nem is sejti, hogy valósággal forradalmasította a gyermek-közlekedést. Mert lehetne például a fürdőruhákra jó nagy zsebeket varrni, amelyekben az anyák kenguru módjára vihetnék a kisdedeket, akik úgy csüngenének ez esetben anyjukon szótlanul, mint gyümölcs a fán. Aztán meg lehetne csinálni, ha valakinek nincsen kéznél bútorszövet, hogy piaci szatyorban vagy fonott kosárban vinné kéjutazásra szeretett kicsinyét, amit a villamoson a csomagtartóban lehet elhelyezni.

De, akinek terhes a sok cipekedés, hamar feltalálja magát, és kalitkában (három évtől felfelé ketrecben) részesítheti élete folytatását a kéjutazásban. Már szinte látom a Magyar Nemzet jövő vasárnapi számában a hirdetést, hogy „Gyermekszatyor, kalitka és ketrec minden méretben kapható. Sokgyermekeseknek árengedmény". Aki azonban sajnál kiadni pénzt a gyerekszatyorra, kiviheti a strandra egy egyszerű ruháskosárban, mégpedig úgy, hogy a kosár két fülén egy partvisnyelet dug keresztül. Elől felveszi a papa, hátul a mama, aztán úsgyi, gyerünk a strandra!

A Független Magyarország oly szemléltetően írja le a szatyor szerkezetét és rendeltetését, hogy ez a közönségszolgálat csúcspontja. Megírja például, hogy „mosásnál a kartonlapot és a merevítőket kivesszük". Nos, a legifjabbak a Ludas Matyit kérték fel annak közlésére, hogy mosásnál ne csak a kartonlapot és a merevítőket, hanem a gyerekeket is vegyék ki ebből az inkvizició-korabeli kalodából.

Sőt, bele se tegyék.

Szántó Jenő

„Kérem én még nem játszottam..."

(A Szabad Nép cikke és Szép Ernő ismert verse után.)

Mikor én még kicsi voltam
Falovon nem lovagoltam.
Nem örültem játékszernek,
Játékszernek,
Nem telt rá a fatteremnek.

Sok-sok év szállt el felettem
Immár én is apa lettem.
Van két édes kisgyerekem,
De jó nekem;
Ha játék kell, megvehetem!

Kis zongorát kapott Jani,
De nem tud rajta játszani:
Oldalt görbe, fent hullámos,
Fent hullámos,
És még van hibája számos!

Hangot egy árvát se ejtett!
Mért készített ily selejtet
Hangszergyártó Szövetkezet,
Mondja kegyed,
Velünk ilyet hogyan tehet?

Pannikának babát vettem
Azt is nagyon rosszul tettem!
Panni tüstént meg is mondta,
Meg is mondta:
— Ez a baba jaj, de ronda!

Eztán roller következett,
Gyártotta egy Szövetkezet.
Pisti rálép... Fékomadta!
Fékomadta:
Máris, praccs, letört alatta!

A sok kisipari Szövben
Ügyeljenek gyártás közben:
Jó legyen a roller, hangszer,
Roller, hangszer,
Ne rontsa el néhány pancser.

Mit ér vele Ági, Kari,
Ha a Szöv. (a Kisipari),
Nem vigyáz a minőségre,
Minőségre,
Játszhasson a gyerek végre!

Csakis jó árut a pultra!
Ne zokogjon, mint a múltba'
Szegény költő meghatottan,
Meghatottan:
„Kérem én még nem játszottam..."

Király Dezső

Acheson fogadtatása

Acheson amerikai külügyminisztert európai útján „go home" feliratokkal, tiltakozó röpcédulákkal és viharos gyűlésekkel fogadták. Akik eddig azt hitték, hogy Európában Ridgway a legnépszerűtlenebb amerikai, alaposan tévedtek: Acheson minden rekordot felülmúlt.

Ezek után mindenki kíváncsi volt, hogyan meséli el otthon a külügyminiszter az európai fogadtatást? Mivel fogja megmagyarázni a bizonyítványt, amit az európai népek állítottak ki?

Acheson nem sokáig maradt adós a válasszal. Első washingtoni sajtókonferenciáját így kezdte:

— Elsősorban is ki kell emelnem azt a nagyszerű baráti fogadtatást, amiben Európa népei részesítettek.

Az újságírók — akik szintén olvasnak újságot — megrökönyödéssel fogadták ezt a kijelentést. Aztán megállapították:

— Ügyes külügyminiszterünk van. Ilyen nehéz kérdésben is diplomatikus választ adott.

Ludas Matyi a Herceghalmi Állami KISÉRLETI GAZDASÁGBAN

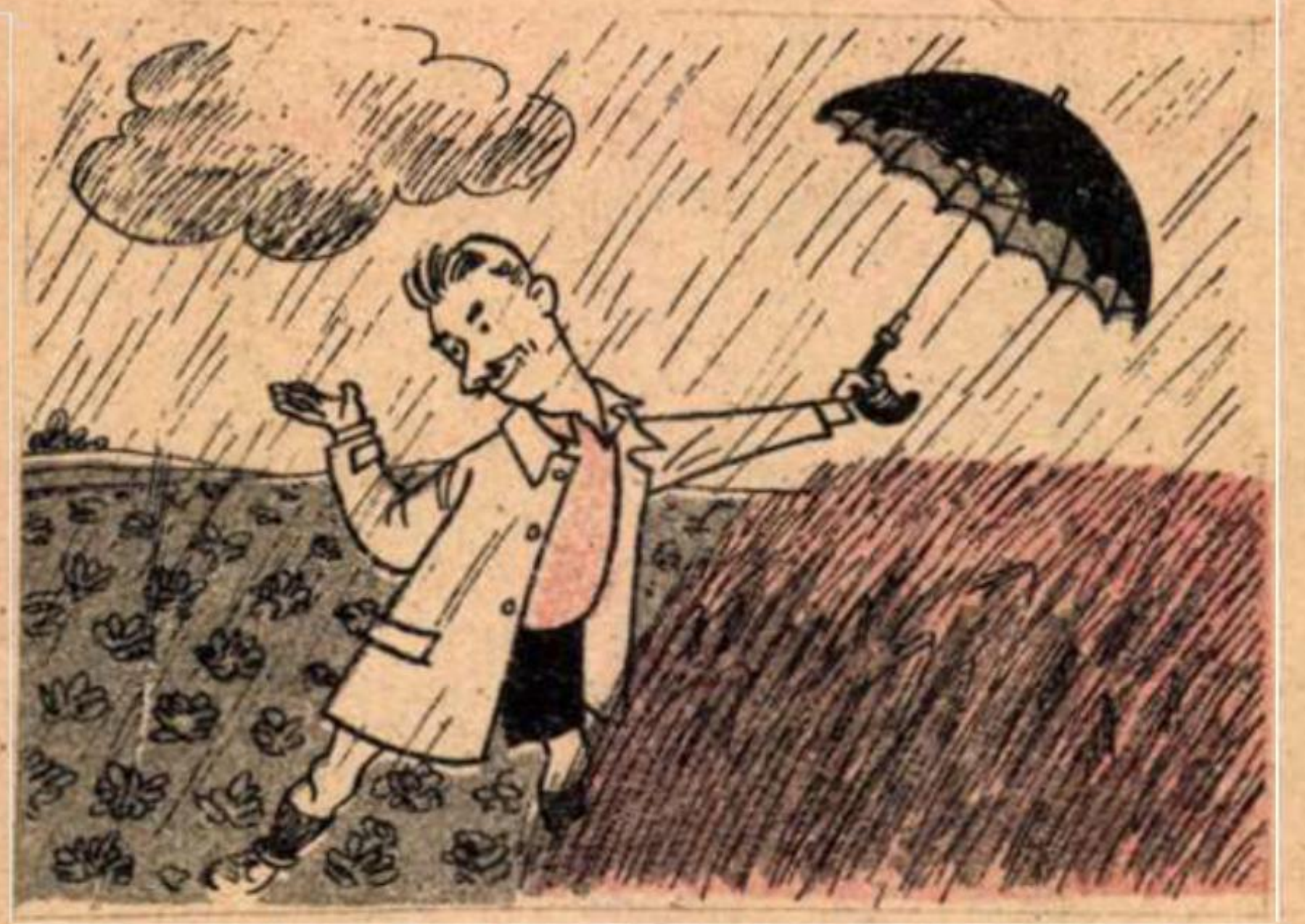

Ha esik az eső, nagy gondban van az agronómus. Legszívesebben ernyőt tartana a gabonafélék fölé, mert azok nem szeretik az esőt. De ugyanakkor sürgetné is a felhőket: csak rajta, rajta, locsoljátok a földet, de lehetőleg csak a kapásokat, mert azok szeretik az esőt.

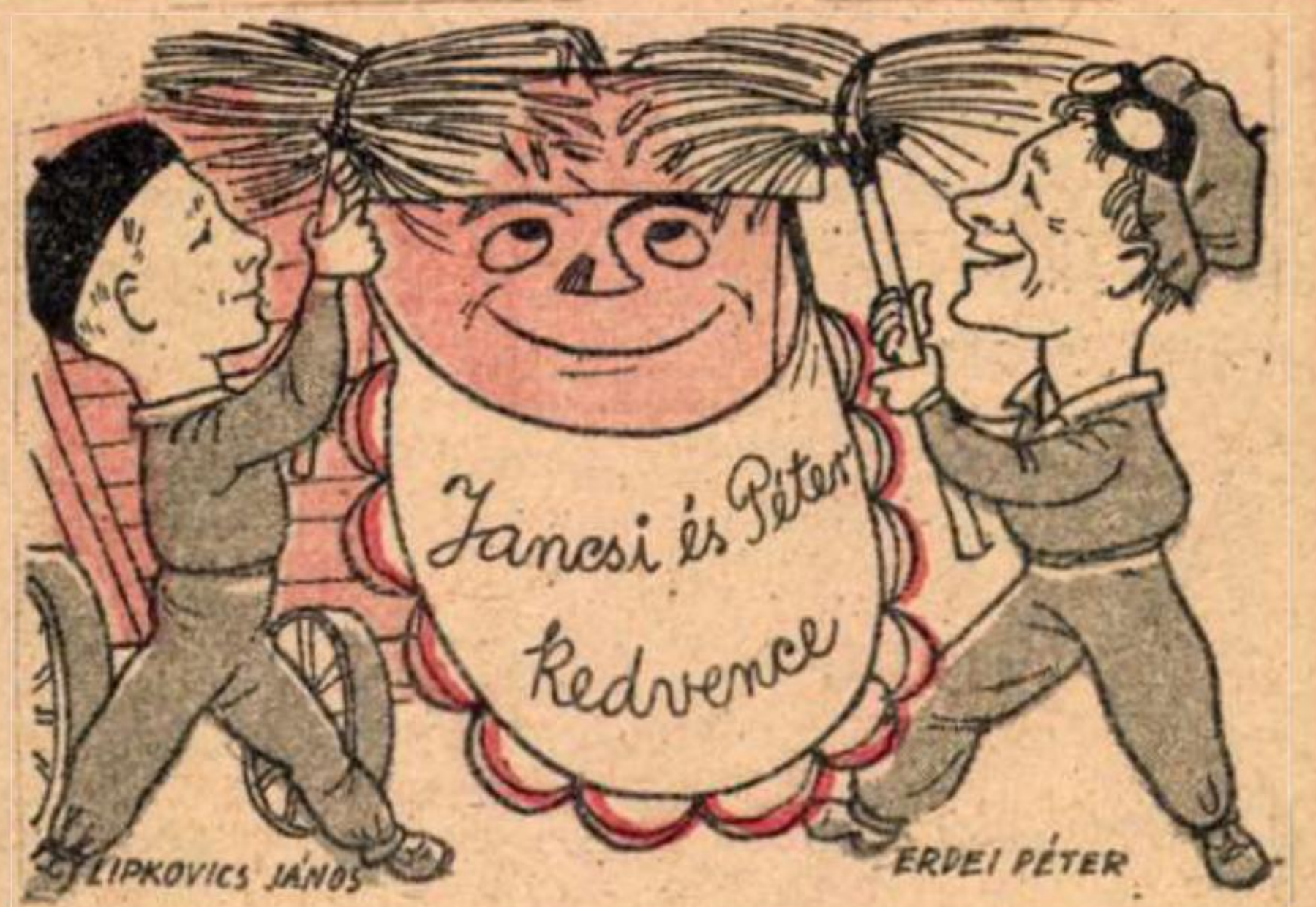

A cséplőgép etetése szigorúan tilos, csak az arra kijelölt etetők: Lipkovics János és Erdei Péter adhatják szájába az ételt, azaz a kalászokat. A cséplőgép saját bevallása szerint, mind a kettő nagyszerűen etet; eddig még egyszer sem rontották el a gyomrát!

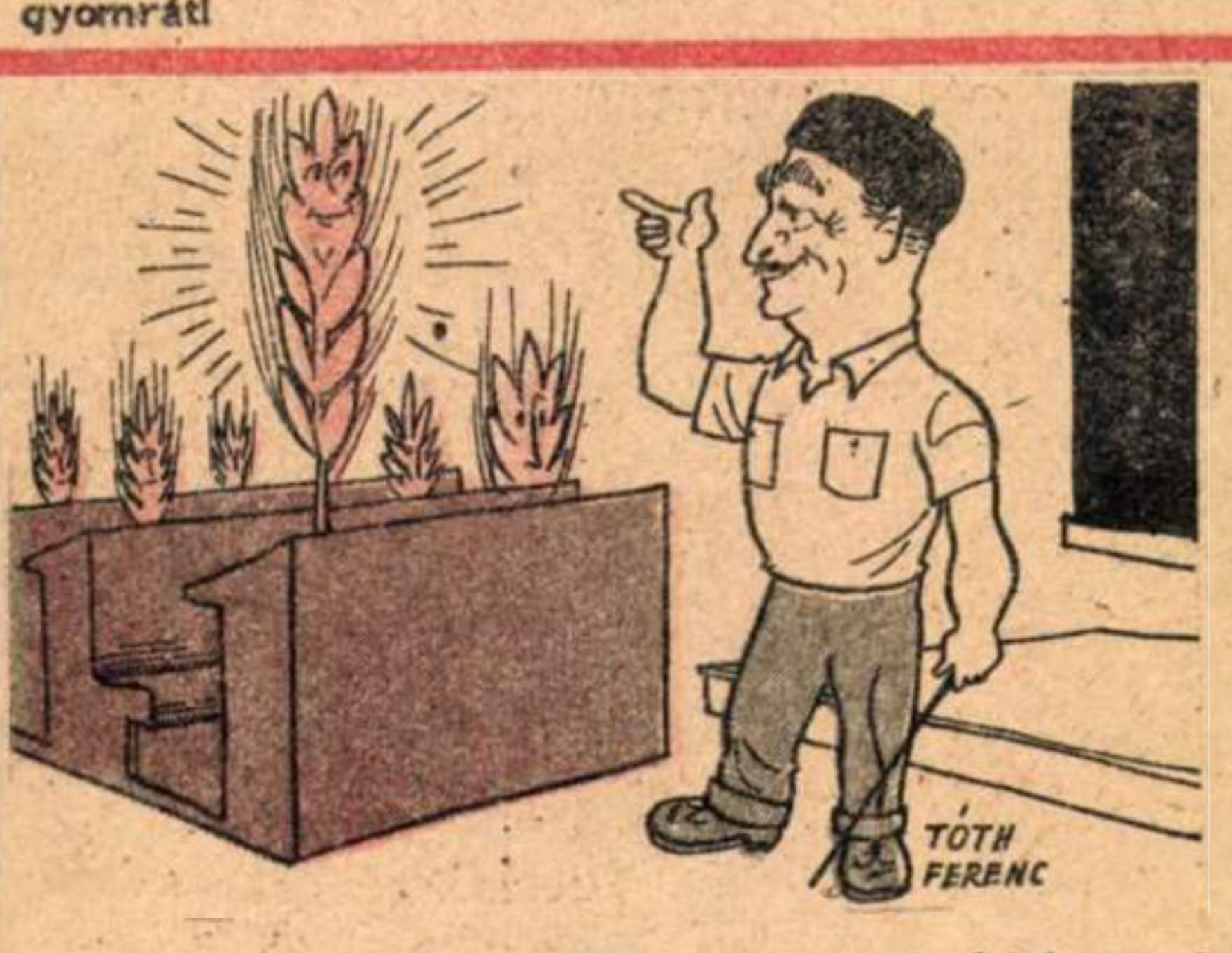

— Jól van, Bánkuti Búza, maga jól felelt meg! — mondja Tóth Ferenc, a fajtakisérleti állomás — úgy is lehet mondani, hogy „magóvoda" — vezetője. A magóvodában ugyanis az ország minden tájáról ide küldött magcsemetéket vizsgálják, melyik felel meg a legjobban a követelményeknek.

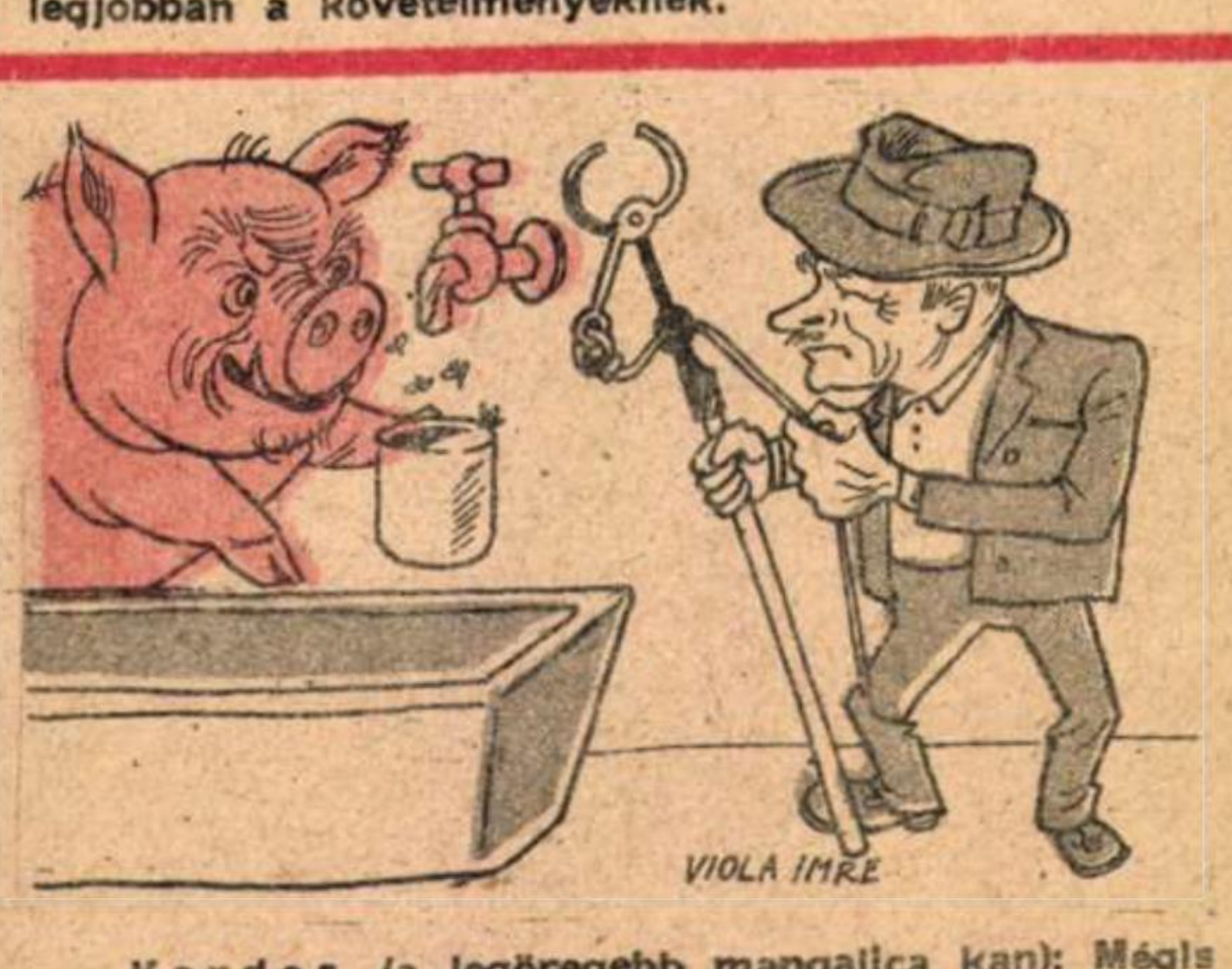

Kardos (a legöregebb mangalica kan): Mégis csak disznóság! Egy éve igérik a vizet! Mikor vezetik már be végre? Ki látott ilyen bürokráciát?

Viola sertéstelepvezető: Ki látott? Én láttam! Az én sertéslábfogó újításomat már több mint egy éve fektetik, és még mindig nem vezették be.

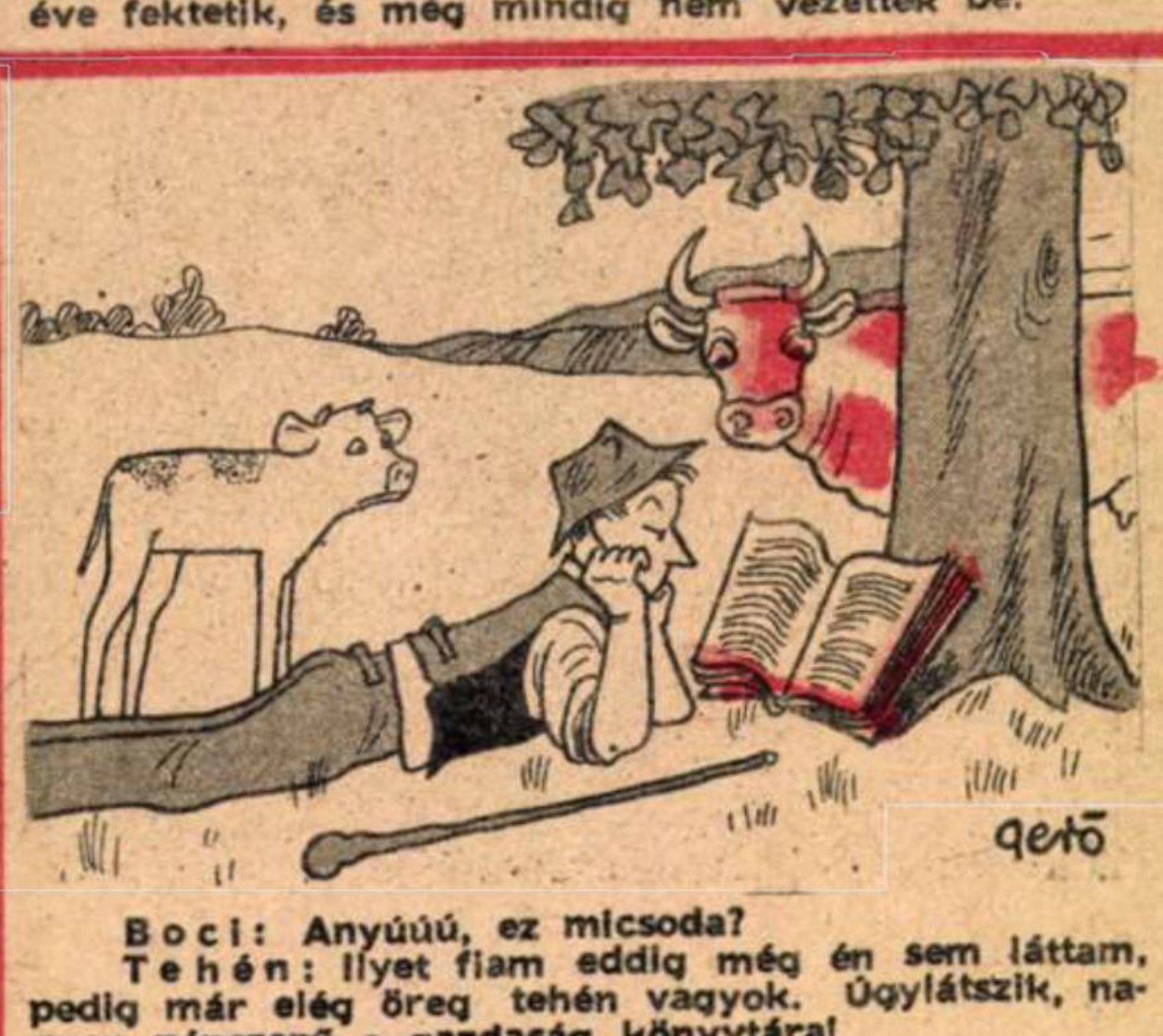

Boci: Anyúúú, ez micsoda?

Tehén: Ilyet fiam eddig még én sem láttam, pedig már elég öreg tehén vagyok. Úgylátszik, nagyon népszerű a gazdaság könyvtára!

Nagyon szeretem a friss kenyeret. Nincs is jobb annál, mint amikor az ember szel egy karajjal a ropogós, barnáspirosra sült cipóból. Azért jöttünk ide, a herceghalmi kisérleti állami gazdaságba, hogy megnézzük ennek a finom cipónak az alapanyagát. És... itt elöljáróban elárulom, nekem volt egy titkos szándékom is. — Soha életemben nem vezettem még kombájnt. Hátha,... hátha nem nevetnek ki, és megengedik, hogy egy egészen kis darabon... szóval mondjuk két karéj kenyérnyi darabon én vezethessem az egyik kombájnt... Majd megígérem, hogy nagyon fogok vigyázni!

Igy, ezzel a titkos gondolattal érkeztünk meg Herceghalomra, amit azért hívnak így, mert régen egész halom Metternich herceg garázdálkodott itt is. Ma az elnevezés kissé elavult, hiszen sem hercegnek, sem halomnak nyomát sem láttuk.

— Mindent szeretnénk megnézni — mondjuk Terlandai Sándornak, a gazdaság vezetőjének, aki mosolyogva tárja szét karját.

— Tessék... az egész gazdaság itt fekszik, körös-körül. Több mint 4000 hold. Folyik az aratás, öt kombájn dolgozik (megdobbant a szivem, de még nem rukkolok ki, majd később). Természetesen állattenyésztési és egyéb munkák is folynak, a mi gazdaságunk ugyanis kisérleti gazdaság.

Most menjünk már a kombájnokhoz, szeretném mondani, de életünket Vucskics Béla agronómus kezébe tettük le, ő vezet bennünket, tehát először megnézzük a magóvodát, ahol 100 négyzetméternyi területen mintaparcellákba vetettek különféle búza-, árpa-, rozs-magvakat. Most folyik a cséplés, hogy azután megállapítsák, melyik fajta mag a legmegfelelőbb. A magóvodában egész évi szorgos növekedés után vizsga is van, aki jól felel terméshozamból, béltartalomból, betegségek elleni ellenállásból, fagykibírásból, az dicséretben részesült, és elszaporodhat az egész országban.

Árnyas úton megyünk, két oldalt gesztenyefák bólogatnak helyeslően, ami nem is csoda, mert a sertéstelepre látnak, ahol példás munka folyik. Gondosan tisztántartott kutricákban laknak a szalonnák, karajok, sonkák és dagadók, tokákról és karmonádlikról nem is beszélve. Mangalica és Tamworth, Essex és fehér sertés röfög, fújtat itt, békés egyetértésben. Nagyszerű kisérleteket végeznek ezekkel az állatokkal, állandó kereszteződéssel akarják létrehozni a legjobb fajtát. Úgy rémlik, hogy az éjjel-nappal Közértben éppen tegnapelőtt láttam két kenyér között egy remek Essex-Mangalica kereszteződésből tizenkét dekát. Nagyon ízlett.

— Nehogy valaki is azt higgye, hogy mielőttünk nem ez a főszempont lebeg — mondja Viola Imre, a telep vezetője, amikor eláruljuk neki, hogy a sok röfögő jószágot mi csak füstölt szalonnának és egyéb disznóságnak látjuk. — Mi is azt akarjuk, hogy minél kitűnőbb hús- és zsirsertésfajtát tenyésszünk ki.

*

Az út kanyarog..., eltűnnek a sorokban álló gesztenyefák, feltűnik az aranysárga mező... és a kombájnok. Ott mennek, lassan, megfontoltan, egyik a láthatár peremén, a másik itt nem messze, a harmadik távolabb... ott a negyedik, ötödik is, zakatolnak, fújtatnak. Nagyot nyelek. Most...

— Én... szóval... én úgy gondoltam — kezdem — hogy legjobb, ha az ember személyesen szerez tapasztalatokat..., izé...

Vucskics Béla rámnéz.

— Fel akarsz ülni a kombájnra? — kérdi. — Tessék...

Életemben először ülök kombájnon, és megvallom, egészen furcsa érzés ez. Lassan mozog, elől, a hosszú szélmalomkerék egyenletesen hajtja be a kalászokat, a gép éhesen bekapja, aztán csak azt látom, hogy szinte percenként lerakunk egy-egy megtömött zsákot. Ahogy hátranézek, hát látom, hogy mesterséges szalmakazal keltetés is folyik: a kombájn ugyanis a cséplés után a szalmát szögletes kazlakba préseli, és amikor egy-egy kazal készen van, lerakja.

Biró László kombájnvezető megengedi, hogy leüljek a helyére. Persze, itt van mellettem, vigyáz minden mozdulatra, de mégis... én fogom a kormánykereket, érzem, hogy dübörög alattam a gép. Homlokomon verítékcseppek indulnak meg — hátha rosszul csinálom, és most talán elvész egy csomó búzaszem!

De, csodák-csodája, a kombájn halad előre, persze Biró elvtárs ügyel.

Szinte csodába illő, hogy egy ilyen kombájn 30 ember egy napi munkáját végzi el, és kezeléséhez csupán négy ember szükséges. Ahogy elnézzük az együtt dolgozó kombájnokat, hirtelen 1954-ben járunk... Ilyen lesz a magyar falu képe az ötéves terv végére. A nyugodt, széles búzatáblák között feltűnik a kombájnok szélmalma és a látástól-vakulásig tartó munka, rengeteg veríték és fáradság helyett, gyorsan, pontosan és szemveszteség nélkül végzik majd mindenütt az aratás, cséplés és begyűjtés munkáját.

Nem sokáig időzünk a jövőben. Baumgártner János párttitkár és Pilinszki Mátyás szakszervezeti titkár elvtársak egy-kettőre visszarántanak a jelenbe. Ugyanis... elsorolják a bajokat. Mert bajok azért itt is akadnak. A Dávidmajorban — ami a gazdasághoz tartozik — például csak most alakult meg a szakszervezet, mindeddig Défosz volt. Az ifikkel is baj van. Nagyon szeretik a sportot és a táncot, ami nem baj, de csak azt szeretik, DISZ-munkát, DISZ-napot nem... és ez már baj! Most Farkas elvtárs beszédének segítségével belenyúlnak majd ebbe a kérdésbe is.

— A legnagyobb baj... ezt írják meg az elvtársak, a munkáslakások körül van! — kéri a szakszervezeti titkár. — Nem építenek munkáslakásokat. Sok új istálló, kutrica, gazdasági épület épül, de munkáslakás kevés. Mi hiába kiabálunk, szólunk, ordítunk, kérünk, úgylátszik a Mezőtervnél alusznak, vagy nem hallják...

— Vagy talán nem is akarják? — folytatja a párttitkár elvtárs, de mi erre nem is gondolunk. Bizonyosra vesszük, hogy hamarosan megindul a munkáslakás-építés is, sőt... az Orlak (Országos Lakásépítési Vállalat) a hat hónapja húzódó vízvezetéki munkákat is elvégezteti, és a kisérleti gazdaságnak nem kell százötvenéves vízhordó lajttal kisérleteznie...

*

Elmenőben búcsúpillantást vetünk az alkonyi nap fényében izzó tájra. Ott messzebb, ahol a kombájnok dolgoznak, mosolygószemű fiatal legény kaszával vágja egy kis részen a lábonálló kalászokat. Valahogy kikerülték a kombájnt... Szégyelem magam... Egészen bizonyos, hogy ott maradt ki az a kis rész búza... ahol én vezettem.

VAJDA ALBERT

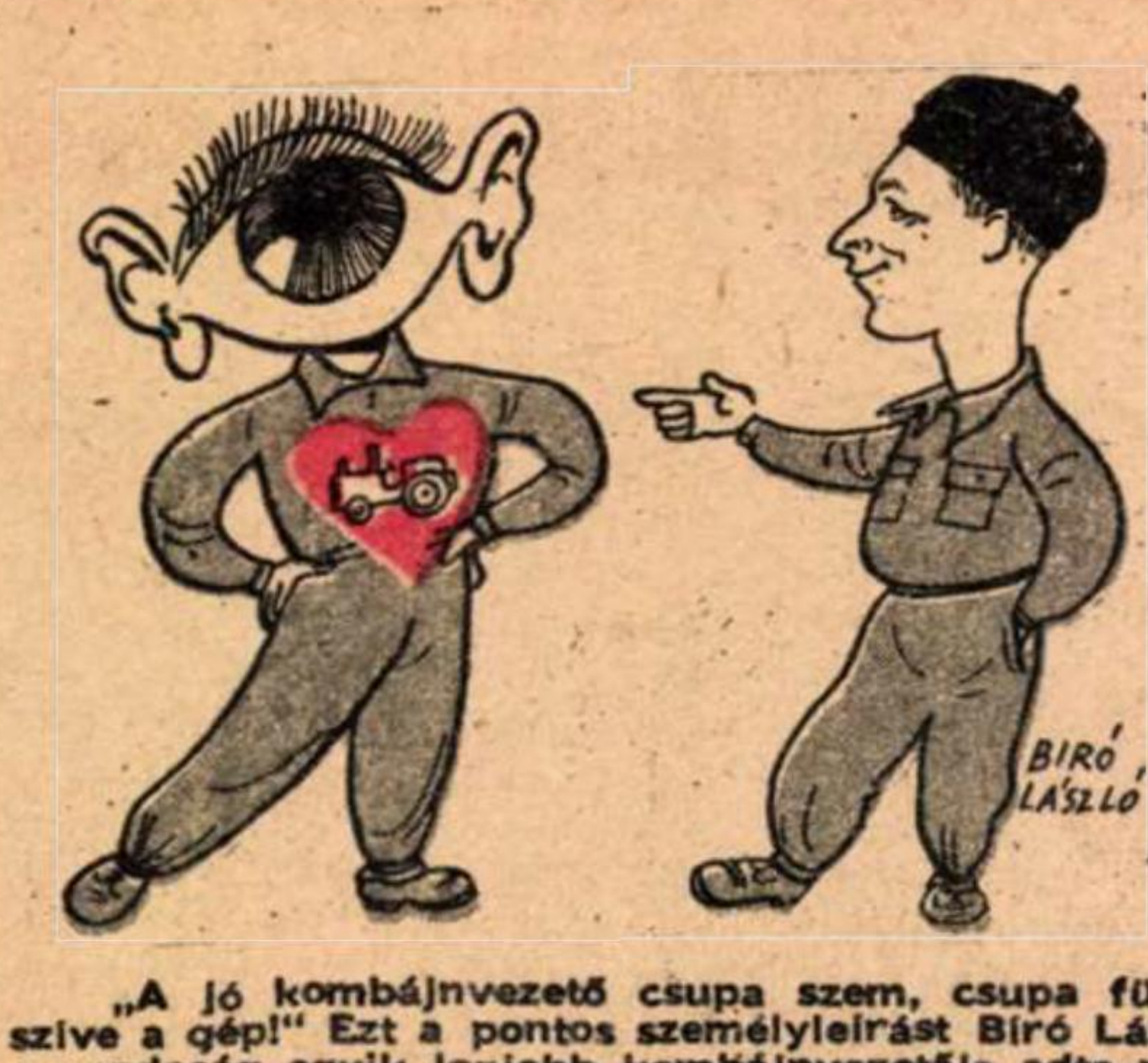

„A jó kombájnvezető csupa szem, csupa fül és szive a gép!" Ezt a pontos személyleírást Biró László, a gazdaság egyik legjobb kombájnvezetője adta meg. Rajzolónk ennek alapján két példányban rajzolta meg Biró Lászlót.

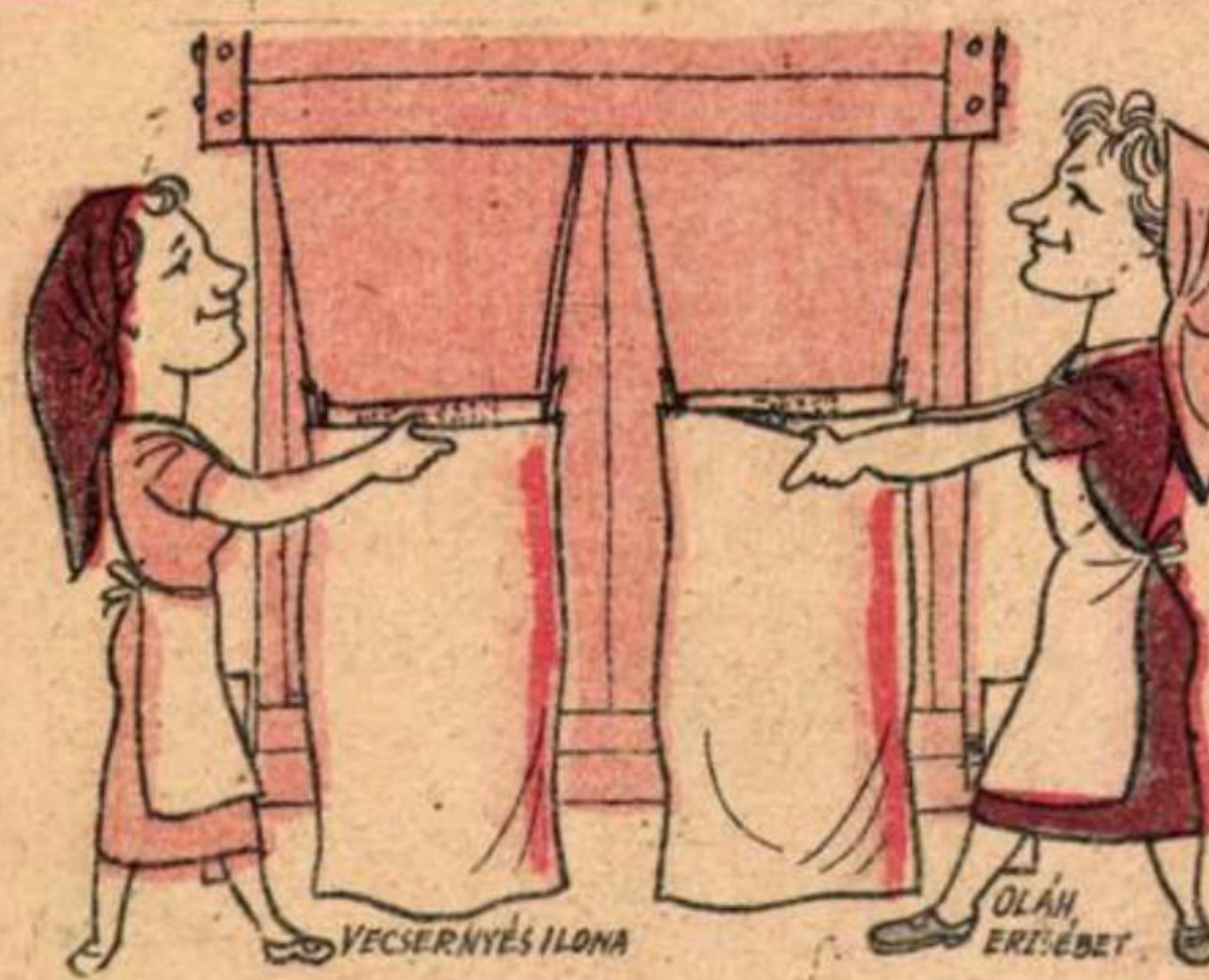

Oláh Erzsébet és Vecsernyés Ilona, a két elválaszthatatlan, minden munkát együtt végez. Most éppen a kicsépelt magokat gyüjtik zsákba. Szembe állanak egymással, egymás szemébe néznek, de azért nyugodt lehet mindenki: egyetlen szem gabona sem kerüli el figyelmüket.

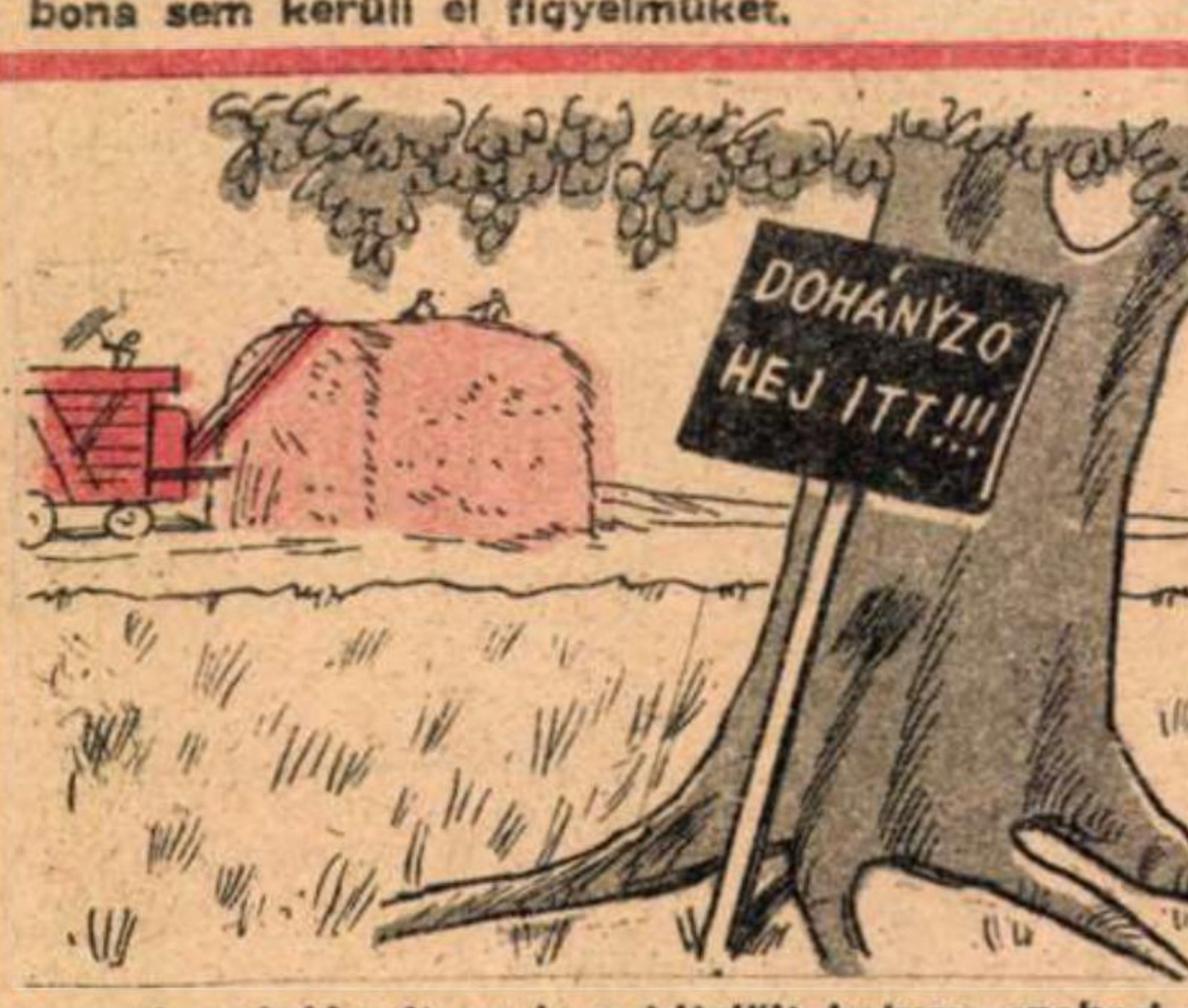
DOHÁNYZÓ HEJ ITT!!!

A cséplésnél csak a kijelölt helyen szabad dohányozni. A kijelölt helynek viszont mindenki nagyon örülhet, legalább is a kiírás szerint. Bizonyos, hogy ennek a táblának tövében nemcsak cigarettára gyujtanak, hanem nótára is: „Dohányzó, hej itt, sej-haj-hej, ihaj-csuhaj, sose halunk meg..."

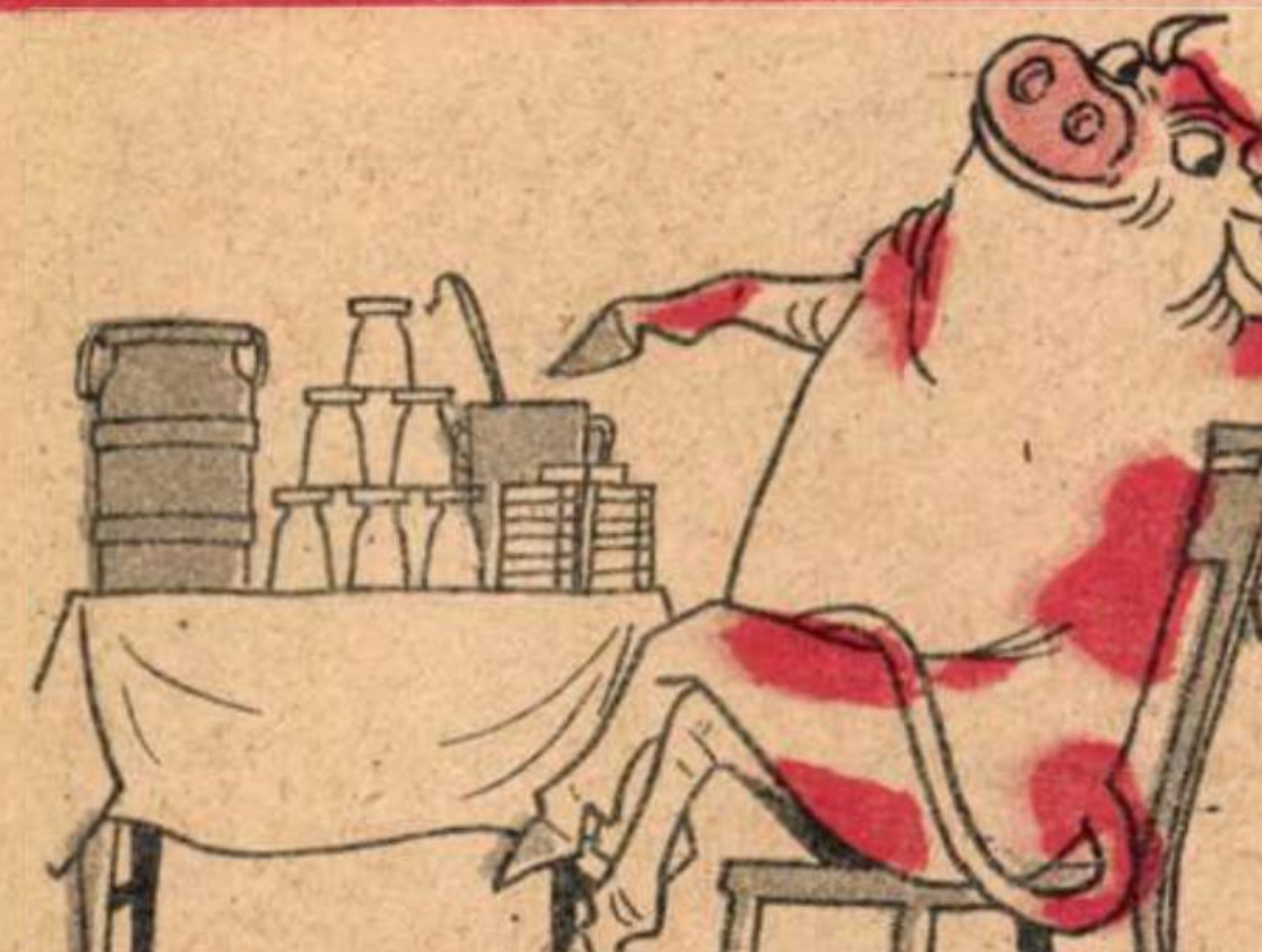

Bemutatjuk Pipkót a gazdaság tehenészetének büszkeségét, „aki" 20 liter tejet, másfél liter tejfelt, fél kiló vajat és 15 üveg yoghurtot ad naponta. (Üveg nélkül.) Mindez 28 liter tejből futja. Képünk a büszke tejtermelőt és terményeit mutatja be.

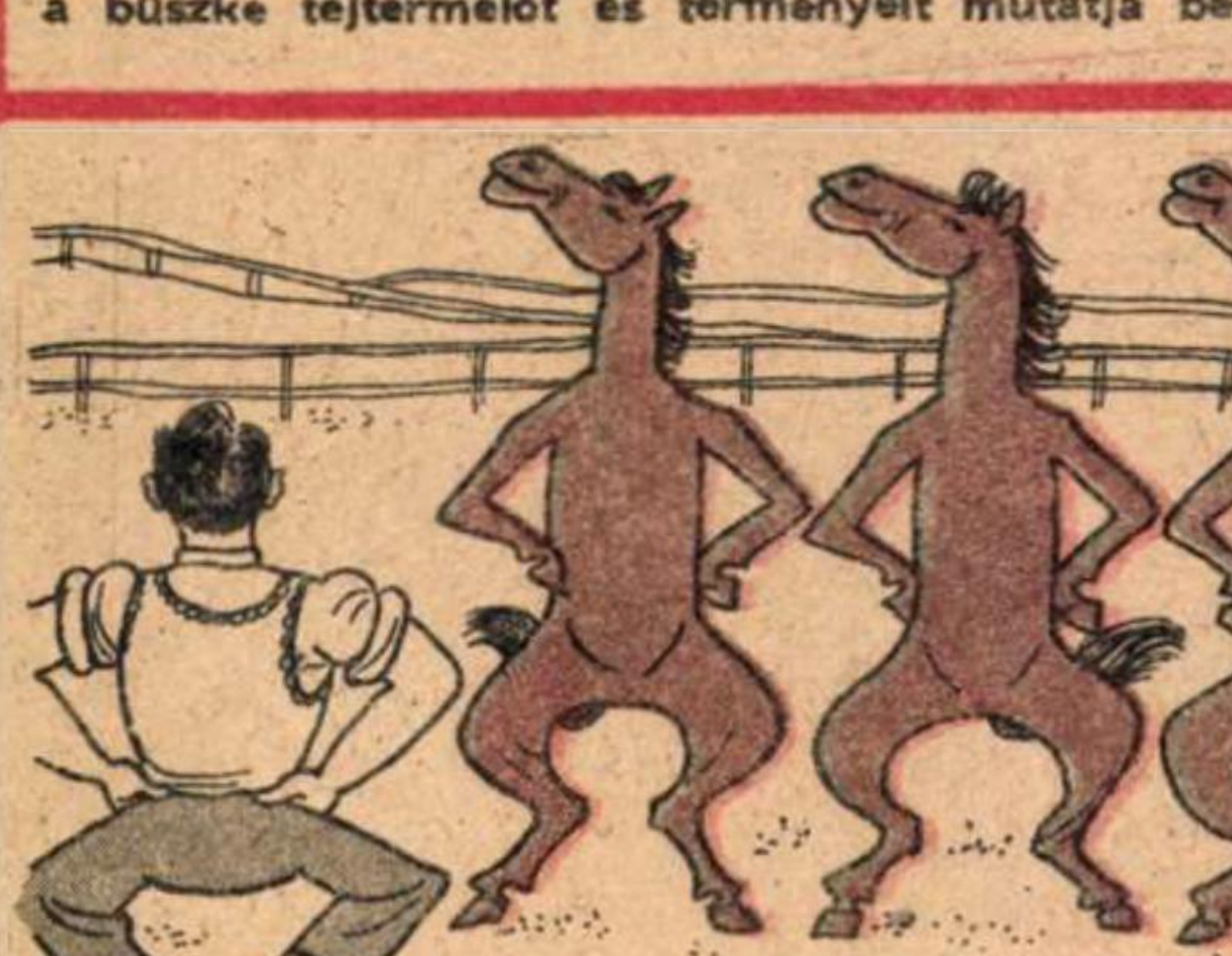

A csikók részére külön csikótornáztatót állítottak fel. Igy képzeljük el a reggeli csikótornáztatást: „Egy, kettő, egy, kettő, csináljátok szépen utánam... Az idősebbek abbahagyhatják!"

Jövő héten: a Landler Jenő Járműjavítóban